

thú tội

MINATO KANAE

TRẦN QUỲNH ANH DỊCH

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Tác giả: Minato Kanae

Người dịch: Trần Quỳnh Anh

Đơn vị phát hành: Nhã Nam

Nhà Xuất Bản Hội Nhà Văn

12-2017

---

ebook©vctvegroup

nhantinh, V/C, caruri, inno14

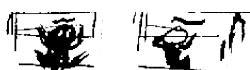
Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Bắt đầu từ bạn đã uống xong, các em hãy bỏ vỏ hộp sữa vào ô đánh số của mình rồi về chỗ. Tất cả đều uống xong rồi nhỉ. Cô nghe có bạn nói “Phải uống sữa đến hôm bế giảng cơ đấy”. Vậy là đến hôm nay giờ uống sữa đã kết thúc rồi. Các em đã làm rất tốt. “Năm sau không còn nữa ă?” Không. Năm tài khóa này, trường cấp hai S được chọn làm trường thí điểm “Cuộc vận động toàn quốc đẩy mạnh sản phẩm từ sữa cho học sinh cấp hai và cấp ba”, do Bộ lao động và phúc lợi phát động. Vậy nên các em đều phải uống 200 ml sữa mỗi ngày. Đợt khám sức khỏe tháng Tư tới, chắc hẳn tỷ lệ phát triển chiều cao và mật độ xương của các em sẽ cao hơn so với các bạn đồng lứa trên cả nước nhỉ? Hồi hộp ghê. “Chúng em là vật thí nghiệm ă?” Có lẽ đây hẳn là một năm đen đui với những bạn hơi yếu bụng và ghét sữa. Trường thí điểm là do Hội đồng giáo dục chọn ngẫu nhiên, vả lại, trên vỏ hộp sữa và thùng đựng đều ghi tên, lớp, số điểm danh để kiểm tra xem các em có uống hay không nên các em cảm thấy giống như vật thí nghiệm cũng không có gì lạ. Có điều mấy bạn ban này còn uống ngon lành mà vừa nghe đến vật thí nghiệm đã nhăn mặt, hầy hượm đã. Uống sữa mỗi ngày là chuyện xấu ă? Bây giờ các em đang ở vào đúng giai đoạn phát triển sinh lý thứ hai. Nếu chỉ kêu gọi hãy uống sữa ở nhà mỗi ngày để có một hệ xương chắc khỏe thì liệu có bao nhiêu người làm theo? Hơn nữa canxi có trong sữa không chỉ là thành phần cấu tạo nên xương mà còn tác động đến dẫn truyền thần kinh. Bảo những người hay sốt ruột là “bị thiếu canxi” chính là nói tới điều này. Cô nghe nói em Watanabe nhà bán đồ điện hình như có thể khôi phục lại

chín mươi phần trăm những chỗ đã bị làm mờ trong băng phim người lớn. Hình như các em cho cuộn phim đó vào phong bì tài liệu học rồi mấy bạn nam chuyền tay nhau. Qua đó có thể thấy sự phát triển rõ rệt của các em trong thời kỳ này, không chỉ ở mặt thể chất mà tâm lý cũng biến chuyển mạnh. Ví dụ của cô có lẽ không hay lắm, nhưng đó chính là kỳ phản kháng thứ hai. Kỳ phát triển sinh lý và kỳ phản kháng gọi chung là tuổi dậy thì. Tự ái trước những lời nhỏ nhặt, dễ bị ảnh hưởng bởi những việc nhỏ nhặt, song vẫn thiết tha muốn khẳng định bản thân. Các em có thấy mình có điểm nào giống vậy không? Giả sử như vừa nãy có ai nói “thật may mắn khi mỗi ngày đều được uống sữa miễn phí!” thì thế nào nhỉ. Các em có nghĩ bầu không khí không mấy dễ chịu hiện giờ sẽ khác đi không? Trên đời này có nhiều chuyện chỉ thay đổi góc nhìn là đã khác rồi. Từ chuyện sữa mà nói sang chuyện này có lẽ các em vẫn chưa hình dung được. Tuy nhiên, các thầy cô đều khen học sinh khối Bảy năm nay lớp nào cũng chững chạc hơn mọi năm, có khi nào là do tác dụng của sữa không nhỉ?

Gác chuyện sữa qua một bên, hết tháng này cô sẽ thôi việc. “Cô chuyển sang trường khác à?” Không, cô bỏ nghề giáo viên. Bỏ nghề. Vậy nên các em lớp 7B sẽ là những học sinh cuối cùng mà cô vĩnh viễn không thể quên. Cảm ơn những bạn vừa thốt lên tiếc nuối. “Cô nghỉ vì chuyện đó sao?” Đúng thế. Bên cạnh chuyện đó thì còn một điều cuối cùng cô muốn các em lắng nghe.

Chuyện là, đến khi nghỉ việc cô mới suy nghĩ giáo viên là gì?

Cô làm giáo viên chẳng phải vì lý do đặc biệt kiểu như có một người thầy đã thay đổi đời cô. Mà vì gia đình cô rất nghèo. Là con gái nên cô nhiều lần bị bố mẹ can ngăn đừng học lên nữa nhưng cô thích học. Cô nộp đơn xin học bổng của Hội khuyến học và được chọn luôn. Chắc do nhà cô túng bần hơn cả cô nghĩ chứ chẳng phải vì thành tích học tập tốt. Cô thi vào một trường đại học công lập ở địa phương, vừa miệt mài học ngành Hóa học cô cực kỳ yêu thích vừa bắt đầu đi dạy thêm ở trung tâm. Có người nói rằng những đứa trẻ ăn chẳng đủ no rồi phải đi học thêm tới tối muộn thật đáng thương, nhưng cô thấy những đứa mà cha mẹ phải cúi đầu để xin cho con được học tiếp mới

đáng xấu hổ. Năm thứ tư đại học cô bắt đầu đi tìm việc. Tuy rất khó từ bỏ con đường nghiên cứu nhưng mong muốn có được một cuộc sống ổn định đã chiến thắng. Hơn nữa, làm giáo viên thì sẽ được miễn trả nợ học bổng Hội khuyến học. Cô chẳng hề băn khoăn khi dự thi tuyển giáo viên. Bị nghĩ là “động cơ không trong sáng” cũng đành chịu thôi. Song một khi đã làm cô nhất định phải làm việc nghiêm túc trong vai trò một nhà giáo dục. Có những người lớn rồi mà vẫn cứ quanh quẩn ở nhà và ngụy biện rằng không tìm thấy việc mình muốn làm, nhưng vốn dĩ chẳng mấy người có thể tìm ngay ra được điều mình muốn làm mà theo đuổi. Nếu vậy, cứ hết mình với những việc ở ngay trước mắt chẳng phải tốt hơn sao. Điều đó cũng chẳng ảnh hưởng xấu gì đến bản thân chừng nào tìm thấy việc mình muốn làm sau này. “Sao cô lại muốn làm giáo viên cấp hai mà không phải cấp ba?” Vì nếu là dạy học thì cô muốn được thử thách ở môi trường giáo dục phổ cập. Cấp ba muốn bỏ là bỏ được luôn. Cô muốn được ở bên những đứa trẻ đang ở trong tình cảnh không có lối thoát. Cô cũng đã từng có một thời đầy nhiệt huyết.

Em Tanaka, em Kogawa, không phải lúc để cười đâu.

Cô trở thành giáo viên cấp hai được tròn tám năm rồi. Ban đầu cô vừa thực tập vừa dạy ở trường cấp hai M thành phố Nanoka ba năm, nghỉ làm một năm, sau đó thì dạy bốn năm ở trường S, ngôi trường nằm tại khu vực giáp ranh hai tỉnh, luôn có vẻ an nhàn. Tổng cộng cô đã đi dạy được bảy năm rồi.

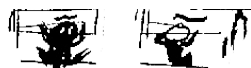
“Là trường M đó sao?” Đúng vậy. Ngôi trường có thầy Sakuranomiya Masayoshi mà gần đây hay thấy trên tivi. Nào, trật tự. Người đó nổi tiếng thế cơ à. “Cô biết thầy ấy không ạ?” Dù gì cũng làm việc chung ba năm nên biết thì có biết, hỏi đó thầy ấy tuy có thể coi là một giáo viên nhiệt huyết nhưng cũng chưa đến mức nổi tiếng như bây giờ, nên có khi các em còn biết rõ hơn cô. Chuyện gì thế Maekawa? “Vì em không biết nên muốn cô kể ạ?” Được rồi, cô không hứng thú mấy nên sẽ kể vắn tắt thôi. Thầy Sakuranomiya hỏi học cấp hai từng đứng đầu một nhóm học sinh cá biệt, năm lớp Mười một thì bị đuổi học vì gây thương tích cho giáo viên chủ nhiệm. Sau đó, thầy đi lang thang khắp thế giới, làm những chuyện khá nguy hiểm nhưng nhờ gặp được những người sống giữa chiến tranh và đói nghèo, ăn ngủ cùng họ mà thầy đã nhận ra lỗi lầm của mình. Sau khi về nước, thầy lấy bằng tốt nghiệp cấp ba,

vào một trường đại học tư thục nổi tiếng rồi trở thành giáo viên tiếng Anh cấp hai. Có vẻ thầy chọn cấp hai là vì không muốn những đứa trẻ ở độ tuổi lầm đường lạc lối như mình khi xưa phạm phải sai lầm giống vậy. Từ vài năm trước, thấy những đứa trẻ lang thang ở khu trung tâm sau giờ học, dù không phải học sinh trường mình thầy cũng gọi từng đứa một lại ân cần giải thích: “Em phải coi trọng chính bản thân mình. Bây giờ vẫn còn có thể làm lại được.” Bởi thế mà thầy ấy được gọi là “người thầy cứu rỗi”, phạm vi hoạt động cũng mở rộng hơn như xuất hiện trên tivi, ra sách. “Cuối tuần trước trên tivi nói chuyện này rồi mà?” Vậy cô xin lỗi. Với những bạn đã biết rồi thì chuyện của cô chán nhĩ. “Thiếu mất phần quan trọng ạ?” Có phải chuyện cuối năm ngoái, khi đón tuổi ba mươi ba, thầy được bác sĩ thông báo rằng chỉ còn sống được vài tháng nữa? Nhưng thầy không hề bi quan mà vẫn tiếp tục vai trò của một nhà giáo dục cho tới phút cuối cùng, vậy nên người ta bảo thầy không còn là một giáo viên nhiệt huyết mà đã thành một giáo sĩ. Có phải chuyện đó không? Em Abe biết nhiều chuyện đấy nhĩ. “Kính trọng thầy?” “Muốn trở thành người như thầy Sakuranomiya?” Thế à.

Cô muốn các em học theo nữa sau thôi.

Đề tài chuyển sang thầy Sakuranomiya mất rồi. Với những bạn ngưỡng mộ mẫu giáo viên nhiệt huyết thì có lẽ cô là một giáo viên chưa đạt. Như cô vừa nói, khi mới làm giáo viên, cô cũng đặt mục tiêu trở thành một giáo viên nhiệt huyết. Nếu có vấn đề gì phát sinh, cô sẽ gác giờ học qua một bên để cùng cả lớp giải quyết, nếu có học sinh nào chạy ra khỏi lớp, dù đang trong giờ học cô cũng sẽ chạy đuổi theo. Nhưng rồi một hôm, cô nghĩ thế này. Chẳng có ai hoàn hảo cả. Thật sai lầm khi nghĩ mình là giáo viên thì có thể thuyết giáo bọn trẻ. Đó chẳng qua là áp đặt nhân sinh quan của mình lên bọn trẻ để tự thỏa mãn mà thôi. Rốt cuộc chỉ là coi thường bọn trẻ. Khi chuyển tới trường S sau một năm nghỉ việc, cô đã tự đặt ra quy tắc cho mình. Không gọi tên riêng học sinh. Cố gắng nhìn ngang tầm mắt với các em và nói chuyện bằng từ ngữ lịch sự. Là hai quy tắc đó. Tuy vụn vặt thôi nhưng có người đã nhận ra. “Nhận ra gì cơ ạ?” Rằng cô là loại người gì, có lẽ thế. Tin tức về ngược đãi trẻ em xuất hiện gần như mỗi ngày khiến người ta có xu hướng nghĩ rằng trẻ em đang bị người lớn hành hạ. Song chẳng phải hầu hết các em đều được người lớn van nài “hãy học đi”, “hãy ăn đi” và nuôi nấng

hết sức chu đáo đầy sao. Vậy thì có thể gọi tên tục hay nói trống không với người lớn không? Nhiều giáo viên nghĩ rằng được học sinh gọi bằng biệt danh hay học sinh nói trống không với mình là bằng chứng của tình yêu mến. Bởi trong phim các giáo viên nhiệt huyết đều như thế cả. Các em xem những bộ phim học đường có thấy thế không? Giáo viên nhiệt huyết và học sinh cá biệt, cứ qua một lần rắc rối là cả hai lại thêm tin tưởng nhau. Phần cuối phim chỉ giới thiệu mỗi tên lớp của các học sinh, còn rất nhiều những người khác thì sao? Đang trong giờ học mà người giáo viên nhiệt huyết ấy cứ say sưa nói về kinh nghiệm của bản thân hoặc những tâm tư thầm kín của một học sinh cá biệt. Liệu những học sinh khác có muốn nghe không? Kể mấy chuyện đó đi, tiếp tục giờ học thôi nào. Học sinh chăm chỉ nào mà dừng cảm nói thế thì sẽ được nghe thêm một bài nói chuyện tào lao khác kiểu như “Chữ Nhân có nghĩa là...” Rốt cuộc, học sinh chăm chỉ lại phải xin lỗi học sinh cá biệt. Trong phim thì có thể, chứ đưa vào thực tế sao được? Vốn dĩ làm gì có chuyện nào đến mức phải dừng giờ học để nói? Người ngay từ đầu vẫn luôn đi đúng đường phải giỏi hơn người đi chệch hướng rồi sau đó quay trở lại chứ? Nhưng đáng tiếc, thường những người như thế lại không được chú ý. Cả trong trường học cũng vậy. Điều ấy khiến những bạn nghiêm túc hoài nghi về giá trị tồn tại của bản thân, đôi khi còn trở thành nguyên nhân hướng họ đến những suy nghĩ tiêu cực.

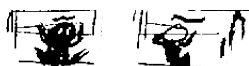

Cụm từ “mối quan hệ tin cậy” hay được dùng giữa giáo viên và học sinh. Từ khi nhiều học sinh cấp hai dùng điện thoại di động, thỉnh thoảng điện thoại của cô lại nhận được những tin nhắn nội dung như “em muốn chết”, “em không biết mình sống để làm gì”. Mà toàn vào lúc hai, ba giờ sáng. Tin nhắn gửi vào giờ chẳng giống ai như thế cô cũng muốn bỏ qua lắm nhưng sao làm thế được. Cũng từng có một vụ chơi xấu thế này. Một học sinh nữ gửi tin nhắn cho thầy giáo trẻ, “Thầy ơi giúp em với, bạn em đang nguy quá” rồi hẹn đến trước một nhà nghỉ. Địa điểm kiểu như thế, lẽ ra thầy giáo đó nên thận trọng mới phải, song lại vội vã chạy ngay tới. Rồi bị chụp ảnh lại. Ngày hôm sau, phụ huynh lao tới trường. Nếu gọi cho cảnh sát thì sẽ thành ra âm ỉ. Song giáo viên bọn cô hiểu ngay đây là dàn dựng. Bởi thầy giáo đó

giới tính thật không giống như vẻ bề ngoài. Bọn cô can rằng chỉ vì việc ấy thì không cần thiết phải công khai chuyện đồng tính đâu, song thầy giáo muốn bảo vệ danh dự giáo viên nên đã nói ra sự thật với phụ huynh và học sinh đó. Nguyên nhân hóa ra chỉ là học sinh đó bị nhắc nhở vì nói chuyện trong giờ học và thắc mắc tại sao lại chỉ có mình bị mắng. “Có kỷ luật không ạ?” Không có. Sao lại để người đồng tính, mẹ đơn thân chủ nhiệm những đứa trẻ đang ở tuổi tâm lý bất ổn! Trường kiểu gì vậy! Rốt cuộc trường phải chịu thua một phụ huynh bỏ qua hành vi của con gái mình và đổ hết lỗi cho nhà trường. Tuy rằng trong trường học mà nói chuyện thắng thua cũng buồn cười... “Còn thầy giáo đó ạ?” Năm ngoái thầy ấy đã chuyển tới một trường cấp hai khác và trở thành một nữ giáo viên rồi.

Cô đã đưa ra một ví dụ cực đoan, song nếu đó là một giáo viên nam khác thì có lẽ sẽ khó mà chứng minh mình vô tội. Sau chuyện ấy, tại trường S, dù học sinh lớp mình gọi nhưng nếu là khác giới thì giáo viên sẽ nhờ một giáo viên khác cùng giới với học sinh đó đi hộ. Mỗi khối bốn lớp, giáo viên chủ nhiệm khối nào cũng có hai nam hai nữ chính là để dễ bề đối phó với trường hợp như vậy. Nếu có học sinh nam nào của lớp mình gọi cô ra, cô sẽ nhờ thầy Tokura lớp A đi thay. Ngược lại, nếu có học sinh nữ lớp A gặp chuyện gì thì cô sẽ tới. “Bọn em không biết chuyện đó?” Vì không ai nói cả. “Nếu thầy Tokura đi thay, vậy lúc thực sự nguy cấp cũng không thể gửi tin nhắn cho cô ư?” Em Hasegawa, trong giờ thể dục em đã nghịch ngợm phải không? Vừa rồi em Hasegawa có nhắc tới khi thực sự nguy cấp, cũng có những tin nhắn như thế. Nhưng cô đoán, xin lỗi, chỉ là cô đoán thôi, một năm có vài ba lần là cùng. Dĩ nhiên, khi gửi tin nhắn, có lẽ bạn đó muốn chết thật, hoặc thấy bế tắc không hiểu mình sống để làm gì. Bạn đó đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, cảm giác như bị bỏ lại một mình trên thế giới này, đầu óc chỉ toàn nghĩ về mình thôi. Việc đó thì cô chẳng để bụng đâu, nhưng cô muốn các em ít ra cũng phải nghĩ xem người mà em gửi tin nhắn đang làm gì. Song có lẽ nhận được tin vẫn còn là may. Vì một học sinh thực sự có suy nghĩ thù hận không đời nào lại gửi tin nhắn cho giáo viên cả.

Hóa ra cô lại chính là người lệ thuộc vào tin nhắn.

Với cô, không có chuyện là giáo viên thì suốt ngày phải nghĩ đến học sinh. Bởi cô còn có một người quan trọng hơn rất nhiều. Như các em đều biết, cô là một bà mẹ đơn thân, chưa kết hôn. Vốn cô đã định kết hôn với người là cha của Manami, con gái bốn tuổi của cô. Người đó có nhiều phẩm chất cô không có, là người cô rất mực kính trọng. Gần ngày cưới cô biết mình có thai. Bọn cô vừa đùa nhau là cưới chạy bầu vừa cảm nhận hai niềm vui đến cùng một lúc. Nhân chuyện cô mang bầu, anh ấy cũng cùng đi khám sức khỏe. Vốn chẳng nghĩ sẽ có gì nghiêm trọng nhưng không ngờ anh ấy lại đang mang trọng bệnh. Chuyện kết hôn thế là chấm hết. “Do bệnh của chú ấy?” Đương nhiên rồi. “Chú ấy thật đáng thương!” Đúng thế, em Isaka. Dĩ nhiên có nhiều người dù người yêu bị bệnh nặng vẫn kết hôn rồi hai vợ chồng cùng nhau vượt qua. Nhưng nếu là các em thì thế nào? Nếu bạn trai, bạn gái mình bị nhiễm HIV... HIV là virus gây ra Hội chứng suy giảm miễn dịch, thường gọi là AIDS. Những giải thích này không cần thiết đúng không? Trong bài cảm nghĩ về tác phẩm đọc trong kỳ nghỉ hè, hơn nửa lớp chọn cùng một tác phẩm. Ai cũng viết rằng “cảm động” hoặc “không cảm được nước mắt”, đến mức cô cũng thử đọc xem sao. Đó là câu chuyện về cô nữ sinh chuyên làm gái bao bị nhiễm HIV, cuối cùng phát bệnh rồi chết. “Chuyện đâu có đơn giản thế?” Các em có vẻ không đồng tình à. Nhưng cũng những người cảm động trước câu chuyện ấy, khi biết trước mặt mình là người đã quan hệ tình dục với người nhiễm HIV liền tránh xa ngay. Em Hamasaki, ngồi bàn đầu nhưng em không cần nín thở đâu. Vì nó không lây qua đường không khí. Cảm giác như các em không muốn cô lại gần trong bán kính vài mét, nhưng HIV không lây qua đường bắt tay, ho, hắt xì, tắm, bơi chung, dùng bát đĩa chung, muỗi hoặc vật nuôi. Một cái hôn phớt cũng không làm nhiễm bệnh. Dù cạnh em có người bị bệnh cũng không thể lây nhiễm qua những hoạt động thường nhật, ở trong lớp có bạn bị bệnh cũng không vì ở cùng nhau mà lây nhiễm. Trong sách đó không viết mấy chuyện ấy đúng không? Tuy nói ra hơi muộn song cô không bị nhiễm bệnh. Các em có vẻ không tin à. Dĩ nhiên quan hệ tình dục là một trong những đường lây nhiễm HIV nhưng không phải một trăm phần trăm sẽ bị nhiễm. Cô biết mình âm tính từ khi khám thai, song cô thấy khó tin đến mức đã đi xét nghiệm lại. Xác suất lây nhiễm qua quan hệ tình dục về sau này cô mới biết và hiểu ra,

song với những người dễ bị ảnh hưởng bởi con số như các em, cô sẽ không nói là bao nhiêu phần trăm. Em nào muốn biết hãy tự tìm hiểu.

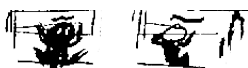
Người yêu cô bị nhiễm HIV vì đã từng có thời gian sống vất vưởng ở nước ngoài. Đương nhiên cô cũng không thể chấp nhận một người như thế mà không có định kiến. Hay tin anh ấy nhiễm HIV, dù biết bản thân mình âm tính nhưng cô vẫn bị sốc nặng. Cô sợ giả sử mình đi xét nghiệm muộn thì có lẽ cũng nhiễm bệnh rồi. Dù mình không sao nhưng cô vẫn thường xuyên mất ngủ vì lo đứa bé trong bụng bị nhiễm. Anh ấy là người cô vẫn hằng kính trọng nhưng cũng có lúc cô cảm thấy căm ghét. Anh ấy xin lỗi cô không biết bao nhiêu lần. Vừa xin lỗi, anh ấy vừa khấn nài cô sinh đứa bé. Bản thân cô cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ bỏ đứa trẻ. Phá thai là sát nhân. Anh ấy không vì chuyện biết mình bị nhiễm HIV mà suy sụp. Tự làm tự chịu thôi. Vì có biết bao người chẳng sơ suất gì mà vẫn nhiễm bệnh, ví như người mắc chứng máu khó đông.

Song cô nghĩ rằng cảm giác tuyệt vọng sâu bên trong anh ấy là thứ không đo đếm nổi. Cô nói với anh ấy cứ cưới nhau đi. Cả hai đã hiểu rõ tình hình rồi thì sẽ không có trở ngại gì lớn trong cuộc sống thường ngày, cô cũng muốn đứa trẻ sinh ra có cả bố. Nhưng anh ấy nhất quyết không đồng ý. Kiên định là ưu điểm của anh ấy, nhưng bên cạnh đó anh ấy là một người rất cứng đầu. Anh nói hãy ưu tiên hạnh phúc của đứa bé. Giống như lúc này một số em đã nín thở hay nhìn cô như nhìn một vật thể lạ, thiên hạ thường có định kiến với những người mang HIV. Giả như đứa trẻ không bị nhiễm nhưng khi người khác biết cha nó là người có HIV thì nó sẽ bị đối xử như thế nào? Kể cả nó có bạn, thì có lẽ bố mẹ của đứa bạn ấy cũng sẽ nói với con mình rằng không được chơi với đứa trẻ đó. Khi đủ tuổi đi học, vào giờ ăn trưa hay giờ thể dục, nó sẽ bị không chỉ bạn cùng lớp mà cả giáo viên hành hạ dù chẳng gây ra chuyện gì. Lẽ dĩ nhiên, một đứa trẻ không có bố cũng phải chịu thành kiến. Tuy nhiên về mặt xã hội thì trường hợp này vẫn còn có thể chấp nhận được. Sau nhiều lần bàn bạc, bọn cô quyết định không cưới nữa và cô sẽ sinh con một mình.

Sau khi sinh, người ta cho cô biết Manami không bị nhiễm HIV. Cô đã nhẹ nhõm biết bao. Mình phải nuôi nấng con bé thật chu đáo, phải bảo vệ đứa trẻ này. Cô tự thề với mình như thế và dồn hết tất cả tình cảm cho con

gái. Nếu hỏi cô, học sinh và con gái, bên nào quan trọng hơn, đương nhiên cô sẽ trả lời là con gái. Tất nhiên rồi. Có duy nhất một lần Manami hỏi cô về bố. Bố đang làm việc miệt mài ở một nơi mà Manami không thể gặp được. Sau khi từ bỏ quyền làm bố, anh ấy dồn hết nhiệt huyết vào công việc như thể đánh cược phần còn lại của cuộc đời vào đó.

Nhưng Manami không còn nữa.

Khi Manami một tuổi, cô gửi bé ở nhà trẻ và quay lại dạy học. Nhà trẻ trong thành phố có nơi nhận trông đến tối muộn chứ ở vùng quê xa xôi này muộn nhất cũng chỉ đến sáu giờ. Nhà bố mẹ cô lại ở xa nên cô quyết định nhờ đến Trung tâm giới thiệu việc làm cho người cao tuổi. Người ta giới thiệu cho cô bà Takenaka sống ở phía sau bể bơi trường mình. Đúng vậy. Là ngôi nhà nuôi chú chó to màu đen tên Muku. Hình như có em từng ném thức ăn trong hộp cơm hoặc bánh qua hàng rào cạnh bể bơi cho Muku đúng không. Hằng ngày bà Takenaka đều tới đón Manami lúc bốn giờ khi nhà trẻ tan lớp và trông giúp cho đến khi cô xong việc. Manami rất quý bà Takenaka, gọi “bà ơi” thân thiết lắm. Con bé cũng rất mến Muku, khoe là “con có nhiệm vụ cho Muku ăn”. Cứ như vậy, bà Takenaka giúp cô được gần ba năm, nhưng đầu năm nay bà ấy ngã bệnh, phải nằm viện một thời gian. Cô lo người ta sẽ giới thiệu một người mới thay bà ấy luôn nên quyết định tự mình đi đón Manami cho tới khi bà Takenaka hồi phục. Thường thì nhà trẻ sẽ trông giúp đến sáu giờ, còn cô phải cố xong việc sớm để tới đón. Riêng thứ Tư có họp hội đồng, nếu cuộc họp kéo dài, cô sẽ không đi đón đúng giờ được nên cô đón trước lúc bốn giờ rồi để con bé chờ trong phòng y tế đến khi họp xong. Em Naito và em Matsukawa hay tới chơi với Manami giúp cô. Cảm ơn các em. Con bé chắc đã rất vui vì có lần còn thì thầm vào tai cô như thể chuyện bí mật lắm rằng “các chị nói Manami giống bạn thỏ Watausa”.

Hai em đừng khóc.

Manami rất thích thỏ. Cả những thứ mềm mại nữa. Bởi vậy con bé rất thích nhân vật Watausa mà từ trẻ con đến học sinh cấp hai, cấp ba đều thích. Cặp đi nhà trẻ, khăn tay, khăn giấy, tất, giày, cái gì cũng có hình Watausa.

Sáng nào con bé cũng mang dây buộc tóc có hình Watausa tới ngồi vào lòng cô và nói: “Mẹ làm cho con giống Watausa đi”. Ngày nghỉ, khi tới trung tâm thương mại, con bé hẳn thấy thứ gì có hình Watausa là mắt lại sáng lên bảo “dễ thương quá”.

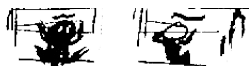
Chuyện xảy ra khoảng một tuần trước khi Manami chết. Lâu lắm hai mẹ con mới tới trung tâm thương mại, đúng lúc có hội chợ Valentine. Ở khu vực riêng rộng thênh thang dành cho hội chợ có bán rất nhiều loại sô cô la. Đạo này hình như đang có một các bạn nữ tặng sô cô la cho nhau, gọi là “sô cô la tình bạn” à, loại sô cô la dễ thương kiểu kiểu đó cũng được bày bán rất nhiều. Manami tìm thấy sô cô la Watausa. Một chiếc ví lông hình Watausa, bên trong có một miếng sô cô la trắng cũng hình Watausa luôn. Đúng như cô nghĩ, Manami đòi mua. Song giữa hai mẹ con đã có giao ước mỗi lần chỉ được mua một thứ. Ngày hôm đó Manami đã mua một chiếc áo thun dài tay in hình Watausa rồi. Chiếc áo màu hồng con bé mặc khi chết. Cô kéo tay Manami đi và nói “Để dành đến lần sau nhé”. Bình thường, kể cả là đồ in hình Watausa nhưng nếu cô nói vậy thì con bé cũng thôi, dù còn phụng phịu, song hôm ấy Manami cứ nặng nạch đòi bằng được. Con không cần áo, mẹ mua cái này cơ. Con bé vừa khóc vừa ngồi phịch xuống đất. Nhưng giao ước là giao ước. Cô cũng không xuống nước. Dù trong lòng thầm nghĩ nó sẽ mừng lắm nếu mình bí mật mua về làm quà vào ngày Valentine song cô vẫn mắng là chúng ta giao hẹn rồi. Yêu và nuông chiều là hai việc khác nhau. Tình cờ, em Shimomura khi ấy đang đi mua sắm cùng gia đình nhìn thấy đã lên tiếng: “Có bảy trăm yên thôi, nó thích thế thì cô mua cho nó đi?” khiến cô xấu hổ. Chắc thấy có người thứ ba xuất hiện nên Manami cũng dụi đi, phồng má nói “Nhất định lần sau mẹ phải mua đấy nhé” rồi đứng dậy. Cô gượng cười, vẫy tay chào Shimomura rồi đi. Đến bây giờ, khi Manami đã ra đi mà không chờ được đến ngày Valentine, ngày nào cô cũng hối hận vì hôm ấy đã không mua cho con bé.

Hôm đó họp hội đồng xong lúc sáu giờ kém. Các cô nuôi cũng phải tham gia họp nên một vài em học sinh nữ vẫn thay phiên nhau đến chơi với Manami cho tới sáu giờ khi trường đóng cửa. Manami không mè nheo kêu chán mà ngoan ngoãn ngồi chờ trong phòng y tế. Vậy mà khi cô tới đón, Manami không có ở đó. Trong nhà vệ sinh cũng không. Lúc ấy gần đến giờ

dọn dẹp và thay quần áo của các câu lạc bộ nên cô chủ quan nghĩ chắc con bé chơi trong phòng tập của các chị, bèn đi quanh trường tìm Manami. Người cô gặp đầu tiên là em Naito và em Matsukawa nhỉ. Khi cô hỏi Manami có tới phòng mỹ thuật không thì các em trả lời: “Khoảng năm giờ bọn em tới phòng y tế chơi với Manami nhưng không thấy nên nghĩ hôm nay bé không đến” rồi cùng cô đi tìm Manami. Trời đã tối nhưng vẫn còn nhiều người ở lại trường nên mọi người cùng tìm giúp cô, cả các giáo viên nữa. Người phát hiện sự việc là em Hoshino ở câu lạc bộ bóng chày nhỉ. Em Hoshino bảo “Hôm nay em không gặp bé nhưng ban nãy có nhìn thấy bé đi ra chỗ bể bơi” rồi cùng cô đi ra bể bơi. Mùa đông, cổng bể bơi được khóa bằng xích sắt nên bọn cô phải leo qua hàng rào. Tuy nhiên, đẩy cánh cổng ra hết chiều dài xích sắt thì vẫn đủ rộng để Manami chui lọt. Dù lớp học bơi hè đã nghỉ nhưng bể vẫn đầy nước suốt cả năm. Vì bể còn kiêm cả nhiệm vụ trữ nước phòng khi có hỏa hoạn. Manami đang nổi lênh bênh trên mặt nước sẫm màu với vài chiếc lá khô. Khi được đưa lên bờ thân thể Manami lạnh như đá, tim đã ngừng đập. Dù vậy cô vẫn vừa gọi tên Manami vừa hô hấp nhân tạo rồi mát xa cho con bé. Trước mắt là một cái xác trẻ con nhưng em Hoshino vẫn bình tĩnh đi gọi ngay các giáo viên khác giúp cô. Manami được đưa tới bệnh viện và được kết luận là chết đuối. Do không có vết thương ngoài và quần áo vẫn còn nguyên nên cảnh sát kết luận là chết do tai nạn ngã xuống bể bơi. Lúc ấy xung quanh tối đen và đầu óc rối bời song cô vẫn nhớ Muku đang thò mõm qua hàng rào ngăn cách với nhà bà Takenaka và nhìn về phía mình. Qua kiểm tra, cảnh sát phát hiện có vụn bánh mì rơi vãi gần hàng rào. Giống với bánh ở nhà trẻ của Manami. Một vài học sinh nói “Có lần em thấy Manami ở gần bể bơi”. Vậy là hằng tuần Manami đều ghé qua bể bơi. Chắc là để cho Muku ăn. Bà Takenaka đã nhờ nhà hàng xóm bên cạnh chăm sóc Muku nhưng Manami không biết chuyện đó, có lẽ con bé nghĩ nếu mình không cho ăn thì Muku sẽ chết. Con bé nghĩ cô sẽ mắng nếu phát hiện chuyện nó ra khỏi phòng y tế nên vẫn thường lén đi rồi quay trở lại trong vòng mười phút. Cô hoàn toàn không biết. Khi cô hỏi con làm gì trong lúc chờ mẹ, Manami nhìn cô với ánh mắt tinh nghịch và bảo con cùng chơi với các chị. Ánh mắt ấy rõ ràng đang giấu giếm điều gì, giá mà cô đã hỏi kỹ hơn. Nếu cô làm vậy thì đã không có chuyện Manami một mình đi tới bể bơi.

Cái chết của Manami có nguyên nhân từ người giám hộ là cô đã không trông nom cẩn thận. Để một sự việc như thế xảy ra ở trường, cô ít nhiều đã khiến mọi người sợ hãi, cô thành thật xin lỗi. Chuyện xảy ra đã hơn một tháng nhưng sáng nào thức dậy cô cũng quờ tay tìm Manami. Khi ngủ, con bé lúc nào cũng phải áp một phần cơ thể của nó vào cô. Nếu cô khó chịu, nằm xịch ra là nó lại quờ quạng tìm cô trong khi mắt vẫn nhắm nghiền, hễ cô nắm tay con bé nó lại thở đều khe khẽ. Mỗi khi mở mắt và nhận ra rằng có tìm thế nào cũng chẳng thể chạm vào bầu má mềm mại hay mái tóc mịn như tơ ấy nữa, cô lại không cầm được nước mắt. Lúc cô xin nghỉ việc, thầy hiệu trưởng đã hỏi cô, “Vì vụ tai nạn đó à?” Khi này em Kitahara cũng hỏi cô y câu đấy. Đúng là cô quyết định nghỉ việc vì cái chết của Manami. Tuy nhiên, nếu cái chết của Manami thực sự là tai nạn thì cô sẽ vẫn tiếp tục làm giáo viên, vừa để nguôi đi nỗi buồn, vừa để chuộc lại lỗi lầm của mình. Vậy vì sao cô lại thôi việc?

Vì Manami không chết do tai nạn mà bị học sinh lớp này giết chết.

Các em nghĩ sao về giới hạn độ tuổi?

Ví dụ như bao nhiêu tuổi thì các em được uống rượu, hút thuốc hả em Nishio. Đúng, hai mươi tuổi. Nếu các em biết rồi thì thôi. Nhắc tới hai mươi tuổi là nhắc tới lễ trưởng thành. Như thế đã thành thông lệ, năm nào tivi cũng đưa tin về những vụ thanh niên mới thành người lớn đánh nhau do quá chén. Vì sao những người đó lại nhằm đúng ngày ấy để uống rượu? Dĩ nhiên, nguyên nhân một phần do truyền thông làm âm lên, song nếu không có quy định “hai mươi tuổi mới được uống rượu” thì liệu có om sòm đến thế? Luật pháp cho phép uống rượu không có nghĩa là khuyến khích uống rượu. Vậy nhưng quy định độ tuổi lại khơi dậy ý nghĩ tuy không muốn uống nhưng không uống thì lại thiệt. Nói vậy chứ nếu không hạn chế chắc sẽ có những học sinh say khướt tới trường. Trong lớp này chắc chắn có bạn phớt lờ quy định, được ông chú họ nào đó khuyến khích nên đã uống rượu rồi. Quả thực, giao phó trách nhiệm về hành vi cho đạo đức của từng cá nhân là chuyện chỉ có trong tưởng tượng.

Các em hiểu ý cô muốn nói gì không?

À, các em có vẻ quan tâm đến thủ phạm nhỉ. Thay vì sợ hãi rằng thủ phạm đang ở đây, sự tò mò đã chiến thắng. Hình như có em đã đoán ra, có bạn trông như là đã biết rồi ấy. Bản thân cô cũng giật mình khi thấy hung thủ vẫn ngồi thản nhiên như không trong lúc cô nói chuyện này. Giật mình?

Không, cũng không đến nỗi thế. Vì một trong hai thủ phạm muốn tên mình được công khai mà. Trong khi đó, kẻ còn lại đã tái mét mặt từ ban nãy rồi. Có vẻ trong thâm tâm đang cực kỳ lo lắng vì thấy không như người ta hứa hẹn. Yên tâm đi. Cô không định công bố tên hai em đó ở đây đâu.

Các em có biết Luật vị thành niên không?

Do trẻ vị thành niên đang phát triển, chưa trưởng thành nên nhà nước đã nghĩ đến những phương pháp cải tạo tối ưu thay cho cha mẹ. Như hồi cô vẫn còn ở tuổi vị thành niên, đứa trẻ nào chưa đủ mười sáu tuổi thì dù có phạm tội giết người cũng chỉ bị đưa vào trường giáo dưỡng nếu được tòa án gia đình đồng ý. Trẻ con ngây thơ là chuyện của thời nào cơ chứ. Những năm 90, lợi dụng Luật vị thành niên, đã có hàng loạt vụ án tàn bạo do những đứa trẻ mười bốn, mười lăm tuổi gây ra. Chắc nhiều em biết về vụ “sát thương trẻ nhỏ tại thành phố K” xảy ra hồi các em mới hai, ba tuổi nhỉ? Nếu cô nhắc tới tên mà hung thủ đã sử dụng trong lá thư hăm dọa chắc sẽ có em nhớ ra “À, là vụ đó”. Sau vụ án đó, người ta tranh cãi về việc sửa lại Luật vị thành niên. Đến tháng Tư năm 2001, Luật vị thành niên sửa đổi được ban hành, trong đó có việc hạ độ tuổi của đối tượng bị xử theo luật hình sự từ mười sáu xuống còn mười bốn.

Các em mười ba tuổi nhỉ. Tóm lại, độ tuổi là gì vậy?

Chắc các em vẫn chưa quên “vụ sát hại gia đình năm người ở thành phố T”. Trong suốt dịp nghỉ hè, mỗi ngày hung thủ lại trộn một ít thuốc vẫn được nhắc đến trong truyện trinh thám vào bữa tối của gia đình, sau đó ghi lại triệu chứng của từng người lên blog. Tuy nhiên, thấy triệu chứng nhẹ hơn mình tưởng tượng, hung thủ không hài lòng bèn bỏ kali xyanua vào món cà ri để sát hại bố mẹ, ông bà và cậu em trai học lớp Bốn. Hung thủ là học sinh lớp Bảy, khi ấy mười ba tuổi, là chị cả. Câu cuối cùng hung thủ đăng trên blog là: “Dù gì thì rốt cuộc kali xyanua vẫn hiệu quả nhất!” Đài báo đã đưa tin về vụ này không biết bao nhiêu ngày.

“Vụ án Lunacy?” Như em Sone nói, các em đều nhớ vụ án đó bằng cái

tên này. Luna trong thần thoại La Mã có nghĩa là mặt trăng hoặc nữ thần mặt trăng. Tương đương với Selene trong thần thoại Hy Lạp. “Em không biết.” Không sao. Còn “lunacy” lại có nghĩa thần kinh bất ổn, rối loạn tâm thần, hoặc những hành vi điên rồ. Vì cô bé hung thủ dùng cái tên này trên blog nên các phương tiện truyền thông gán luôn cái tên Lunacy cho vụ án, thậm chí còn dựng nên thuyết đa nhân cách là “một cô bé trầm lặng biến thành nữ thần Lunacy điên loạn”, xôn xao đến buồn cười. Án phạt dành cho cô bé ấy như thế nào à, có bao nhiêu người trong số các em ở đây biết được điều đó? Vụ án được gán cho cái tên hoành tráng ấy, do hung thủ vị thành niên nên chân dung và tên thật đều bị giấu, chỉ góc khuất trong tâm hồn cô bé là bị phóng đại bởi tính chất tàn bạo của vụ việc và những suy đoán mà thôi. Vụ án cứ vậy chìm vào quên lãng mà chẳng ai biết được sự thật cốt yếu. Đưa tin như vậy có được không? Cách truyền thông đưa tin về vụ này chỉ khiến một bộ phận những đứa trẻ có tâm hồn tăm tối khắc ghi vào đầu sự tồn tại của những kẻ ác lập dị không có tính người như Lunacy, hay khiến những đứa trẻ trầm uất sùng bái bọn tội phạm điên rồ. Cô nghĩ nếu không công khai chân dung và tên tuổi vì chúng là trẻ vị thành niên thì cũng đừng công khai cái tên mà chúng sung sướng tự đặt làm gì. Trên blog xưng Lunacy mà tên thật lại được công khai là cậu bé A, cô bé A thì cứ làm mờ phần đó đi và đặt một cái tên giả đáng xấu hổ khác như “kẻ đàn độn” hay “kẻ ị bậy” cho xong. Còn vụ sát thương trẻ nhỏ tại thành phố K, dù không công khai chữ ký viết tay ấy thì cũng chỉ cần cười khẩy rằng: “Hắn đã phiên âm Hán tự thật đỉnh cho một cái tên tầm thường. Chắc muốn khoe có thể viết được chữ Hán khó đây.”

Các em đang tưởng tượng cô bé tự gọi mình là Lunacy ấy trông như thế nào à? Bình tĩnh suy nghĩ nhé. Một cô bé xinh đẹp có tự gọi mình là Lunacy không? Nếu không công bố ảnh thì có thể công bố tranh chân dung đã cố tình tô đậm đường nhân trung hoặc nếp nhăn khi cười. Chỉ cần làm cho thật giống con người là được. Càng đối xử đặc biệt, càng làm âm ỉ thì những tên tội phạm vị thành niên kia càng tự huyễn hoặc bản thân. Rồi những đứa trẻ ngốc nghếch ngưỡng mộ bọn chúng cũng tăng lên theo. Nếu ngay từ đầu biết hung thủ là trẻ vị thành niên thì nhiệm vụ của người lớn là chỉ nói về vụ án ở mức tối thiểu, nghiêm khắc quở trách sự ngu xuẩn của những đứa trẻ quá

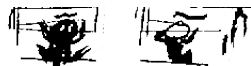
huyền hoặc bản thân. Cô bé phạm tội chỉ phải ngồi viết tập làm văn ở một tổ chức hỗ trợ trẻ em hay gì đó rồi vài năm sau lại có thể quay về xã hội với khuôn mặt ngây thơ vô tội.

Nhưng trong vụ này, các em có biết là có người bị chỉ trích nặng nề hơn cả cô bé đó không?

Là giáo viên môn khoa học ở trường cấp hai mà cô bé đó theo học. Cho phép cô được gọi là thầy T để tôn trọng sự riêng tư. Thầy T là người cực kỳ tâm huyết với việc giảng dạy, rất xem trọng vấn đề an toàn. Mấy năm gần đây thầy ấy lên tiếng phản đối những giờ khoa học và tích cực xây dựng các biện pháp an toàn trong thực hành và thí nghiệm, đến nỗi những thí nghiệm hơi nguy hiểm cũng bị ngăn cản. “Người quen của cô à?” Thực ra, vài ngày trước khi sự việc xảy ra, cô đã có cơ hội nói chuyện với thầy ấy ở Triển lãm sáng tạo khoa học toàn quốc dành cho học sinh cấp hai và cấp ba. Trước khi nghỉ hè, cô bé kia đã năn nỉ thầy T: “Em để quên vở trong phòng hóa học nên xin thầy cho em đi lấy ạ.” Do chỉ còn vài phút nữa là thầy T, tức giáo viên chủ nhiệm, sẽ họp với phụ huynh nên thầy ấy chẳng hề nghi ngờ gì cô học sinh bình thường rất ngoan và ít nói này, bèn đưa cô bé cả chùm chìa khóa. Sau này người ta phát hiện ra phần lớn hóa chất dùng cho thí nghiệm là cô bé mua ở hiệu thuốc gần nhà hoặc trên mạng, duy chỉ có kali xyanua được lấy từ trường về. Thầy T đã bị dư luận chỉ trích gay gắt về việc lơ là quản lý. Thậm chí người ta còn dựng lên những tin đồn vô căn cứ kiểu như “Có khi chính thầy T đã xúi giục cô bé đấy” và dồn ép thầy tới mức buộc phải xin nghỉ việc. Thầy T không chỉ bị công kích trên phương diện công việc. Sau nhiều ngày bị chửi rủa, phỉ báng, tinh thần của vợ thầy T kiệt quệ, cho đến bây giờ khi sự việc đã lắng xuống cô ấy vẫn phải nằm viện. Cậu con trai học lớp Ba được gửi tới nhà người bà ở xa, lấy họ mẹ để đi học tiếp. Tạm gác chuyện cô từng gặp thầy T sang một bên, là một đồng nghiệp, ngay sau vụ án, cô nhận được thông báo từ Hội đồng giáo dục về việc thắt chặt quản lý vật nguy hiểm. Giờ khoa học ở trường cấp hai không dùng tới kali xyanua, chắc thầy T có lý do riêng của thầy. Đang giữ thứ như vậy mà lại dễ dàng đưa chìa khóa cho học sinh thì bị quy trách nhiệm quản lý là đúng rồi. Nhưng ngay cả ngôi trường này, tuy không có kali xyanua song lại có đầy những dược chất có thể làm chết người. Chìa khóa tủ để những chất ấy cất ở

nơi học sinh không lấy được, song chỉ cần lấy gậy bóng chày đập vỡ kính là xong. Thế con dao trong bếp thì sao? Đến sợi dây nhảy trong kho thể chất cũng có thể giết người được. Giáo viên bọn cô biết học sinh nhét dao trong túi quần cũng không tịch thu được. Học sinh ấy mang dao để sát thương ai đó nhưng chỉ cần nói với giáo viên là để tự vệ trước kẻ khả nghi trên đường đi học là xong. Báo cáo lên cấp trên thì cấp trên cũng nói “Nhắc em ấy phải cực kỳ cẩn thận”. Chỉ khi có sự cố hay tai nạn gì xảy ra từ con dao ấy thì mới có thể tịch thu. Đương nhiên, khi ấy đã muộn. Lúc đó lại bị chỉ trích rằng “Biết học sinh mang dao mà sao không phòng được sự cố, tai nạn từ trước?” Kẻ có lỗi thực sự là ai? Là người giáo viên đã không thể nhắc nhở nghiêm khắc sao?

Vậy cô phải làm thế nào mới được đây?

Đám tang Manami diễn ra lặng lẽ trong phạm vi gia đình. Nhiều người muốn tham dự lễ tang nhưng cô xin phép từ chối. Cô cũng muốn Manami được nhiều người đưa tiễn, nhưng trên hết, cô muốn để bố Manami đưa tiễn con gái mình. Manami và bố mới gặp nhau có một lần. Đó là hồi cuối năm ngoái. Buổi tối, khi đang xem tivi, Manami bỗng chỉ vào màn hình nói “Hôm qua, Manami đã gặp chú này đây”. Cô những tưởng tim mình ngừng đập. Theo lời Manami thì anh ấy đứng ngoài hàng rào nhà trẻ nhìn con bé chơi xích đu. Khi Manami nhìn thấy, anh ấy vẫy tay gọi nên Manami tiến lại gần hàng rào. Anh ấy hỏi “Cháu là Manami à, hằng ngày cháu đều vui chứ?” và Manami trả lời: “Vui ạ.” Anh ấy cười bảo “Vậy tốt rồi” và đi mất. Chắc chắn là bố của Manami rồi. Gần đây các biện pháp phòng chống tội phạm ở nhà trẻ đã được thắt chặt, đến cả người dân sống gần đây nếu đi ngang qua mà nhòm vào cũng bị kiểm tra gắt gao. Song là anh ấy, nếu có bị hỏi chắc cũng đưa ra được lý do nào đó. Không biết chừng còn được hoan nghênh và mời vào trong cũng nên. Cô thắc mắc sao lại là lúc này nên đã gọi điện cho anh ấy, lần đầu tiên kể từ khi chia tay. Cũng gần năm năm rồi. Nhờ vậy, cô biết cuối cùng anh ấy đã phát bệnh. Các nhân vật trong sách thường phát bệnh trong nháy mắt, song thông thường thời gian ủ bệnh của HIV là năm đến mười năm. Trường hợp của anh ấy là mười bốn năm, nên nói là giữ giới

hay chịu đựng giỏi đây. Trong lúc cô chưa biết nói gì thì anh ấy thều thào nói: “Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa.” Giọng nói ấy chẳng thể khiến cô liên tưởng được tới vẻ khát khao của anh ấy trên tivi. Cô gợi ý cả nhà sẽ đi đâu đó xa xa vào dịp nghỉ đông. Không phải là cô tỏ lòng thương hại khi thấy anh ấy không sống được bao lâu nữa. Cô chỉ muốn ba người được ở bên nhau. Nhưng cô vẫn bị giọng nói yếu ớt ấy từ chối. Khi Manami lần đầu tiên được bố ôm vào lòng thì linh hồn con bé đã không còn nữa. Anh ấy ôm thi thể Manami, tự trách về những sai lầm của bản thân trong quá khứ đã gây ra cái chết của Manami và khóc suốt đêm. Người ta hay nói là khóc đến khô nước mắt, song không đúng với cả cô và anh ấy. Cô chỉ mong nước mắt khô đi. Cô hối hận vì nếu biết thế này, lẽ ra cô nên cố sắp xếp thời gian để ba người ở bên nhau.

Từ này tới giờ cô cứ nhắc đi nhắc lại từ “hối hận” nhi.

Sau lễ tang, có rất nhiều người tới nhà cô chào tiễn biệt Manami. Giáo viên và các bạn ở nhà trẻ, giáo viên và học trò trường S, cô từ chối tiễn phúng viếng nhưng mọi người lại đặt những chú thỏ Watausa nhồi bông hay những túi kẹo trước bàn thờ Manami. Manami đang yên giấc, xung quanh là các bạn Watausa mà con bé yêu thích. Cô tự thuyết phục mình như vậy để dần chấp nhận cái chết của Manami.

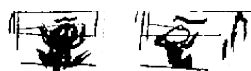
Tuần trước bà Takenaka tới nhà cô ngay khi vừa ra viện. Tròn một tháng kể từ cái chết của Manami. Bà Takenaka nước mắt lưng tròng đứng trước bàn thờ chấp tay nói “Xin lỗi cháu nhé”. Tờ báo địa phương viết “Bé gái bốn tuổi ngã chết khi lén vào hồ bơi cho chó ăn” nên bà Takenaka đau buồn như thể cái chết của con bé là lỗi ở mình. Vì tai nạn xảy ra ở trường học nên thầy hiệu trưởng đã thay mặt người mẹ nát lòng này kiểm tra bản thảo bài báo. Cô hối hận vì lẽ ra mình phải đích thân kiểm tra. Cô lại nói “hối hận” rồi. Bà Takenaka cho tất cả đồ Manami để ở nhà bà vào một cái túi giấy và mang đến cho cô. Lẫn trong những kỷ vật về con bé như quần áo, đồ lót, thìa, đũa, những đồ chơi nhỏ như thú bông... là chiếc ví lông hình Watausa. Chiếc ví Manami rất thích nhưng rốt cuộc cô đã không mua. Tại sao nó lại ở đây. Mỗi khi được bà Takenaka hay ai khác mua hoặc cho thứ gì đó, dù chỉ là viên kẹo Manami đều kể với cô. Bà Takenaka tìm thấy cái ví trong chuồng của Muku. Bà ấy nói cô mới để ý là cái túi đã bị sờn, chắc do Muku nghịch. Nhưng bà

ấy vẫn mang tới cho cô vì nghĩ “không có bạn Usa, Manami sẽ buồn, tội nghiệp con bé”. Cô nói lời cảm ơn bà Takenaka đã luôn yêu quý Manami, cảm ơn bà đã đến thăm đầu vẫn chưa hoàn toàn bình phục và lấy xe đưa bà về tận nhà. Trong khu vườn lâu ngày không được chăm sóc, Muku đang chơi với quả bóng chày. Bà Takenaka nói, “Quả bóng bay từ bên trường sang đây”. Song cầu thủ đập thứ tư của đội bóng chày dù có cú home-run tuyệt vời đến đâu cũng không thể vượt qua rào chắn bóng, càng không thể tới được bể bơi. Bà Takenaka bảo thỉnh thoảng sau giờ học lại nhìn thấy có học sinh vừa lau dọn xung quanh bể bơi vừa chơi ném bóng nên chắc là quả bóng đó. Cô nhớ ra một trong những hình thức kỷ luật đối với học sinh vi phạm nội quy ở mức nhẹ là lau dọn bể bơi và nhà kho phòng thể chất. Năm học này lớp mình cũng có bạn bị phạt, vậy mà cô quên bém mắt.

Ngày hôm đó có phải chỉ có một mình Manami ở bể bơi? Câu hỏi ấy chợt hiện lên trong đầu cô. Về đến nhà, cô cầm thử cái ví Watausa lên. Chiếc ví này có thật là của Manami? Nếu vậy thì ai đã mua cho con bé? Cô giơ cái ví lên trước mặt lắc thử, phát hiện ra nó nặng hơn hẳn so với chất vải. Cô mở khóa ra thì thấy bên dưới lớp vải mỏng dán bên trong có một vật nom như cuộn dây đồng. Cố nén linh cảm xấu đang dâng lên trong lòng, ngày hôm sau cô gọi riêng hai học sinh đó ra.

Ngoài hành lang ồn quá nhỉ. Các lớp khác đã xong cả rồi chẳng. Bạn nào phải sinh hoạt câu lạc bộ hay có giờ học thêm, kể cả những bạn muốn ra ngoài vì lý do khác đều có thể ra khỏi lớp. Nãy giờ cô cứ dồng dài mãi một câu chuyện khó chịu nhưng chuyện tiếp theo đây còn khó chịu hơn, nên bạn nào không muốn nghe hãy về luôn từ bây giờ. Không có ai à? Vậy coi như các em tự nguyện muốn nghe câu chuyện của cô nên cô sẽ tiếp tục.

Từ bây giờ cô sẽ gọi hai hung thủ là A và B nhé.

Hồi mới vào trường, A là một học sinh không mấy nổi bật. Có vẻ như cậu ta cũng ngầm được vài nam sinh kiêng nể song cô không biết chuyện đó mà chỉ chú ý đến A kể từ sau bài kiểm tra giữa kỳ học kỳ một. Môn khoa học ở học kỳ một là môn Sinh, A được một trăm điểm bài kiểm tra đó. Vì cả khối chỉ có một học sinh được một trăm điểm nên chuyện A đạt điểm tuyệt đối

không chỉ được công bố ở lớp mình mà cả các lớp khác. Lớp mình thì tán dương “Giỏi quá!”, nhưng ở lớp khác, ngoài những lời tán dương, còn có những lời xì xào khiến cô chú ý. “Thằng đó làm thí nghiệm trên vật sống mà lại.” Người lăm bằm với vẻ khinh bỉ đó là em C, học chung tiểu học với A. Chẳng hiểu sao những lời ấy cứ khiến cô bận tâm nên sau giờ học, cô gọi C tới phòng thực hành Hóa. “Mong cô giữ kín những gì em sắp tiết lộ,” C rào trước rồi kể cho cô là những năm cuối tiểu học, thỉnh thoảng A lại nhặt chó hoặc mèo đem về nhà, dùng một dụng cụ kỳ quặc cậu ta chế ra, nghe nói A gọi đó là “máy hành quyết”, liên tục hành hạ bọn chúng và cuối cùng là giết chết một cách tàn bạo. Lúc mới kể, mắt em C còn cụp xuống nhưng đến đoạn cuối thì trông hân hoan như thể đang kể một giai thoại anh hùng của bản thân vậy. “Nó còn chụp ảnh lại rồi đăng trên trang cá nhân đấy ạ.” Cô nhớ mình đã rùng mình khi nhìn nét mặt của cậu ta. Em C cho cô cả địa chỉ trang của A. Ngay lập tức, cô đã truy cập bằng máy tính ở phòng giáo viên, nhưng trên trang web tiêu đề “Phòng thí nghiệm của tiến sĩ thiên tài” chỉ đọc một dòng viết bằng phong chữ rờn rợn “Đang nghiên cứu loại máy mới. Đừng bỏ lỡ!” Bản khảo sát do trường tiểu học gửi tới trước khi nhập học, trong mục “khuyến hướng” của A hoàn toàn không đề cập gì tới chuyện này. Để chắc chắn, cô gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm lớp Sáu^[1] của A thì nhận được câu trả lời nhẹ bẫng: “Chuyện đó tôi chưa nghe thấy bao giờ. Em A rất chăm chỉ, thành tích học tốt, là một học sinh ngoan.” Từ đó, cô luôn để mắt đến A, song A ở trường rất ngoan, thái độ học tập và sinh hoạt đều không có vấn đề gì, thậm chí có thể coi là học sinh gương mẫu. Chẳng biết từ khi nào cô cũng dần bớt chú ý đến A. Vì thời gian này nhiều học sinh có hành động đại dột cũng đủ khiến cô bận bịu.

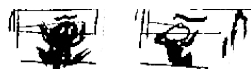
Lúc ấy là giữa tháng Sáu. Sau giờ học, khi cô đang chuẩn bị cho giờ thực hành của học sinh khối Chín trong phòng Hóa học thì A bước vào. A nhìn những dụng cụ thực hành đây vẻ thích thú và hỏi: “Chuyên môn của cô là gì thế?” Khi cô trả lời là “hóa học”, A liền hỏi lại “Thế còn điện cơ?” Cô cũng biết đại khái về Vật lý, song chợt nhớ tới công việc của bố A nên cô đáp: “Cái đó thì bố em rành hơn chứ?” Thế là đột nhiên A chìa một cái ví ra trước mặt cô. Chiếc ví bằng da tổng hợp màu đen có khóa kéo, loại dùng để đựng tiền xu, chẳng có gì đặc biệt, giống loại vẫn bán ở cửa hàng một trăm yên.

Cô đang thắc mắc không biết là cái gì thì A khẽ cười, nói: “Bên trong có thứ hay ho lắm, cô thử mở ra đi.” Chắc lại trò nghịch ngợm gì đây. Cô cầm lấy cái ví nhưng vẫn cảnh giác. Nó hơi nặng so với vẻ ngoài nên cô nghĩ không biết bên trong có gì. Nếu là mấy thứ như ếch hoặc nhện thì chẳng đáng giết mình. Cô tự cổ vũ mình như thế và chạm vào khóa kéo thì... Một luồng điện chạy qua đầu ngón tay. Cô cứ tưởng là tĩnh điện. Thế nhưng đang là tháng Sáu, hôm ấy trời còn mưa. Cô đang ngẩn ra hết nhìn đầu ngón tay lại nhìn cái ví thì A đắc chí nói: “Tuyệt đúng không cô, mất hơn ba tháng em mới hoàn thành đây.” Sau đó còn tặc lưỡi bảo: “Cơ mà tác dụng không được như em nghĩ.” Cô không tin vào tai mình. Cô hỏi, “Em lấy cô làm vật thí nghiệm à?” song A chẳng tỏ vẻ gì sợ sệt, vẫn nhản nhở nói: “Thì bởi những người làm thí nghiệm Hóa hay Lý có trót uống tí thuốc hay bị điện giật thì vẫn vô tư mà.” Cô nhớ lại câu chuyện C kể. Cô nhớ lại dòng chữ “đang nghiên cứu loại máy mới” trên website. Đầu ngón tay vẫn còn tê tê, cô nghiêm giọng bảo A: “Sao em lại chế tạo một thứ nguy hiểm thế này? Em định dùng nó làm gì? Để giết động vật à?” A phác một điệu bộ chán nản như người nước ngoài vẫn hay làm. “Sao cô phải nổi đóa lên thế? Em quá thất vọng khi cô không hiểu được sự tuyệt vời của cái này. Thôi được rồi, em sẽ đi thử chỗ khác.” Nói rồi cậu ta lấy lại cái ví từ tay cô và bỏ đi.

Trong buổi họp hội đồng tuần ấy, cô đã báo cáo chuyện A làm ra cái ví có dòng điện chạy qua khóa kéo, mối nguy hiểm có thể gây ra thương tích từ cái ví ấy và câu chuyện cô nghe từ C. Song, ai nấy đều gạt đi vì dòng điện quá nhỏ, hiệu trưởng cũng chỉ chốt một câu: “Hãy nghiêm khắc nhắc nhở em ấy để đề phòng trường hợp rủi ro.” Cô còn gọi điện đến nhà A, nhắc nhở mẹ A thỉnh thoảng hãy để mắt tới cậu ta tránh trường hợp xảy ra tai nạn điện giật chứ không hề trách mắng A. Vậy mà chỉ nhận được lời đáp đầy mỉa mai là: “Nghe nói cô giáo cũng có con, vất vả thế mà hóa ra rảnh quá nhỉ.” Ngày nào cô cũng kiểm tra website của A. Vì cô nghĩ “chỗ khác” mà A nói chắc chắn là ở đây. Nhưng trên website vẫn chỉ có dòng chữ “Đừng bỏ lỡ!”

Tuần tiếp theo, A mang theo một tờ giấy, tập hồ sơ và cái ví đến chỗ cô và nói: “Em muốn cô đóng dấu vào đây.” Đó là giấy đăng ký tham gia “Triển lãm sáng tạo khoa học toàn quốc dành cho học sinh cấp hai và cấp ba” có dán thông báo ở cuối lớp. Hạn chót cuối tháng Sáu. Vì phải nộp trước

kỳ nghỉ hè nên cô chỉ nói sơ sơ với các em lớp Bảy. Cô không hề nghĩ tới chuyện A sẽ đem cái ví đi triển lãm. Ô tiêu đề trong tờ đăng ký ghi: “Ví giật mình chống trộm”, ô mục đích ghi: “Để bảo vệ những đồng tiền lẻ quý giá khỏi kẻ trộm”. Những mục cần thiết khác như họ tên, tên trường đều được điền đầy đủ, chỉ còn ô chữ ký của giáo viên hướng dẫn là để trống. Cái ví mới được thêm tính năng ngắt điện theo cơ chế không gây nguy hiểm cho chủ nhân, nhưng nếu người lạ mở khóa khi chưa ngắt điện, dòng điện sẽ chạy qua khóa kéo. Bên trong tập hồ sơ có kèm một báo cáo chi tiết bao gồm cả bản vẽ về quá trình chế tạo cái ví. Cuối báo cáo có nêu khuyết điểm của cái ví là chỉ dùng được một lần, phần “đường hướng sắp tới” có nêu ra một giải pháp giả định với trình độ cỡ sinh viên đại học nhưng lại kết luận đặc kiêu trẻ con: “Em sẽ cố gắng hơn nữa để người già cũng có thể an tâm sử dụng!” Toàn bộ bản báo cáo được viết bằng tay dù nhà có máy nên gọi được cảm giác là em học sinh cấp hai này đã rất cố gắng. Đợi cô xem qua một lượt bài báo cáo, A nói: “Em làm cái này không phải do cô hướng dẫn nhưng không có chữ ký của cô thì em không nộp được. Cô là giáo viên chủ nhiệm, lại dạy khoa học nên em mới nhờ.” Tuy nhiên cô không thể đóng dấu ngay. Thấy cô lưỡng lự, A nói: “Em làm cái này vì chính nghĩa. Nhưng cô lại nói nó là vật nguy hiểm. Hãy để cho các chuyên gia phán xét.” Cảm giác như cô vừa nhận được một lời tuyên chiến vậy. Kết quả, nếu nói chuyện thắng thua thì là cô thua. Bởi vì “Ví giật mình chống trộm” đã giành giải thưởng của thống đốc tỉnh, được đi dự thi toàn quốc, giành giải đặc biệt tương đương với giải Ba ở khối cấp hai và được đánh giá rất cao.

Cô gọi A tới phòng hóa học để xác định sự thật về cái chết của Manami. Khi ấy, cô đã nghĩ mình thật vô dụng. Cô đã tự cắn rút lương tâm như thế. Nói là sau giờ tan học, song vì giờ học được rút ngắn lại do sắp đến kỳ nghỉ nên quá trưa A đến gặp cô với bộ mặt vô tội. Cô chìa cái ví Watausa ra và nhắc lại lời A từng nói: “Bên trong có thứ hay ho lắm, em thử mở ra đi.” Đương nhiên là A không dám chạm vào. Tiếc thật. Vì cô đã cải tiến để nó có cường độ tương đương với một cây súng gây mê. Đúng thế. Cái này chỉ cần học một chút là ai cũng làm được. Còn làm hay không lại là quan niệm đạo

đức của mỗi người.

Cuối cùng A cũng nhận ra. Đoán được lý do cô gọi tới, A hân hoan nói ra sự thật như thể đã chờ ngày này từ lâu. Cái ví đó đúng là máy hành quyết A đã nhắc tới.

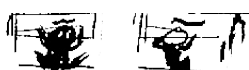
Sản phẩm hoàn chỉnh được A thử trên những đứa bạn cùng hội xem phim người lớn với cậu ta trước tiên. Dù được khen “ngầu thế” nhưng mức độ phản ứng chỉ như chiếc hộp giật mình khiến A không hài lòng. Bọn này không hiểu được “độ ngầu” của mình, phải cho kẻ hiểu được xem. Vì lẽ đó nên A mới mang đến chỗ cô. Phản ứng của cô khiến A rất hài lòng. Nhưng A đã lầm. Cô cảm thấy nguy hiểm không phải vì cái ví mà là quan niệm đạo đức của A. A cứ đinh ninh rằng cái ví nguy hiểm, tin chắc qua đó mọi người sẽ biết đến sự đáng sợ của máy hành quyết, đã vậy còn nói ra những lời khiêu khích cô. Song A đã dự đoán sai. Bởi kết cục, chỉ có cô làm om sòm lên. A nghĩ thế này. Có đưa cái ví lên trên website thì cũng chỉ đến được toàn những kẻ không hiểu được sự xuất sắc của cái ví này. Nếu thế thì phải đưa tới cho những kẻ hiểu được xem.

Thế nên cậu ta mang nó tới “Triển lãm sáng tạo khoa học toàn quốc dành cho học sinh cấp hai và cấp ba”. Ban giám khảo không hiểu sao lại có cả nhà văn khoa học viễn tưởng, nhưng phần lớn đều là những người có tiếng trong lĩnh vực khoa học tự nhiên. Nhờ được những người nổi tiếng chỉ trích về mức độ nguy hiểm giữa chốn công cộng mà máy hành quyết được thừa nhận, còn bản thân A được đề ý tới như một nhân vật nguy hiểm. Đây là điều mà A mong đợi. Tuy nhiên, bị coi là vật nguy hiểm và loại ngay từ vòng sơ khảo thì không được. Do vậy cậu ta cố tạo ra vẻ trẻ con và tinh thần chính nghĩa hết mức có thể ngay từ bản báo cáo. Có lẽ tốn công cũng có ích nên từ đầu chí cuối, A đều được đánh giá là một học sinh cấp hai lành mạnh. Tại cuộc thi toàn quốc, A được một giáo sư đại học nổi tiếng thỉnh thoảng vẫn xuất hiện trên chương trình đố vui khen ngợi: “Cháu giỏi thật đấy, đến ta cũng không chế ra được thứ như thế này đâu.” Đây là lời khen dành cho ý tưởng chú trọng tới biện pháp chống trộm, gắn hệ thống chống trộm vào luôn cái ví chứ không phải ở bộ phận còi báo bởi có quá nhiều các tác phẩm dự thi là người máy giúp việc. Song A nhầm tưởng rằng kỹ thuật và tài năng của mình được đánh giá cao. Dù sao A vẫn là trẻ con mà. Chưa được coi là một

nhân vật nguy hiểm song A trả lời phỏng vấn của tờ báo địa phương đây về tự mãn: “Tuy không như mong đợi nhưng thế cũng được rồi.” Nhìn A vui mừng trả lời phỏng vấn, cô cũng yên tâm nghĩ: “Cậu bé này chỉ muốn được mọi người chú ý thôi, cứ giữ năng lượng theo hướng tích cực như thế.” Dù trong lòng vẫn còn rối bời nhưng cô cho rằng vậy là đã giải quyết xong.

Nửa cuối kỳ nghỉ hè, ngày tờ báo địa phương đưa tin về A cũng là ngày “vụ án sát hại gia đình năm người ở thành phố T” xuất hiện trên trang nhất. Từ đó, tivi hay tuần san chỉ nói về vụ đó. Bước vào học kỳ hai, sau lễ khai giảng, dù đã được tuyên dương trước toàn thể học sinh song chẳng ai đã động gì đến chuyện A được lên báo hay được một vị giáo sư nổi tiếng khen ngợi. Chủ đề bàn tán chỉ có vụ Lunacy. Dù được khen đã làm một việc tốt nhưng không ai chú ý. Chẳng phải vậy sao? Lunacy thì có gì ghê gớm. Kali xyanua? Chỉ là giết người bằng thứ có sẵn thôi mà. Nếu là mình, mình còn có thể tự chế ra thứ dùng để giết người. Nếu vậy sẽ càng được chú ý hơn. Vụ việc càng xôn xao, lòng đố kỵ của A càng lớn. Rồi cậu ta đắm mình vào việc phát triển máy hành quyết.

Từ khi mới nhập học B đã luôn là một học sinh dễ mến. Ở cậu ta toát ra một không khí yên bình, khiến người ta nghĩ chắc cậu ta được chăm sóc ân cần trong vòng tay của bố mẹ và hai chị gái hơn nhiều tuổi. Hỏi chuyện A xong, cô gọi điện ngay cho B, khi ấy đã về nhà, và bảo ra bể bơi. Nghe địa điểm như thế chắc B đã đoán ra nên không đồng ý, bảo cô hãy đến nhà. Cuối giờ chiều cô đến nhà B. B hỏi cô là mẹ ngồi cùng được không. Mẹ cậu ta có vẻ bối rối trước cuộc viếng thăm bất ngờ nên cô nghĩ bà ấy không hay biết gì cả. Khi cô đồng ý, B với mẹ ngồi bên cạnh đã lần lượt thuật lại tình hình từ lúc mới nhập học.

Nhập học xong B tham gia câu lạc bộ tennis ngay. Cậu ta muốn thử chơi một môn thể thao nào đó, tennis lại nhìn có vẻ rất oách nữa. Nhưng gia nhập cậu mới biết, những người chơi từ cấp một thì đến tháng Năm là được vào sân tập, trong khi đó những người lên cấp hai mới chơi thì toàn rèn luyện thể lực, sang tháng Năm rồi mà vẫn chưa được cầm đến cây vợt. Tuy B cũng lên cấp hai mới chơi nhưng đa số thành viên mới đều giống vậy nên cậu ta

không để tâm mấy. Đến tháng Sáu, cuối cùng cậu ta cũng được cho cầm vợt. Cầm túi vợt đi học khiến cậu ta ít nhiều thấy mình oách hẳn. Tới kỳ nghỉ hè, thầy huấn luyện Tokura đưa ra bảng luyện tập theo nhóm. Trong khi có các nhóm tăng cường tấn công, nhóm tăng cường phòng thủ thì B lại được phân vào nhóm tăng cường thể lực. Các nhóm khác có sáu người trong khi nhóm của B chỉ có ba. Một người là cậu D, vừa gia nhập đã nhanh chóng trở nên nhát nhòa. Người còn lại là E, với biệt danh Kathy, lùn, da trắng và điệu. Ngày này qua ngày khác, B chỉ toàn cùng Kathy chạy vòng quanh trường. Vì không thấy thể lực mình có gì kém hơn so với người ở các nhóm khác nên B khá bất mãn. Ngày nọ, một bạn nữ cùng lớp đang tham gia câu lạc bộ khác hỏi: “B này, sao cậu tham gia câu lạc bộ tennis mà chỉ chạy thôi vậy?” Chuyện ấy đối với B là điều cực kỳ nhục nhã. B quyết tâm đến xin thầy Tokura cho chuyển sang nhóm khác. Thầy Tokura hỏi: “Em không thích chạy hay không thích chạy cùng Kathy?” Đương nhiên ý của B là vế sau song không nói ra. Thấy B im lặng, thầy nghiêm khắc nói: “Nếu em cứ để ý ánh mắt xung quanh thì không mạnh lên được đâu. Chỉ còn một tuần luyện tập theo nhóm nữa thôi, cố lên đi.” Thế nhưng hôm sau, B nhờ mẹ gọi điện xin nghỉ câu lạc bộ tennis, chuyển sang đi học thêm. Đó là một trung tâm luyện thi có tiếng là tận tâm ở trong thành phố.

Bước vào học kỳ hai, thành tích vốn chẳng mấy nổi bật của B tiến bộ rõ rệt. Điểm trung bình kiểm tra giữa kỳ cao hơn học kỳ một gần mười lăm điểm. Ở trung tâm học thêm cũng vậy, ban đầu chia theo kết quả học tập thì cậu ta ở lớp E, lớp đứng thứ hai từ dưới lên, sau hai tháng được lên hẳn lớp B. Cậu F cùng tầm điểm như B hồi mới nhập học cũng bắt đầu đi học trung tâm đó từ tháng Mười một. Ban đầu F được phân vào lớp D. Đặc trưng của tuổi dậy thì là có một thời điểm, các năng khiếu như học hành, thể thao hay nghệ thuật sẽ phát triển mạnh mẽ. Càng học thì điểm số càng tăng nên sẽ thấy tự tin và cố gắng hơn. Có rất nhiều người trở nên tự tin thái quá về năng khiếu của mình. Tuy nhiên, giống như vận động viên nổi tiếng cũng có thời kỳ sa sút phong độ, năng khiếu khi phát triển tới một mức độ nào đó là chạm đỉnh. Thực ra từ đây mới là thời điểm quyết định thắng thua. Những người thói chí rằng mình chỉ làm được đến thế cứ vậy tuột dốc. Những người không nóng vội, tiếp tục nỗ lực thì giữ vững tình trạng hiện tại dù chưa có

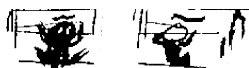
kết quả. Những người cho rằng đây là thời điểm cần bút phá nên nỗ lực hơn nữa sẽ tiến thêm được một bước. Từ khi làm giáo viên chủ nhiệm lớp Chín, trước kỳ thi cô hay nghe phụ huynh bảo rằng: “Con tôi mà đã làm thì sẽ làm được”, song hơn nửa số “con tôi” đã tuột dốc ngay tại ngã rẽ này. Không phải “đã làm thì sẽ làm được” mà là “không thể làm được”.

B cũng bắt đầu đến ngã rẽ ấy.

Bước vào kỳ nghỉ đông, điểm số của B vẫn giậm chân tại chỗ, sau đó có dấu hiệu đi xuống. Thấy bảng điểm khá bèn ăn chơi thả phanh vào dịp năm mới nên tuột dốc ngay! Sau Tết, ngay đầu học kỳ ba, B bị giáo viên ở trung tâm học thêm mắng mỏ thậm tệ với mục đích khích lệ trước mặt cả lớp, hết như cảnh quảng cáo trên tivi. Chẳng phải B bị mắng trước mặt mọi người vì kết quả hơi sa sút hay sao. Cậu ta thấy cực kỳ bất mãn. Nhưng có chuyện còn khiến B bực mình hơn. Ấy là B thì vẫn ở lớp B, còn F lại được lên lớp A. Mang tâm trạng cay cú, hết giờ học thêm, B không về nhà ngay mà tạt vào quán game. Đúng đợt vừa có tiền mừng tuổi ví đang căng. Mải mê chơi game, khi tỉnh ra thì B thấy mình bị một nhóm học sinh cấp ba bao vây. Suýt bị chúng cướp mất ví, B chống trả nhưng bị nện lại gập mấy lần. Đúng lúc đó có cảnh sát tuần tra đi qua nên B được cứu và đưa về đồn. Hình như lúc đó là hơn 11 giờ đêm, cảnh sát gọi điện đến nhà cô. Cô gọi luôn cho thầy Tokura. Thấy người đến đón mình không phải giáo viên chủ nhiệm, đã vậy còn là thầy Tokura nên B rất sốc. “Sao cô Moriguchi không đến ạ?” Đáp lại câu hỏi của B, thầy Tokura trả lời: “Vì cô là phụ nữ mà.” Nghe vậy, B lại hiểu thành vì hoàn cảnh gia đình cô. Rằng một giáo viên là mẹ đơn thân thì sẽ ưu tiên con mình hơn học sinh. “Chắc em dỗi vì bị giáo viên lớp học thêm nói là vô dụng hả. Em lúc nào cũng sợ mọi người để ý, mới bị mắng một tí đã dỗi. Ra xã hội còn nhiều chuyện khó chịu hơn đây.” Thầy Tokura nói trong khi lái xe đưa B về nhà. B có nói những điều rất ngây thơ kiểu như “Bạo lực bằng ngôn từ khiến em tổn thương” song cô thì rất cảm kích bởi thầy Tokura không chỉ mắng mà còn quan sát rất kỹ học trò.

Trong lúc B kể, bà mẹ cứ nhắc đi nhắc lại “tội nghiệp con tôi”. Đúng là một phụ huynh lú lẫn. Nghĩ vậy song cô không khỏi ghen tị bởi bà ấy có một đứa con để yêu thương tới mức lú lẫn như thế. B tuy là người bị hại, nhưng trường S có quy định cấm học sinh vào quán game. Hình phạt dành cho B là:

“Dọn vệ sinh khu bể bơi và phòng thay đồ một tiếng sau giờ học trong vòng một tuần”.

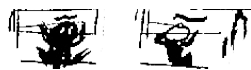

Đầu tháng Hai, A thành công trong việc tăng điện áp ở khóa kéo lên ba lần. Dù gì đi nữa cậu ta cũng nóng lòng muốn thử. Khi ấy, trong giờ học, A nhìn thấy B ngồi bên cạnh nguệch ngoạc viết chữ “chết đi” vào lề vở. Tớ có băng phim hay lắm, B có xem cùng không? Sau giờ học, A làm bộ tình cờ bắt chuyện với B. B vốn đã tò mò với video của A từ trước nên câu chuyện nhanh chóng trở nên rôm rả. Khi B đã thoải mái hơn, A mới hỏi. Cậu có muốn trừng phạt ai đó không? Rồi A giải thích cho B lúc ấy đang bối rối. Tớ đã tăng điện áp cái “ví giật mình” nhưng vẫn chưa đem thử. Cái ví này làm ra để trừng phạt kẻ xấu nên tớ nghĩ thử nghiệm cũng phải thử với kẻ xấu. Đương nhiên B biết về cái “ví giật mình”, nghĩ rằng chuyện dự thi toàn quốc là rất oách. Ngay lập tức B nêu tên thầy Tokura. Song thực chất A cũng chỉ là một đứa nhát gan chẳng làm được gì nếu không dựa vào công cụ nên lập tức loại ngay những người mạnh hơn cậu ta: “Tớ không muốn dây vào ông thầy đó.” Tiếp theo, B nêu tên cô. Cậu ta hướng sự bất mãn vào cô vì đã nhờ thầy Tokura đi đón. A cũng gạt đi nốt. Lý do là cô sẽ không bị lừa hai lần bởi cùng một trò. Cậu ta cũng hiểu rằng dù cô có bị lừa đi nữa thì chuyện cũng sẽ không trở thành âm ỉ. Khi đó B nhớ ra đã trông thấy Manami lúc dọn bể bơi. Con gái Moriguchi thì sao? A đồng ý ngay. A cũng biết chuyện sau giờ học ngày thứ Tư, cô thường đưa Manami đến trường. B kể cho A nghe chuyện Manami một mình vào bể bơi, chuyện con bé cho chó ăn, chuyện con bé đòi mua cái ví ở trung tâm mua sắm. Nghe đến từ “cái ví”, A liền nảy ra một ý.

Thứ Tư tuần sau đó, sau giờ học, A và B nấp trong phòng thay đồ của bể bơi. Manami một mình đi tới. Con bé đi thẳng về phía Muku rồi bắt đầu cho Muku ăn bánh mì giấu trong áo len qua hàng rào. A và B từ đằng sau tiến lại gần. “Xin chào, em là Manami đúng không. Bọn anh là học sinh lớp mẹ em. Nhớ không, anh mới gặp em hôm trước ở Happy Town ấy.” B bắt chuyện với một nụ cười thân thiện. Manami cảnh giác. A đoán con bé sợ mẹ biết chuyện mình vào bể bơi nên nhẹ nhàng hỏi Manami, tay vẫn giấu sau lưng.

Em thích chó à? Bọn anh cũng thích lắm. Nên thỉnh thoảng bọn anh cũng đến cho nó ăn như em vậy. Manami không còn cảnh giác trước những anh lớn cho Muku ăn nữa. Đến đây, A đưa Manami xem cái ví đang giấu sau lưng. Mẹ không mua cho em đúng không. Hay là mẹ mua rồi? Manami lắc đầu. Đúng là chưa mua nhi, vì mẹ em đã nhờ bọn anh mua mà. Ủ, tuy hơi sớm, nhưng đây là quà Valentine của mẹ em đấy. A quàng cái ví vào cổ Manami. Nghe đây là quà của mẹ, Manami vui lắm. Bên trong có sô cô la đấy, em mở ra xem đi. Đó là khoảnh khắc Manami chạm tay vào khóa kéo theo lời của A. Manami ngã xuống ngay tại chỗ, không kêu tiếng nào. Trong bóng chiều chạng vạng, Manami nằm im không nhúc nhích. “Làm được rồi!” A lẩm bẩm với nụ cười mãn nguyện. B không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra trước mắt mình. Là sao đây, chuyện này là sao. Nó không cử động nữa kia. B hỏi dồn A bằng giọng run rẩy. Cứ nói với mọi người đi. Nói đoạn, A hất bàn tay B đang đặt trên vai mình ra rồi hờn hờ đi về. Con bé chết rồi sao. Chỉ còn lại một mình, B hoảng sợ, không dám nhìn thẳng vào Manami. Ánh mắt cậu ta bắt gặp cái ví Watausa. Nếu người ta phát hiện nguyên nhân cái chết là vì cái này thì mình sẽ bị xem là đồng phạm mất. Vẫn ngoảnh mặt đi chỗ khác, B tháo cái ví khỏi cổ Manami đang nằm bất tỉnh, dùng hết sức ném sang bên kia hàng rào. Đúng rồi, phải làm như bị ngã xuống bể bơi. B nhấc Manami lên rồi quăng xuống làn nước lạnh lẽo, đục ngầu. Sau đó B bỏ chạy thục mạng. Lúc đó em quá sợ hãi nên không nhớ được mấy. Cuối cùng, B có nói thêm câu ấy, nhưng kể được đến đây là đã đủ rồi.

Vừa rồi là sự thật về cái chết của Manami.

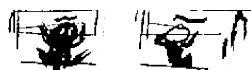
Dù cô đã biết sự thật, A và B vẫn đi học như bình thường. Cũng chẳng thấy cảnh sát tìm đến trường. Tại sao vậy? Cô hỏi A khi cậu ta thú nhận xong với vẻ mặt sung sướng. Dù sao đây cũng chỉ là một vụ tai nạn. Người ta không coi đó là vụ giết người kỳ quặc như cô muốn đâu. B thở phào sau khi thú nhận, còn mẹ B thì lặng đi trước lời thú tội của con mình. Cô đã nói với hai mẹ con thế này. Là một người mẹ, tôi muốn giết cả A và B. Nhưng tôi còn là một giáo viên. Người lớn có trách nhiệm nói sự thật với cảnh sát để bắt chúng phải nhận hình phạt thích đáng, song một giáo viên lại có trách

nhiệm bảo vệ học sinh. Nếu cảnh sát đã nhận định là do tai nạn thì tôi cũng không có ý định khơi lại nữa. Các em có thấy đó là một phát ngôn đậm chất thầy tu không? Bố B sau khi đi làm về, biết chuyện liền gọi cho cô tỏ ý muốn bồi thường tiền song cô từ chối. Nếu cô nhận tiền thì với B, chuyện này coi như xong. Cô muốn B sẽ đi theo con đường đúng đắn mà không quên tội lỗi mình gây ra. Khi nào tội lỗi ấy đè nặng khiến B không chịu đựng nổi nữa thì xin bố B hãy dịu dàng che chở và nâng đỡ B. Như vậy cũng rất tốt.

Nếu A lại giết người nữa thì sao?

Các em bình tĩnh thật, chứng “nã game”^[2] đây chẳng? Chuyện giết người mà các em có thể bình tĩnh nghe hơn cả chuyện HIV, cô thấy hơi khó hiểu. Tuy nhiên, bảo A lại giết người là sai. Buổi tối hôm bà Takenaka đến nhà cô, cô đã quay lại trường, tháo cái ví ra, nối lại mạch điện và đo điện áp. Bỏ qua con số chi tiết, chỉ nói về kết luận thì trừ người bị bệnh tim, cái ví đó không thể làm cho tim ngừng đập, kể cả một đứa trẻ bốn tuổi. Cô đã trực tiếp chạm vào để thử song còn chẳng bằng lần cô để tay ướm chạm vào dây máy giặt bị hở điện. Cô nghĩ khi ấy Manami chỉ bị bất tỉnh. Khi này cô cũng đã nói, nguyên nhân cái chết của Manami là “chết đuối”. Sau hôm xảy ra vụ việc, biết tin Manami được phát hiện trong bể bơi, A đã truy hỏi B: “Sao cậu lại làm cái chuyện thừa thãi đó.” Cô cũng muốn hỏi B câu tương tự, tuy là vì mục đích khác. Không cần cậu ta phải gọi người tới cứu, chỉ cần cậu ta cứ để nguyên như thế mà chạy đi thôi...

Nếu làm vậy, Manami chắc chắn vẫn còn sống.

Cô không có ý định trở thành giáo sĩ đâu.

Cô không nói sự thật với cảnh sát là vì không muốn giao phó hình phạt của A và B cho pháp luật. A có ý đồ giết người nhưng không trực tiếp xuống tay. B không định giết người nhưng lại thành kẻ ra tay. Dẫu có giao cho cảnh sát thì không những chúng không phải vào trại giáo dưỡng mà có khi chỉ bị quản thúc hoặc được tha bổng. Cô đã nghĩ hay là làm cho A chết vì điện giật. Hoặc khiến B chết đuối. Nhưng làm vậy thì Manami cũng chẳng thể quay về. Và lại, cũng chẳng khiến hai kẻ kia hối hận về tội ác của mình. Cô muốn

chúng biết được gánh nặng và sự quan trọng của sinh mệnh. Từ đó, chúng sẽ hiểu được gánh nặng của tội ác mà mình gây ra và phải sống với gánh nặng ấy. Vậy nên làm thế nào nhỉ?

Đúng là có những người đang sống như vậy trên đời này.

Từ chuyện thiếu canxi mà cô đi đến chủ đề này, song cái các em còn thiếu không chỉ có canxi đâu. Từ xưa người Nhật đã có cái lưỡi tinh tế để thưởng thức hương vị từ nguyên liệu của món ăn nhưng gần đây, càng ngày càng có nhiều những đứa trẻ không phân biệt được cà ri cay hay cà ri ngọt. Người ta cho rằng nguyên nhân là do thiếu kẽm gây nên rối loạn vị giác. Lưỡi của các em, không, lưỡi của A và B thì sao? Hình như các em uống hết sữa rồi nhỉ? Các em thấy có gì không ổn không, ví dụ như có mùi sắt hay có vị lạ? Vì sữa đựng trong túi không nhìn thấy bên trong nên cô đã pha một ít máu mới lấy sáng nay vào sữa của hai em đó. Không phải máu của cô. Với mong muốn hai em đó trở thành những đứa trẻ ngoan, cô đã lén lấy một ít máu của người thầy cứu rỗi, thầy Sakuranomiya Masayoshi.

Có vẻ hầu hết các em đều nghĩ ra rồi nhỉ?

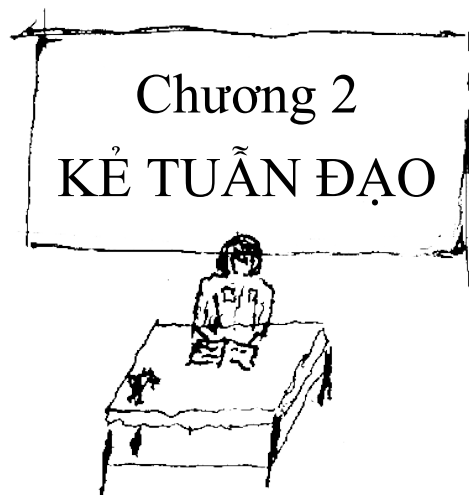
Có hiệu quả hay không thì chưa thể biết ngay được. Hai, ba tháng nữa nhớ đi xét nghiệm máu nhé. Nếu bị nhiễm thì bình thường vẫn sống được từ năm đến mười năm, trong thời gian đó hãy thông thả cảm nhận gánh nặng và sự quan trọng của sinh mệnh. Cô thật lòng mong đợi hai em đó hiểu được sự nghiêm trọng của tội ác mình gây ra, thật lòng hối hận và tạ lỗi với Manami. Sẽ không có chuyện luân chuyển lớp nên cả lớp đừng cô lập mà hãy ân cần để ý tới hai bạn đó nhé. Chắc lớp mình sẽ không còn ai gửi những tin nhắn nông nổi nói là “em muốn chết” nữa. Cô vẫn chưa quyết định sẽ sống tiếp thế nào. Có lẽ sẽ không có nhiều lựa chọn cho cô. Nếu vậy chắc thời gian tạm hoãn là đến khi biết hiệu quả hay không. “Nếu không hiệu quả thì sao?” Phải rồi, cô cũng nhắc nhở các em trước là phải chú ý đề phòng tai nạn giao thông nhé.

Kỳ nghỉ xuân này cô định ở cùng với bố của Manami, người lẽ ra cô đã lấy làm chồng, người mà cô đã dọn về sống chung sau vụ việc vì cô muốn dành cho anh ấy những ngày cuối cùng bình yên nhất. Các em cũng hãy có một kỳ nghỉ hè thật ý nghĩa nhé. Cảm ơn các em trong suốt một năm qua.

Giờ học kết thúc ở đây.

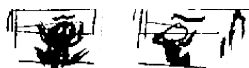

Tìm địa chỉ liên lạc của cô Yuko khó khăn đến nỗi thật khó tin là mới vài tháng trước chúng ta còn gặp nhau mỗi ngày. Cô không nhờ đến pháp luật mà tự tay xét xử hai thiếu niên đã cướp đi sinh mạng người mà cô yêu quý, rồi biến mất trước mắt chúng em. Giáo viên như vậy em thấy hơi vô trách nhiệm. Nếu đã chọn cách tự mình xét xử thì cũng phải có trách nhiệm theo dõi xem hai thiếu niên ấy sau đó thế nào chứ.

Cô phải biết những gì xảy ra sau phiên xét xử ấy. Nghĩ vậy em đã thử viết một lá thư dài, nhưng làm thế nào để cô đọc được thì... Suy đi nghĩ lại, tuy biết là liều lĩnh nhưng em đã quyết định gửi đi tranh “Giải thưởng gương mặt mới” của tạp chí văn nghệ mà cô vẫn hay đọc trong phòng giáo viên giờ giải lao. Gần đây có rất nhiều người dưới hai mươi tuổi đoạt giải nên em nghĩ không hẳn là không có khả năng.

Song điều em lo lắng là tờ tạp chí văn nghệ ấy hằng tháng vẫn có mục “Người thầy cứu rỗi” nhưng mục ấy đã chấm dứt từ số tháng Tư. Giả như lá thư này đoạt giải và được đăng lên thì cũng không biết cô có đọc được hay không. Tuy vậy em vẫn cứ đặt hy vọng vào xác suất mong manh ấy.

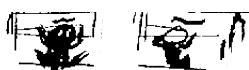
Nhưng cô giáo ơi, không phải em đang tìm sự giúp đỡ của cô đâu ạ. Chỉ là có một chuyện nhất định em phải hỏi cô.

Trước khi vào chủ đề chính, cô có đề ý tới không khí không?

Trì trệ, trong lành, ứ đọng, lưu thông... Không khí là tập hợp mùi của những người đang có mặt ở đó. Lý do hằng ngày em đều cảm thấy bầu không khí ấy thật ngọt ngào có lẽ là bởi em không thể hòa nhập với tập hợp đó chẳng? Nói chung tuy đã là mùa xuân, nhưng không khí trong lớp B, nếu phải diễn đạt ngắn gọn thì...

Là bất thường.

Buổi học cuối cùng mà cô xét xử Nao và Shuya cũng chính là ngày cuối cùng em nhìn thấy Nao ở trường. Ngày đầu tiên của kỳ học mới, trong phòng học lớp 8B, chỉ có duy nhất Nao vắng mặt. Duy nhất Nao. Shuya có đến. Tất cả mọi người trong đó có em sửng sốt vì sự hiện diện của Shuya hơn là sự vắng mặt của Nao. Không ai có ý định bắt chuyện với Shuya. Nhưng mọi người lại tụ tập đằng xa nhìn Shuya và xì xào điều gì đó.

Shuya hoàn toàn không bận tâm đến phản ứng của mọi người, ngồi vào chỗ được xếp theo thứ tự điểm danh và đọc cuốn sách bỏ túi đã được bọc bì ngoài. Không phải cậu ta đang tỏ ra mạnh mẽ mà từ hồi lớp Bảy sáng nào cậu ta cũng làm như vậy. Chẳng có gì thay đổi, điều ấy càng khiến mọi người rùng mình.

Thời tiết đẹp nên cửa sổ được mở hết cỡ nhưng không khí trì trệ vẫn bao trùm lớp học. Giữa bầu không khí ấy, tiếng chuông bắt đầu giờ học vang lên, giáo viên chủ nhiệm mới bước vào. Thầy chủ nhiệm trẻ tuổi hào hứng viết tên mình lên bảng đen.

“Từ thời sinh viên mọi người đã gọi thầy là ‘Werther’, các em cứ gọi thầy như vậy nhé”

Tự nhiên bị nói thế em cũng thấy bối rối, nhưng trong lá thư này, em sẽ gọi thầy ấy là Werther.

“Nên các em chẳng cần lăn tăn gì hết nhé!”

Song chẳng thấy có ai cười.

“Nào nào, ít nhất các em cũng phải đọc sách cho thầy chứ.”

Werther làm bộ đau lòng lắm. Em thừa hiểu vì thầy ấy tên là Yoshiki nên chơi chữ thành ra Werther^[3], sau đó liên hệ với Werther trong tác phẩm *Nỗi đau của chàng Werther* luôn. Nào nào, ít nhất thầy cũng phải để ý xem mọi

người đang như thế nào chứ. Cảm giác của em khi ấy là thế.

“Thôi chết, suýt thì quên. Naoki bị cảm nên nghỉ... còn ai nghỉ nữa không?”

Mới là buổi học đầu tiên mà Werther đã suồng sã gọi tên riêng khi điêm danh rồi nhanh chóng giới thiệu bản thân.

“Hồi cấp hai, thầy không phải một học sinh ngoan. Giấu bố mẹ hút thuốc, bôi bẩn lên xe của giáo viên mình ghét... Nhưng giáo viên chủ nhiệm năm lớp Tám đã giúp thầy thay đổi. Nếu một bạn trong lớp có chuyện, thầy sẽ tạm gác giờ học qua một bên và nghiêm túc trò chuyện với bạn đó. Cả thầy cũng còn được giáo viên ấy dành cả năm tiếng để dạy tiếng Anh mà... ha ha.”

Em nghĩ hầu như chẳng ai thèm nghe màn tự giới thiệu của Werther. Chắc chắn mọi người bận tâm đến việc Nao nghỉ học vì bị cảm nhiều hơn.

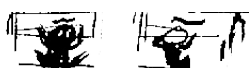
Tuy biết đó là nói dối nhưng dẫu sao em cũng thấy nhẹ người vì Nao vẫn có tên trong lớp. Có vài đứa lén nhìn về phía Shuya. Shuya nhìn lên phía thầy giáo hết như một học sinh ngoan ngoãn, nhưng không phải đang lắng nghe câu chuyện của thầy. Dẫu vậy Werther vẫn hớn hờ tiếp tục màn giới thiệu.

“Thầy mới vào dạy từ mùa xuân này, nên lớp B là lớp đầu tiên rất đáng ghi nhớ. Để không có định kiến gì với các em, thầy quyết định không đọc bản nhận xét do giáo viên chủ nhiệm hồi lớp Bảy viết. Vậy nên thầy muốn các em đến với thầy bằng tâm lý hoàn toàn mới mẻ. Nếu có chuyện gì khúc mắc, hãy cứ thoải mái tâm sự với thầy như một người anh trai nhé.”

Hết Werther lại đến anh trai. Trong lúc nhắc đi nhắc lại các em, các em, Werther hăng hái nói về lý tưởng của mình, cuối cùng lấy một viên phấn vàng mới tinh và viết dòng chữ này lên bảng đen để kết thúc giờ sinh hoạt đầu kỳ.

ONE FOR ALL! ALL FOR ONE!

Em không biết cô Yuko nghĩ về từng bạn trong lớp như thế nào. Em cũng không hình dung được cô viết gì trong bản nhận xét của Nao và Shuya. Song, nếu như Werther cẩn thận đọc những bản nhận xét ấy thì chuyện đó đã không xảy ra.

Kết thúc kỳ nghỉ Tuần Lễ Vàng, lớp học tương đối yên bình cho tới giữa tháng Năm. Nao vẫn không thấy đến trường buổi nào, còn Shuya thì bị mọi người xa lánh.

Trong giờ Toán, khi bọn em đang làm bài tập, bỗng dưng thầy ấy lấy ra một cuốn rồi đọc to lên.

“Tôi vốn chẳng hề hứng thú với tôn giáo, nhưng trong khi phiêu bạt vòng quanh thế giới, không biết tự khi nào tôi đã cầm trên tay cuốn Kinh Thánh. Trong sách Phúc âm của Thánh Matthew, chương mười tám có đoạn thế này.

Một người có một trăm con chiên, nếu một con lạc mất thì người đó chẳng để chín mươi chín con kia trên núi mà đi tìm con đi lạc sao? Và nếu may mà tìm được thì ta bảo thật với anh em, người ấy vui vì con chiên đó hơn là vì chín mươi chín con không bị lạc... Ở đây tôi nhìn thấy bản chất thực sự của giáo dục.”

Werther đọc đến đó rồi gấp sách lại, chậm rãi nói.

“Hôm nay chúng ta sẽ chuyển giờ Toán thành giờ sinh hoạt nhé. Cả lớp sẽ cùng suy nghĩ về chuyện của Naoki.”

Con chiên đi lạc kia chẳng phải trùng khớp với Nao sao. Werther bảo bọn em dẹp hết sách vở mà chẳng cho đáp án bài tập. Tuần đầu tiên lý do nghỉ học của Naoki là bị cảm nhưng sau đó chuyển thành sức khỏe không tốt.

Werther nói:

“Thầy đã báo với các em là Naoki nghỉ học vì sức khỏe không tốt. Song không phải là Naoki trốn học. Về mặt ý chí, Naoki muốn được tới trường nhưng những rối loạn tâm lý đang ngăn cản điều ấy.”

Hình như ý chí và tâm lý có thể ở cùng một chỗ nhưng em không biết tự Werther suy diễn thế hay là mẹ Nao nói vậy.

“Xin lỗi vì thầy đã giấu các em đến tận bây giờ.”

Em thấy hơi thương hại Werther khi thầy ấy nói câu đó. Nao có lẽ bị rối loạn tâm lý thật. Nhưng trong lớp này, người duy nhất không biết nguyên nhân Nao bị như vậy là Werther.

Chắc chắn không ai trong lớp nói với người ngoài sự thật mà cô Yuko kể hôm đó. Ngay sau khi cô ra khỏi lớp, cả lớp giải tán, có một tin nhắn được gửi đến điện thoại của tất cả mọi người.

Cứ coi kẻ tiết lộ chuyện thú tội của lớp B ra ngoài là C.

Tất cả học sinh trong lớp đều đã đăng ký địa chỉ thư điện tử để tiện liên lạc, song không biết thư ấy gửi từ địa chỉ của ai.

Werther đưa ra ý kiến.

“Hãy tạo một môi trường để Naoki có thể dễ dàng quay lại trường học.”

Mọi người vẫn lặng thinh. Đến cả Kenta vẫn hay phản ứng lại mấy câu đùa vô vị của Werther cũng cúi đầu im lặng. Nhìn cảnh tượng đó, Werther lại tưởng mọi người đang nghiêm túc suy nghĩ nên bắt đầu đưa ra vài ý tưởng với khuôn mặt rất mãn nguyện. Có lẽ ngay từ đầu thầy ấy đã không có ý định hỏi ý kiến học sinh.

“Các em cùng chép lại bài và mang đến nhà cho Naoki nhé.”

Đấy đó vang lên những tiếng “Hả...” rõ ràng là khó chịu.

“Sao các em lại có thái độ như vậy? Ryoji.”

Werther hỏi Ryoji, người la to nhất. Ryoji nhăn mặt rồi cụp mắt xuống, lập tức đưa ra một cái cớ hợp lý: “Tại nhà em ngược hướng...”

“Vậy thì các em thay phiên nhau chép bài, mỗi tuần một lần thầy và Mizuki sẽ mang đến nhà Naoki được không?”

Tại sao lại là em? Vì năm nay em vẫn là lớp trưởng (còn lớp phó là bạn Yusuke) và nhà em ở gần nhà Naoki. Em nhận lời mà không thể hiện chút khó chịu nào, nhưng Werther lại hỏi em.

“Có phải Mizuki ngại gì thầy không?”

Em không biết vì sao lại bị hỏi như vậy.

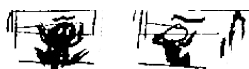
“Mizuki có biệt danh gì không?”

Hình như Werther không vừa ý khi em không gọi thầy ấy là Werther. Nhưng ngoài em ra có phải ai cũng gọi thầy ấy là Werther đâu. Em trả lời bình thường mọi người vẫn gọi em bằng tên “Mizuki” nên em không có biệt danh. Bỗng Ayaka hét lên “Mizuho!” Đó là cái tên mà những năm đầu tiểu học, hầu hết các bạn cùng lớp vẫn gọi em.

“Nghe đáng yêu đấy chứ! Được, từ hôm nay thầy sẽ gọi Mizuki là Mizuho. Các bạn khác cũng thế chứ? Đây là những người bạn có duyên mới gặp được. Hãy cùng gỡ bỏ bức tường ngăn cách trong tâm hồn mỗi người

nhé!”

Nhờ lời kêu gọi nhiệt tình của Werther mà từ hôm đó em lại bị gọi là Mizuho.

Lần đầu tiên em mang vở đến nhà Nao là hôm thứ Sáu, tuần thứ ba của tháng Năm. Mấy năm đầu tiểu học, em hay chơi cùng chị thứ hai của Nao nên đã tới nhà nhiều lần.

Đón em và Werther là mẹ của Nao.

Đã lâu không gặp nhưng mẹ Nao vẫn chẳng hề thay đổi, trang điểm kỹ càng, ăn vận đẹp đẽ.

Quà vặt ưa thích của Nao là bánh kếp. Bác cắt hành tây chảy hết cả nước mắt, thế là Naoki bảo “mẹ đừng khóc” rồi mang chiếc khăn tay bác thích nhất lại cho bác. Nao đã đạt giải Ba cuộc thi thư pháp đấy.

Nao thế này, Nao thế kia... Nao đang chơi với chị, không có mặt ở đó nhưng bà mẹ cứ nói suốt về Nao.

Em định chỉ đến đưa vở rồi về ngay nhưng lại được mời vào phòng khách. Tuy không muốn lắm nhưng hình như ngay từ đầu Werther đã định như vậy.

Trong phòng khách này em đã từng chơi bài, chơi cờ Othello cùng Nao. Phòng của Nao nằm ở tầng hai, ngay trên phòng khách nên chị Nao lúc nào cũng gọi với lên trần nhà “Nao ơi, mang bài xuống đây”. Chị ấy đang học đại học ở Tokyo. Em nhìn lên trần nhà nhưng không biết Nao có ở trên đó hay không. Mẹ Nao mang trà ra, đoạn nói với Werther.

“Naoki bị rối loạn tâm lý là do giáo viên chủ nhiệm năm ngoái. Nếu tất cả giáo viên ai cũng tâm huyết với mọi học sinh như thầy thì thằng bé nhà tôi đã chẳng nên nông nổi này...”

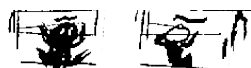
Nhìn bà mẹ là em hiểu Nao đã không nói với mẹ chuyện bị trả thù vào buổi học cuối cùng. Nếu bà mẹ biết rồi thì chắc chắn không thể bình tĩnh mà than thở thế này.

Không nói với mẹ nghĩa là Nao một mình chịu đựng. Mẹ Nao không đã động gì đến sự việc ấy, liên tục chỉ trích cô Yuko. Chắc bà mẹ chỉ nghĩ là con trai mình bị lôi kéo vào vụ việc đó.

Rốt cuộc, bọn em đến để nghe mẹ Nao than vãn chứ chẳng hề được gặp Nao. Tuy nhiên, gương mặt Werther khi tung hứng nhiệt tình với mẹ Nao lại có vẻ rất đặc chí. Dù em không biết bao nhiêu phần của câu chuyện lọt vào đầu thầy ấy.

“Xin chị cứ để tôi lo chuyện của Naoki.”

Lúc Werther tự tin nói câu ấy thì bỗng có một tiếng động nhỏ, em nhìn lên trần nhà. Em nghĩ Nao đã nghe thấy hết. Song hôm sau, hôm sau nữa, vẫn không thấy Nao đến trường. Nao không đến trường là chuyện đương nhiên, Shuya bị mọi người xa lánh là chuyện đương nhiên. Song hóa ra đó lại là khoảng thời gian tốt đẹp nhất.

Thứ Hai đầu tiên của tháng Sáu, sữa tươi được phát cho tất cả mọi người trong giờ sinh hoạt ngắn trước khi tan học. Nối tiếp thành công của “Cuộc vận động toàn quốc đẩy mạnh sản phẩm từ sữa cho học sinh cấp hai và cấp ba”, thường gọi tắt là “Giờ uống sữa” do Bộ lao động và phúc lợi phát động, tất cả trường cấp hai trong tỉnh sẽ được phát sữa mỗi ngày. Các trường thí điểm đã đưa ra nhận định rằng uống sữa không chỉ giúp phát triển chiều cao và mật độ xương, mà “số học sinh dễ nổi khùng đã ít hơn so với mọi năm”, vì vậy mà việc phát sữa sớm được triển khai.

Lớp trưởng là em và lớp phó Yusuke đi phát sữa cho mọi người. Em cảm thấy bầu không khí ngọt ngào đang lan ra cả lớp như muốn gọi lại những ký ức không vui. Nhưng uống sữa không phải là việc bắt buộc. Bởi tuy có hiệu quả thật song lại có khá nhiều phản nản về giờ uống sữa từ phụ huynh của những bạn ghét sữa.

Có phải người lớn bọn cô có quyền ép buộc không?

Em cho rằng thế giới này toàn những bậc cha mẹ rồi việc áp đặt ước mơ lên trẻ con. Nhưng nhờ vậy mà tên lớp và số điểm danh không còn bị viết lên vỏ hộp nữa. Trong lớp học, chỉ có duy nhất Werther là uống sữa một cách ngon lành.

“Nào nào, các em, sữa tốt cho cơ thể lắm đấy.”

Werther hô hào rồi vừa bóp hộp sữa vừa uống một hơi hết sạch. Bạn Yumi tình cờ bắt gặp ánh mắt của thầy ấy nên khẽ nói với vẻ khó chịu: “Em

sẽ uống sau giờ sinh hoạt câu lạc bộ.”

“Đúng rồi, như vậy tốt đấy. Bổ sung dinh dưỡng khi cơ thể mệt mỏi.”

Werther bật cười trước câu nói của mình rồi không nói gì nữa mặc dù nhìn thấy cả lớp đều cất sữa vào cặp.

Chuyện xảy ra vào giờ tan học ngày hôm ấy. Hôm đó đến phiên Shuya trực nhật, khi cậu ấy định lấy chổi ra khỏi ngăn dụng cụ thì “pạch!”, nghe như có thứ gì đó bị bục ra. Yusuke đã ném rất chuẩn xác hộp sữa của mình vào chân Shuya khi ấy đang quay lưng lại. Em đang ngồi ở bàn viết nhật ký lớp, mới đầu không hiểu chuyện gì xảy ra. Trong lớp có khoảng năm, sáu bạn, cả nam lẫn nữ, ai cũng ngơ ngác nhìn Yusuke.

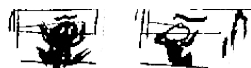
Em không biết trên thực tế mọi người nghĩ như thế nào về Shuya, nhưng dù ghét đến mấy thì em nghĩ không có ai đủ dũng cảm để ra tay trực tiếp. Dũng cảm, em đã viết như vậy nhưng có đúng thế không? Có lẽ vì Yusuke hăng hái, giỏi thể thao, đóng vai trò thủ lĩnh của lớp nên em mới cảm thấy như vậy chăng.

Yusuke nói với Shuya vẫn im lặng, đứng đứm lưng lại.

“Mày chẳng hỏi hận gì nhỉ.”

Song Shuya chỉ khó chịu nhìn gấu quần bị dính sữa rồi cầm cặp đi ra khỏi lớp mà không thèm nhìn Yusuke. Mọi người chỉ biết im lặng nhìn theo.

Đó chính là khởi đầu của sự trừng phạt dành cho Shuya.

Em nghĩ Yusuke thích cô Yuko.

Giờ em mới thấy, dù muốn nịnh thì cũng không thể nói rằng cô Yuko là một giáo viên nhiệt huyết, nhưng cô luôn đánh giá được từng học sinh. Bạn được điểm cao nhất bài kiểm tra định kỳ, bạn được tuyên dương vì các hoạt động câu lạc bộ, bạn hết mình với các hoạt động của trường... Cô chẳng khen ngợi ồn ào song luôn giới thiệu đầy đủ trước cả lớp trong giờ sinh hoạt hoặc đầu giờ học để mọi người vỗ tay khen tặng.

Em cũng mấy lần nhận những tràng vỗ tay của các bạn trong giờ sinh hoạt. Công việc của lớp trưởng chỉ toàn mấy việc lật vạt, em hoàn thành mà không hề than phiền song cũng chẳng được ai cảm ơn. Cô đã khen em trước cả lớp như đó là lẽ tất nhiên. Tuy có ngượng nhưng em vẫn thấy vui...

Song Werther chẳng hề làm những chuyện như thế. Werther rất thích bài hát có từ “only one” hay “number one” gì đó ấy. Hôm phát biểu với tư cách là giáo viên chủ nhiệm trong buổi khai giảng, Werther còn hát cả đoạn điệp khúc nữa.

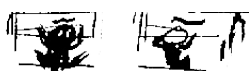
“Thầy không định chỉ đánh giá cao những học trò xếp hạng nhất. Thầy muốn trở thành một giáo viên có con mắt công bằng, có thể đánh giá được mỗi em đã cố gắng đến đâu.”

Trong giải đấu dành cho các cầu thủ mới của tỉnh tổ chức đầu tháng Năm, câu lạc bộ bóng chày đánh bại một trường tư thục mạnh và lọt vào bốn đội xuất sắc. Hình như đây là thành tích vẻ vang đầu tiên của trường S nên có hẳn một bài báo kèm ảnh trên tờ báo địa phương. Người có công lớn nhất là Yusuke - con át chủ bài mang áo số bốn. Sau giải đấu cậu ta được chọn đi bồi dưỡng, còn được phỏng vấn riêng nữa. Cả lớp (em không rõ Shuya thì thế nào) đều vui mừng vì thành tích của Yusuke. Từ khi vào học kỳ mới, đây là lần đầu tiên lớp B có được không khí vui vẻ. Werther là kẻ phá ngang bầu không khí ấy.

“Đúng là Yusuke đã làm rất tốt. Nhưng có phải chỉ mình Yusuke cố gắng đâu? Bóng chày là môn thể thao đồng đội. Dù ném bóng cừ đến mấy nhưng nếu chỉ có một mình thì cũng không thể chơi bóng chày được. Thế nên thầy muốn khen ngợi cả đội, Yusuke, tám em trong đội, và những em trong đội dự bị không được ra sân nữa.”

Werther không thể nói những lời ấy sau khi khen Yusuke được hay sao. Nếu là cô Yuko, em nghĩ cô sẽ khen Yusuke trước, sau đó mới khen ngợi tất cả thành viên trong đội. Rồi tới lượt cả lớp dành một tràng pháo tay.

Không chỉ riêng Yusuke mà những bạn đã được cô Yuko khen ngợi dù chỉ một lần, đều cảm thấy chút xiu không bằng lòng, dẫu khi ấy các bạn không nhận ra. Em muốn được giải phóng cảm giác không thỏa mãn ấy. Nhưng suy nghĩ đó không phải nguyên nhân khiến mọi người bắt đầu công kích Shuya.

Thứ Sáu hằng tuần em đều tới nhà Nao cùng với Werther. Ngày đầu tiên, mẹ Nao còn mời bọn em vào phòng khách và than vãn. Nhưng khi số lần đến

nhà nhiều lên thì thời gian đón tiếp cũng ngắn dần đi, địa điểm cũng dời từ phòng khách ra thêm cửa, đến cuối cùng thì cả thêm cửa cũng không được mời vào mà chỉ có thể chuyển bì thư qua khe cửa còn cài nguyên xích.

Qua khe cửa hẹp, em nhìn thấy mẹ Nao vẫn trang điểm kỹ lưỡng như mọi khi, song khoe miệng hình như có hơi sưng.

Chị gái đầu của Nao đã kết hôn và ra ở riêng, bố thì đi làm về muộn nên chỉ có Nao và mẹ ở nhà. Và Nao đang có một nỗi lo lớn chẳng thể nói với cả mẹ mình.

Em nói với Werther có đến nữa Nao cũng không trở lại trường đâu, ngược lại có khi còn đón Nao tới chân tường ấy. Trong giây lát, Werther khó chịu ra mặt, nhưng lập tức mỉm cười nói.

“Thầy cho rằng đây là thời khắc quan trọng với cả hai bên. Nếu qua được giai đoạn này chắc chắn bên kia sẽ hiểu mình.”

Werther hoàn toàn không có vẻ muốn dừng việc tới nhà Nao. Cả hai là ai với ai, và thời khắc quan trọng là ở hoàn cảnh nào cơ. Chẳng phải Werther chưa bao giờ gặp Nao, người không đến trường từ hôm khai giảng sao? Đến nước này thì em cũng chẳng buồn hỏi nữa.

Thứ Hai đầu tuần, vào giờ toán, Werther chuẩn bị một tờ bì cứng.

“Các em hãy viết những lời động viên Naoki vào đây nào!”

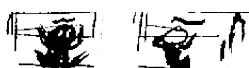
Em đã chuẩn bị sẵn tinh thần đón nhận bầu không khí uể oải trong lớp. Nhưng khác với em tưởng tượng, không khí lớp có gì đó bất thường.

Khi viết vào tờ bì, có bạn nữ cười khúc khích, có bạn nam lại tủm tỉm. Em không biết vì sao các bạn ấy lại cười. Khi tờ bì được chuyển tới em thì đã kín hơn hai phần ba và có một câu như thế này.

**Mọi người đều không đơn độc, thế giới này tuy
nhảm nhí nhưng phải hạnh phúc nhé.**

Hãy vững tin, đừng từ bỏ!

... Giờ viết lại em mới nhận ra. Sao em lại ngu ngốc thế nhỉ. Mọi người đã bắt đầu tận hưởng không khí bất thường ấy rồi.

Hôm đó, cô Yuko đã nói về Luật vị thành niên nhi. Tuy em ở phía được bảo vệ song em đã luôn hoài nghi luật này trước cả khi cô nói.

Ví dụ như cậu bé (dù bây giờ không còn là cậu bé nữa) hung thủ trong “vụ sát hại hai mẹ con ở thành phố H” đã giết phụ nữ và trẻ em. Mấy lần em đã nhìn thấy trên tivi cảnh người thân họ kể hai mẹ con đã bị giết hại đã man như thế nào bởi một lý do vô cùng lằng xẹt, hay lúc còn sống hai mẹ con đã hạnh phúc ra sao.

Mỗi lần xem em lại nghĩ, cần gì tòa án, cứ giao thủ phạm cho gia đình để họ muốn làm gì thì làm. Giống như cô tự mình xét xử Nao và Shuya, nên trao quyền xét xử hung thủ cho gia đình người bị hại. Chỉ đem ra tòa khi không có người xét xử thôi.

Không chí với cậu bé hung thủ kia, em còn tức giận cả vị luật sư đã bênh vực quá mức, thân nhiên đưa ra những lý lẽ mà ai nghe cũng thấy nực cười. Có lẽ ông ta có lý tưởng cao cả của riêng mình. Mặc dù vậy, mỗi lần nhìn thấy vị luật sư đó trên tivi em đều nghĩ, giả sử ông ta đang đi trước mặt thì thế nào cũng bị em thụi cho vào lưng, hoặc nếu biết nhà ông ta ở đâu nhất định em sẽ tới ném đá.

Tuy rằng em chưa bao giờ gặp nạn nhân lẫn người thân của họ. Tuy rằng sự việc đó xảy ra ở một thành phố xa xôi và em chỉ biết qua tivi, báo chí. Đến em còn nghĩ thế thì hẳn khắp Nhật Bản này có rất nhiều người nghĩ như vậy.

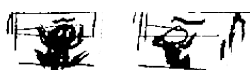
Nhưng giờ đây, khi viết lá thư này em lại nghĩ khác một chút.

Quả thực, dù hung thủ tàn bạo đến đâu cũng vẫn cần có tòa án. Điều này không phải vì hung thủ. Cần có tòa án để ngăn người dân không hiểu lầm và đi quá xa.

Chẳng phải phần lớn mọi người ít nhiều đều mong muốn được khen ngợi sao. Song làm việc tốt, việc đáng nể vất vả lắm. Vậy cách đơn giản nhất là gì. Chỉ cần chỉ trích những người làm việc xấu thôi. Tuy nhiên, người chỉ trích đầu tiên, người đứng đầu cuộc chỉ trích cần phải tương đối dũng cảm. Vì có thể sẽ chỉ có một mình lên tiếng. Song việc hòa theo kẻ chỉ trích lại vô cùng dễ dàng. Bởi chẳng cần đến ý kiến cá nhân, cứ nói “tôi cũng thế, tôi cũng thế” là xong. Và lại, làm việc đó còn giúp tống khứ những căng thẳng thường nhật nên sẽ có được cảm giác khoan khoái bậc nhất. Một khi đã biết

khoái cảm đó thì chỉ trích xong một lượt, để có được khoái cảm mới, ta sẽ lại đi tìm đối tượng để chỉ trích tiếp. Ban đầu chỉ là chỉ trích những kẻ tàn bạo, dần dà sẽ cố bóc ra cho bằng được những kẻ cần phải chỉ trích.

Nếu vậy thì giống như phiên tòa xét xử phù thủy châu Âu thời Trung cổ. Những thường dân ngu ngốc đang quên mất điều cốt lõi nhất. Đó là họ không có quyền phán xử...

Từ sau hôm bị Yusuke ném sữa vào người, ngăn bàn của Shuya lúc nào cũng bị nhét đầy hộp sữa. Kinh khủng nhất là có lần bị nhét toàn hộp quá hạn cả một tuần mà không hiểu trước đó chúng được cất ở đâu, có hộp còn bị vỡ vì nén chặt quá. Ngăn để giày và tủ để đồ cũng bị nhét đầy sữa. Shuya mỗi sáng đến trường đều dọn dẹp đóng áy mà chẳng nói năng gì, giống như đã thành nhiệm vụ hằng ngày. Vở và quần áo thể dục cũng thường xuyên bị mất. Có lần em nhìn thấy tất cả các trang sách giáo khoa của Shuya đều bị viết “Đồ giết người”.

Tuy rằng cả lớp đều làm ngơ nhưng thực hiện trò bắt nạt này chỉ là một số rất ít kẻ theo đuôi và không hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện.

Nhưng một ngày, có một email thế này gửi đến cả lớp.

Thay trời trừng trị Shuya! Cùng tích điểm phạt nào!

Địa chỉ giống với địa chỉ email được gửi tới sau khi cô công bố sự thật. Điểm phạt tức là gửi tới địa chỉ này báo cáo những việc mình đã làm gì để bắt nạt Shuya và nhận điểm. Thứ Bảy hằng tuần sẽ tổng kết, người có số điểm thấp nhất lớp từ tuần sau sẽ bị coi là về phe của kẻ giết người và phải chịu hình phạt tương đương.

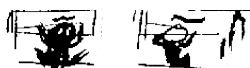
Dù không hề có ý cảm thông với Shuya song vì chuyện này quá mức ngớ ngẩn nên em đã quyết định mặc kệ. Em nghĩ sẽ chẳng có mấy ai tin cái thư này. Thế nhưng vài ngày sau, sau giờ học, em sững sốt bắt gặp Saki và Yukari của câu lạc bộ mỹ thuật, những bạn vốn nhút nhát và hiền lành gửi

thư đến địa chỉ kia sau khi nhét sữa vào ngăn đựng giày của Shuya.

Nếu đến cả các bạn ấy cũng tham gia thì có lẽ chỉ mình em là chưa ghi được điểm nào.

Thứ Hai tuần sau đó, em chuẩn bị sẵn sàng tinh thần khi tới trường. Nhưng chẳng có gì thay đổi cả. Em nghĩ ngoài em ra thì còn nhiều bạn nữa cũng không có điểm nào.

Em cảm thấy nhẹ người vì không phải cả lớp đều trở nên bất thường.

Tuần thứ tư của tháng Sáu, sắp thi cuối kỳ, vậy mà giờ Toán bỗng dưng bị chuyển thành giờ sinh hoạt.

“Vở bài tập về nhà các em nộp hôm qua có kẹp một bức thư thế này.”

Sau màn chào hỏi qua quýt, Werther phe phẩy tờ giấy khổ B5 trước mặt cả lớp, nói. Có tiếng thở hắt ra ở dãy bàn đầu. Tờ giấy hình như được đánh máy, từ chỗ em ngồi nhìn không rõ.

“Có chuyện bắt nạt trong lớp này.”

Werther cao giọng đọc nội dung tờ giấy. Nghĩ tới việc có người đang cố gắng thay đổi bầu không khí này, em lại thấy khâm phục sự dũng cảm của bạn nam (hoặc bạn nữ) viết bức thư đó. Nhưng chắc chắn người viết không hề nghĩ rằng thư của mình sẽ bị đọc trước cả lớp. Có lẽ trong thâm tâm còn thấy sợ trước diễn biến bất ngờ này.

Werther vừa nhìn khắp lớp vừa nói.

“Thầy sẽ không nói nó được kẹp trong vở của ai, nhưng thầy muốn bàn về vấn đề này trước cả lớp. Thầy cũng để ý thấy không khí lớp gần đây rất lạ. Shuya lúc nào cũng chăm chỉ chép bài nhưng tháng này đã ba lần nói là bị mất vở phải thay vở mới. Không chỉ có vở, cả dép đi trong nhà và quần áo thể dục cũng thay mới. Thế nên thầy định hỏi thăm Shuya xem sao. Nhưng chưa kịp hỏi thì nhận được thư cầu cứu của một bạn học sinh dũng cảm trong lớp. Thầy rất vui vì điều đó. Tuy nhiên... Đây không phải là bắt nạt. Những trò chơi xấu Shuya không phải bắt nạt, mà là đồ kỵ. Bằng chứng là không có bạo lực trực tiếp mà chỉ gián tiếp chơi xấu trên đồ dùng. Shuya đúng nhất nhì khối. Thầy nghe nói Shuya từng đoạt giải ở hội thi toàn quốc gì đó. Thế nên, không có gì lạ khi trong lớp có bạn quá ganh tị với Shuya rồi

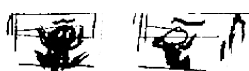
thành ra đồ ky, và chơi xấu Shuya. Thầy không định hỏi đó là ai. Đây là chuyện của tất cả các em. Cả những bạn làm hay không làm, thầy muốn tất cả nghe đây. Đúng là Shuya học giỏi. Nhưng vì vậy mà các em nghĩ mình thua kém Shuya là sai. Học giỏi là cá tính của Shuya. Tương tự như vậy, tất cả các em, mỗi người đều có một cá tính riêng. Vậy thì thay vì đồ ky, thầy muốn các em hãy nhìn nhận lại cá tính của mình và mài giũa nó. Có lẽ sẽ có em không thể tìm được cá tính của mình. Khi đó, đừng ngại, hãy hỏi thầy. Tuy mới gặp các em vài tháng nhưng thầy luôn quan sát các em hằng ngày...”

Đến đây bỗng có tiếng chuông điện thoại. Takahiro nói “chết cha” rồi vội vàng thọc tay vào ngăn bàn tắt nguồn điện thoại. Mang điện thoại tới trường không bị cấm nhưng trong giờ học thì phải tắt nguồn. Werther tịch thu điện thoại của Takahiro rồi nói với cả lớp.

“Thầy đang nói một chuyện rất quan trọng, tất cả là vì các em. Vậy nhưng chỉ vì một bạn không tuân theo quy định mà câu chuyện bị gián đoạn. Tắt nguồn điện thoại. Người không tuân thủ nội quy định đơn giản này còn không bằng một học sinh tiểu học...”

Bài thuyết giáo của Werther còn tiếp tục thêm một lúc. Có vẻ như việc câu chuyện mình nói bị gián đoạn còn to tát hơn cả việc trong lớp xảy ra bất nạt. Thật sai lầm khi cầu cứu Werther. Có lẽ người viết thư đang thờ dài vì hối hận.

Nhưng từ đây trở đi mới là ác mộng. Phiên xử phù thủy bắt đầu.

Chuyện xảy ra sau giờ tan học của ngày hôm ấy. Em không tham gia câu lạc bộ nào nên trực nhật xong, chuẩn bị đi về thì bị Maki chặn lại trước tủ giày. Sang kỳ học mới rồi nhưng Maki vẫn thế, mỗi ngày đều lấy lòng Ayaka chẳng khác gì bây tôi.

“Ayaka có chuyện cần gặp cậu nên cậu quay về lớp được không?”

Đúng như em nghĩ, chân chạy vật của Ayaka. Em biết chuyện cần gặp đó sẽ chẳng vui vẻ gì, nhưng nếu từ chối thì sau dễ thành phiền phức nên đành quay lại lớp.

Em vừa bước vào lớp từ cửa sau thì bị Maki đẩy mạnh vào lưng. Rồi sau

đó là năm, sáu bạn cả nam lẫn nữ vây quanh.

“Kẻ mách lẻo với Werther là mày đúng không Mizuho?”

Ayaka nói. Một hiểu lầm ngớ ngẩn, song lúc quay về lớp em cũng đoán được ít nhiều.

“Không. Không phải tở.”

Em nhìn vào mắt Ayaka, nói. Tuy nhiên, Ayaka không có vẻ gì là chịu lắng nghe.

“Nói dối. Trong lớp này chỉ có mày mới làm chuyện đó... Có chuyện bắt nạt trong lớp này. Trời? Cái gì thế? Tức cười quá. Bọn tao chỉ đang trừng phạt kẻ giết người thôi. Này, Mizuho, mày không thấy cô Yuko đáng thương sao? Hay là mày về phe kẻ giết người?”

Cãi lại thì càng ngớ ngẩn nên em chỉ im lặng lắc đầu.

“Được rồi, vậy đưa ra bằng chứng đi.”

Ayaka giơ một hộp sữa ra.

“Nếu mày ném hộp sữa này thì tao sẽ tin mày vô tội.”

Em cầm lấy hộp sữa và nhìn ra sau Ayaka thì thấy Shuya. Shuya đang nằm trên sàn, tay và chân bị trói bằng băng dính. Mọi người vừa nhìn em vừa cười nhả nhổ.

Nếu bây giờ không ném hộp sữa vào người Shuya thì ngày mai em phải chịu trận cùng. Ngược lại, em sẽ bị trút giận lên đầu vì đã không thể trực tiếp ra tay với Shuya.

Em bắt gặp ánh mắt của Shuya. Ánh mắt không phải cầu xin giúp đỡ, cũng không phải khiêu khích, em không rõ Shuya nghĩ gì, chỉ biết là ánh mắt ấy cực kỳ bình tĩnh. Vừa nhìn đôi mắt ấy em vừa tự nhủ. Cậu ta chẳng nghĩ gì đâu. Cậu ta làm gì có những cảm xúc của con người. Cậu ta là kẻ giết người đáng sợ. Cô Yuko nói kẻ trực tiếp ra tay là Nao nhưng nếu không có cậu ta thì đâu có sự việc đó!

Kẻ giết người, kẻ giết người, kẻ giết người!... Em không còn thấy do dự nữa.

Em đứng lên, bước hai, ba bước về phía Shuya. Em nhắm vào ngực cậu ta, vung tay lên, nhắm mắt lại và ném hộp sữa thật mạnh. Pạch! Hộp sữa vỡ. Khoảnh khắc ấy, một cảm giác sung sướng lạ kỳ dâng lên trong em.

TA MUỐN GIÀY VÒ KẸ GIẾT NGƯỜI NÀY NHIỀU HƠN NỮA.

HON NỮA, HON NỮA, ĐÂY CHÍNH LÀ SỰ TRỪNG PHẠT!

Thứ ngăn tín hiệu đó lan truyền trong cơ thể em là tiếng cười của mọi người. Tiếng cười hô hô đến mức kỳ lạ. Em từ từ mở mắt rồi nín thở. Sữa đang chảy từng giọt trên mặt Shuya. Má bên phải đỏ tấy. Hộp sữa em ném không trúng ngực mà trúng mặt.

“Tuyệt lắm! Mizuho.”

Câu nói của Ayaka càng khiến tiếng cười hô hô to hơn. Có gì mà thích thú đến vậy chứ... Shuya vẫn nhìn em bằng ánh mắt giống như trước khi bị ném sữa. Nhưng em cảm giác lần này đôi mắt ấy như muốn nói điều gì.

Cậu có quyền phán xét tôi sao?

Em thấy Shuya như một vị thánh bị lũ người ngu ngốc phỉ báng.

“Xin lỗi...”

Ayaka đã không để sót câu em buột miệng nói ra.

“Khoan, nó vừa mới xin lỗi kẻ giết người kia. Thủ phạm đúng là Mizuho rồi. Hãy trừng phạt kẻ phản bội!”

Ayaka cất cao giọng chẳng khác nào Jeanne d’Arc^[4]. Chắc chắn cậu ta không biết tên của nhân vật lịch sử này...

Em chưa kịp bỏ chạy thì đã bị siết chặt hai tay từ phía sau. Em biết do một bạn nam làm nhưng em không rõ là ai. Chỉ biết là một bạn trong lớp. Đau quá, sợ quá, cứu với..., đầu em chỉ nghĩ được có vậy.

“Từ hôm nay mày là đồng bọn của nó.”

Ayaka vừa dứt lời, em liền bị ấn lưng bắt ngồi xuống trong khi hai tay vẫn bị giữ chặt. Khi em ngã xuống sàn, khuôn mặt Shuya chỉ ở cách em vài xen ti mét.

Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!

Ai đó hô, rồi mọi người bắt đầu vỗ tay. Dừng lại, dừng lại, dừng lại! Chắc chắn em có hét lên như vậy nhưng quá sợ nên không bật được thành tiếng. Kẻ đang giữ chặt em dùng một tay tóm gáy em, khẽ đẩy lên rồi gié mặt em vào mặt Shuya... Em nghe thấy một tiếng bíp ngu ngốc.

“Xem này, Ayaka, chụp chuẩn luôn!”

Em được thả ra sau câu nói của Maki. Em ngẩng mặt lên thì thấy cả bọn đang xúm lại nhìn màn hình điện thoại của Maki. Lại một tràng cười hô hô.

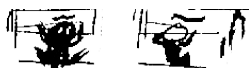

“Mizuho, nụ hôn đầu đời phải không?”

Ayaka lấy điện thoại của Maki giơ ra trước mặt em. Trên đó là hình em và Shuya gắn chặt môi vào nhau.

“Làm gì với cái này là tùy mày đây, Mizuho.”

Cô Yuko, nếu Nao và Shuya là kẻ giết người thì những người này là gì?

Em không nhớ sau đó em làm thế nào để về được đến nhà.

Cởi bộ đồng phục dính mùi sữa và tắm rửa xong, em ở lì trong phòng mà không ăn tối. Trên cánh tay vẫn còn cảm giác bị giữ chặt, những tiếng cười hô hố văng vẳng bên tai. Cơ run rẩy vẫn chưa chấm dứt. Ước gì trời đừng bao giờ sáng. Ước gì có quả bom nguyên tử phóng tới và phá hủy tất cả.

Hễ nhắm mắt là sự việc ghê tởm ấy lại hiện về khiến em không thể ngủ được.

Khoảng mười hai giờ đêm, điện thoại báo có tin nhắn. Có lẽ bức ảnh đó được gửi đến. Em sợ sệt mở điện thoại ra thì thấy một địa chỉ lạ hoắc. Là Shuya. Cậu ta đang ở trước một cửa hàng tiện ích gần đó nên muốn em tới. Tuy lưỡng lự nhưng em quyết định sẽ đi.

Shuya đang đứng trước chiếc xe đạp dựng cạnh bãi đỗ xe cửa hàng. Không biết phải tỏ ra thế nào, không biết phải nói gì, em chỉ im lặng đứng đối diện Shuya. Shuya không nói không rằng, lôi từ túi quần jean ra một tờ giấy được gấp nhỏ, đoạn mở ra rồi giơ lên trước mặt em.

Đèn đường đang bật nhưng em không biết trên đó viết gì. Em hơi ngửa người ra sau, chăm chú nhìn thì thấy có vài chữ số viết trên đó. Đến khi đọc mục cuối cùng em mới biết đó là kết quả xét nghiệm máu của Shuya. Em nhìn kỹ lại thì thấy ở trên cùng có tên Shuya và ngày làm xét nghiệm. Một tuần trước.

“Tớ về nhà thì thấy nó. Chuyện là vậy.”

Shuya gấp tờ giấy lại và nhét vào túi quần. Em thấy nước mắt mình đang trào ra. Em không muốn Shuya nghĩ đó là nước mắt vui mừng.

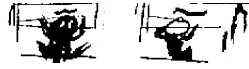
“Tớ đã biết rồi.”

Em chỉ nói vậy. Shuya tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn lại em. Đó không phải gương mặt của học sinh A - kẻ giết người, mà là gương mặt có chút cảm xúc

lâu rồi em mới thấy.

“Tớ có chuyện muốn nói với Shuya.”

Shuya mua hai lon nước từ máy bán hàng tự động bỏ vào giỏ xe rồi bảo em ngồi lên sau xe. Cửa hàng tiện lợi lúc đêm khuya quá ồn ào để nói về vụ việc đó.

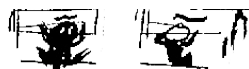
Không biết mọi người nghĩ gì khi thấy hai đứa đèo nhau trên xe đạp giữa đêm khuya? Hầu như không có xe cộ hay người nào đi ngược chiều, mà vốn dĩ em và Shuya chẳng có tình ý gì nhưng em vẫn hơi hồi hộp.

Có thể là vì lưng của Shuya cứ tưởng gầy mà hóa ra lại rộng. Em cảm thấy như giữa đêm tối, đúng lúc em nghĩ giá thể giới này kết thúc thì Shuya đã đến cứu em.

Nếu nửa đêm mà cậu ấy tới cứu em thế này thì em phải kể cho cậu ấy chuyện đó...

Đạp xe khoảng mười lăm phút, Shuya dừng trước một căn nhà một tầng nằm bên bờ sông cách xa khu dân cư. Chắc chắn đây không phải nhà Shuya, cũng không có vẻ gì là có người ở, vậy mà Shuya lại lấy chìa khóa ra từ trong túi và mở cửa căn nhà. Thấy em lo lắng, Shuya bảo đây là nhà bà Shuya trước đây, nay bà đã mất, nó được dùng làm kho chứa đồ của cửa hàng.

Shuya vào nhà, bật điện lên. Hành lang xếp đầy những hộp các tông lớn. Căn nhà chật đầy đồ đạc, không thông khí nên nóng nực như phòng xông hơi. Chúng em quyết định ngồi trước cửa nhà. Vừa lăn qua lăn lại lon nước buổi giữa hai tay, em vừa kể cho Shuya nghe chuyện ngày hôm đó em đã làm. Chuyện này cả cô Yuko cũng không biết.

Câu chuyện của cô Yuko có một điểm em không thể tin được. Là đoạn cuối. Khi nghe cô nói, thực sự em thấy sợ cô đến lạnh cả sống lưng.

Sau khi cô ra khỏi lớp, Nao lao ra, rồi cả lớp cùng ùa ra như thể chạy trốn. Còn lại mỗi mình em trong lớp, em cũng định đi ra song lại thấy chiếc

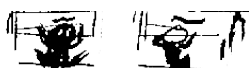
thùng đựng những hộp sữa rỗng vẫn đang để trên bục cạnh bảng đen.

Ai trực nhật hôm nay nhỉ? Dù là ai chắc cũng không muốn chạm vào thứ này. Em bất giác nhìn vào hộp sữa của Nao và Shuya.

Trong lúc nói chuyện cô đã nhắc đến từ “đạo đức” mấy lần cô nhỉ. Vậy đạo đức của cô, người cứ nhắc đi nhắc lại từ “đạo đức” thì như thế nào. Tuy em có thể phần nào hình dung được nỗi buồn và sự đau khổ của cô nhưng không thể hiểu hoàn toàn. Em thích một người, người đó vẫn sống nên dù em có tưởng tượng người đó đã chết thì cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi. Dẫu cô có hận Nao và Shuya thế nào thì trong cô hẳn vẫn còn “đạo đức”. Em đã nghĩ như vậy.

Em dùng túi ni lông trong ngăn đồ trực nhật gói hai hộp sữa của Nao và Shuya lại rồi cầm về nhà. Đương nhiên, nếu chỉ thiếu hai hộp sữa đó thì sau này dễ có chuyện nên em đã bỏ vỏ hộp của cả lớp vào túi đựng rác cháy rồi mang tới bãi rác sau nhà thả chất mà không đưa tới điểm thu vỏ hộp. Trên đường đi em có gặp vài thầy cô nhưng bọn họ chỉ nói “em vất vả quá”, mà không nghi ngờ gì về thứ bên trong túi rác. Cái mác lớp trưởng có ích vào những lúc thế này. về đến nhà em lập tức lấy kéo cắt vỏ hộp sữa của Nao và Shuya, nhỏ vào đó dung dịch có phản ứng với máu. Tình cờ em lại có chất đó.

Kết quả đúng như em nghĩ.

“Cảm ơn cậu đã không nói gì với cả lớp.”

Nghe em nói xong, đầu tiên Shuya nói cảm ơn.

Em ngạc nhiên. Em im lặng không phải vì Shuya mà chẳng qua là vì không có bạn nào có thể chia sẻ một chuyện quan trọng như vậy nên em đã không nói với ai. Song dĩ nhiên, nếu mọi người trong lớp biết điều này thì chắc chắn việc bắt nạt Shuya còn kinh khủng hơn, chẳng hạn như sẽ có bạo lực.

“Cậu chỉ không tin phần đó trong câu chuyện của cô Yuko thôi?”

Em gật đầu.

“Thế mà lại không sợ khi chỉ có hai người ở chỗ như thế này à?”

Em lại gật đầu.

“Dù tớ là A?”

Em nhìn thẳng vào Shuya. Nếu cậu là A thì những đũa khác trong lớp là gì. Nhưng thứ em sợ hơn cả là chính em khi ném hộp sữa ấy. Má Shuya vẫn còn hơi sung. “Tớ xin lỗi.” Em vừa thì thầm vừa chạm đầu ngón tay vào má Shuya như để xác nhận lại việc mình đã làm. Nhiệt độ cơ thể Shuya truyền tới đầu ngón tay ấm hơn tưởng tượng khiến em bối rối.

Em nghĩ không phải vì em đã cầm lon nước lạnh một lúc lâu hay vì má Shuya vẫn đang sung. Trong thâm tâm em vẫn nghĩ Shuya là kẻ sát nhân máu lạnh. Song Shuya là một thiếu niên bình thường.

“Sao cậu lại cho tớ xem kết quả xét nghiệm máu?”

Em hỏi điều mình thắc mắc từ lúc này.

“Vì tớ nghĩ cậu và tớ chắc cũng giống nhau.”

Em hơi thất vọng vì hóa ra không phải cậu ấy tới cứu em, không biết đáp lại thế nào em bèn giật nắp lon nước.

“Chờ đã, cậu uống hết được không?”

Nghe Shuya nói, em nhìn lon nước 350 ml trong tay mình.

Tuy nước có ga nhưng cũng không phải là không uống hết được. Tuy nhiên, em hiểu Shuya muốn nói gì. Em cũng không khó chịu vì điều ấy.

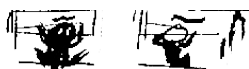
“Chắc là hơi khó.”

Nói rồi em đặt lon nước xuống. Shuya đưa lon nước đang uống dở cho em. Em đón lấy, uống liền ba hơi rồi trả lại Shuya. Shuya uống tiếp rồi đưa cho em. Chúng em uống chung lon nước soda vị bưởi, đến khi lon rỗng thì hôn nhau. Em có người mình thích rồi, nhưng chẳng liên quan. Shuya là đồng minh duy nhất của em trên thế giới này.

“Ngày mai nhất định phải đến trường nhé.”

Shuya nói thế sau khi đèo em về cửa hàng tiện ích lúc này rồi chia tay. Dù không thích đến trường nhưng lúc này mà nghỉ học khéo sẽ thành giam mình cả đời trong nhà mất. Vả lại có Shuya thì chắc em có thể chịu đựng được phần nào chuyện bắt nạt. Em hứa với Shuya.

“Nhất định tớ sẽ đến.”

Sáng hôm sau, em đặt chân vào lớp thì nghe thấy tiếng huýt sáo từ mấy

bạn nam. Có bạn nữ hết nhìn em lại nhìn lên bảng rồi cười khúc khích. Trên bảng vẽ một chiếc ô đôi có tên của em và Shuya. Giống như Shuya vẫn làm, em đi tới chỗ ngồi của mình mà không nhìn ai. Trên mặt bàn cũng vẽ thứ tương tự. Cũng bằng bút không xóa được.

“Chào Mizuho!”

Một lũ đang vây quanh Ayaka. Từ chỗ ngồi của mình, Ayaka lắc lắc cái điện thoại ra hiệu cho em nhưng em mặc kệ, ngồi vào chỗ và mở cuốn sách chuẩn bị sẵn từ trước.

Đến đây thì Shuya tới. Tiếng reo hò giống như ban nãy lại vang lên, Shuya cũng nhìn lên bảng. Shuya vẫn không thể hiện cảm xúc gì, nhưng sau khi đặt cặp sách lên trên mặt bàn bị vẽ bậy, cậu ấy đi tới chỗ Takahiro đang huýt sáo.

“Ái chà, học sinh A, có chuyện gì muốn nói à?”

Takahiro nói với vẻ khinh bỉ. Shuya không đáp lại, liếc nhìn Takahiro rồi tự cắn đầu ngón tay út và bôi xoẹt một đường lên má phải Takahiro. Đó là dấu hiệu khởi đầu sự trừng phạt dành cho sự trừng phạt. Trên má Takahiro lưu lại một vệt đỏ. Là máu của Shuya. Những bạn đứng gần đó hét lên, sau đó lớp học im lìm như bị đóng băng.

“Mày đã giữ tay Mizuki đúng không? Mày muốn được lòng con bé ngu ngốc ấy thế cơ à?”

Shuya thì thào vào tai Takahiro, tiếp theo, cậu ấy tới trước mặt Ayaka, giơ ngón tay út ra. Vệt máu chảy từ đầu ngón tay sắp xuống đến cổ tay. Ayaka lấy hai tay che mặt. Nhưng Shuya lại dùng bàn tay dính máu cầm lấy điện thoại của Ayaka đang để trên bàn. Shuya nói với Ayaka đang hét lên.

“Dùng thủ đoạn hèn hạ không làm bản thân cao quý lên được đâu. Đồ con gái ngu xuẩn không biết bản thân đang bị lợi dụng.”

Cuối cùng, Shuya tới trước mặt Yusuke đang ngồi ở cuối lớp, cạnh cửa sổ, quan sát sự việc với vẻ bàng quan.

“Tao biết thừa mày xúi giục con bé ngu xuẩn kia và kích động chuyện bắt nạt tao.”

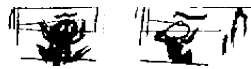
Nói đoạn Shuya ấn môi mình vào môi Yusuke. Tất cả mọi người trong lớp học, kể cả em, đều nín thở.

“Cảm tưởng hôn một thằng con trai thế nào?”

Từ bên cạnh nhìn sang em cũng biết là mặt Yusuke đang đông cứng lại. Shuya cười với bộ mặt thỏa mãn và nói với Yusuke.

“Trùng phạt? Đừng ra cái vẻ anh hùng chính nghĩa. Mà biết chuyện đứa bé đó đi tới bể bơi mà. Mà đang mang cảm giác tội lỗi vô có là nếu mà chịu khó đi báo thì có thể đứa bé đã không chết đúng không? Bắt nạt tao, mà có thấy nhẹ nhõm hơn chút nào không? Biết gì không? Kẻ như mà người ta gọi là đạo đức giả đấy. Mà mà còn bày trò nữa thì lần tới tao sẽ hôn cả lưỡi vào đấy.”

Từ đó chẳng còn ai bắt nạt Shuya nữa.

Đã vào tháng Bảy. Tuy đã bắt đầu thi cuối kỳ nhưng hầu như ngày nào em và Shuya cũng gặp nhau tại căn nhà đó. Vốn chưa từng tỏ thái độ chống đối bố mẹ nên em chỉ cần nói “con đến nhà bạn học” thì dù có về hơi muộn cũng không bị trách mắng gì. Shuya nói bố cậu ấy đã tái hôn hồi lớp Năm, vì có thêm em trai nhỏ nên cậu ấy dùng căn nhà đó làm nơi học tập, một tuần không về nhà cũng không bị nói gì. Shuya gọi phòng trong cùng là “phòng nghiên cứu”. Tại căn phòng đó, Shuya bỏ cả chuyện học thi để chế tạo thứ gì đó giống như đồng hồ đeo tay. Em hỏi nhưng cậu ấy không nói. Nhưng em thích đứng từ xa nhìn Shuya cặm cụi làm như vậy. Giữa tháng Bảy, cậu ấy làm xong và lần đầu tiên nói cho em biết đó là “máy phát hiện nói dối”. Phần dây đeo có bộ phận cảm biến nhận biết mạch đập, khi mạch đập không đều, bảng chữ số sẽ sáng và chuông sẽ kêu. Cơ chế là như vậy.

“Cậu thử đi.”

Nghe Shuya nói, em lo lắng nhớ có điện trong đó thì sao nhưng vẫn rụt rè đeo thử vào tay.

“Cậu đang nghĩ nhớ có điện trong đó à?”

“Hả? Tớ có nghĩ vậy đâu.”

Píp píp píp... Bảng chữ số sáng, âm thanh giống với tiếng chuông đồng hồ báo thức loại rẻ tiền vang lên.

“Tuyệt vời, tuyệt thật! Shuya giỏi thật!”

Em nhắc đi nhắc lại “tuyệt vời” với vẻ thán phục. Shuya cười ngượng nghịu, kéo tay em lại.

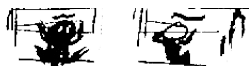
“Chỉ cần thế này thôi... Tớ chỉ mong được ai đó khen ngợi như thế này thôi, vậy mà...”

Là vụ đó, em nghĩ. Đây là lần đầu tiên Shuya định nói về chuyện đó. Em đặt tay còn lại lên trên bàn tay Shuya đang nắm lấy cổ tay em.

Bọn trẻ con ấy, chúng sẽ dần dần phóng đại câu chuyện lên cho tới khi đối phương có phản ứng đúng như chúng trông đợi. Đây cũng giống thế thôi. Tớ tìm thấy xác con mèo ở bãi đất hoang. Thế á... Thực ra chính tớ đã giết con mèo đó. Hả, không thể nào. Tớ không nói dối đâu, thỉnh thoảng tớ vẫn giết chó hoặc mèo. Hả, thế à. Nhưng không phải giết theo cách bình thường. Hả, như thế nào? Giết bằng “Máy hành quyết” tớ chế ra. Cậu giỏi thế!... Cô giáo, bên trong có thứ hay lắm, cô mở ra xem đi. Này, Mizuki, tội của tớ là gì nhỉ? Là giết người thật à? Vậy từ giờ tớ nên làm gì...

Shuya khóc. Em không nói gì, chỉ ôm chặt lấy Shuya. Không hiểu sao đồng hồ trên tay lại đổ chuông báo thức.

Hôm đó, gần sáng em mới về đến nhà.

Người vui nhất khi chuyện bắt nạt Shuya không còn nữa là Werther. Shuya bắt đầu cười nhiều hơn trong lớp, bài kiểm tra cuối kỳ cũng đứng đầu khối. Trong cuộc bầu cử thành viên Hội học sinh tổ chức vào học kỳ hai, mọi người đều nghĩ lớp B đương nhiên sẽ đề cử Yusuke song gần đây có cả ý kiến cử Shuya. Werther có vẻ rất tâm đắc, chẳng hề nhận ra bầu không khí ôn hòa miễn cưỡng trong lớp học. Có lần em nhìn thấy Werther nháy mắt với Shuya khi bắt gặp Shuya được cô giáo tiếng Anh khen ở hành lang.

Không phải thầy nháy mắt với em mà em lại thấy buồn nôn.

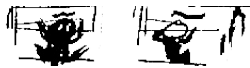
Tuy nhiên vẫn còn một vấn đề lớn dành cho Werther. Là chuyện của Nao. Nếu cứ tiếp tục không tới trường thế này thì từ học kỳ hai sẽ như thế nào. Có lẽ đã đến lúc phải đưa ra quyết định, bao gồm cả chuyện thay đổi hướng đi khác.

Đối với chuyện mình không làm được, cô Yuko có bao nhiêu phần lưỡng lự mới nói ra câu “tôi không thể” ả? Những người chưa làm đã nói “tôi không làm được” thì em không bàn tới, nhưng em nghĩ cần rất nhiều dũng cảm để nói ra điều đó. Werther nên vứt cái tôi đi mà nói “tôi không thể đưa

Naoki trở lại trường”.

Hoặc Werther nên tham khảo giáo viên khác. Ví dụ như khuyên nên chuyển sang trường khác cũng tốt đúng không ạ?

Vì lý do Nao không thể đến trường là ở lớp này mà.

Trước hôm tổng kết học kỳ một, sau giờ học, như thường lệ, em và Werther cùng tới nhà Nao. Lúc đó là khoảng sáu giờ nhưng trời vẫn còn nắng, em đứng ở thêm cửa mà khắp người nhơm nhớp mồ hôi.

Hôm ấy em đã viết thư cho Nao. Vì em nghĩ sẽ không công bằng nếu chỉ nói cho Shuya kết quả kiểm tra vở hộp sữa mà không nói cho Nao. Dĩ nhiên, em chỉ ghi mỗi kết quả chứ không hề viết câu nào kiểu như “quay lại trường đi nhé!” Em nghĩ, không đả động gì chuyện đến trường sẽ giúp trái tim Nao nhẹ nhõm ít nhiều.

Qua khe cửa he hé, Werther đưa cho mẹ Nao bì thư đựng bài vở ghi chép và tờ bìa cứng được bọc giấy bọc quà. Em ngạc nhiên vì em vẫn chưa đưa lại cho Werther tờ giấy bìa cứng. Mà thôi, Werther quên luôn đi thì tốt.

Hình như trong nhà bật máy lạnh, thấy mẹ Nao lại mặc chiếc áo dài tay dày ngay giữa mùa hè. Em không nhìn rõ được mặt mẹ Nao. Em cố đưa cho mẹ Nao bức thư trước khi cửa bị đóng. Đúng lúc ấy, đột nhiên Werther lấy một chân chặn cửa rồi hét với vào trong nhà.

“Naoki, nếu em ở trong nhà thì nghe đây. Thực ra, trong học kỳ một này người khổ sở không chỉ mình em đâu. Shuya cũng khổ lắm. Shuya bị các bạn cùng lớp bắt nạt. Một kiểu bắt nạt quý quyết. Thầy đã giải thích cho các bạn hiểu hành vi đó sai trái thế nào. Thầy đã giải thích bằng cả trái tim... Và các bạn đã hiểu ra. Naoki này, đầu tiên, hãy chia sẻ với thầy những trăn trở của em. Thầy sẵn sàng đón nhận bằng tất cả trái tim. Nhất định thầy sẽ giải quyết được. Em hãy tin ở thầy. Hãy tới dự lễ tổng kết vào ngày mai. Thầy chờ em.”

Cơn giận không thể diễn đạt bằng lời trào lên trong em. Chẳng phải thầy đã nói không phải bắt nạt mà là đổ kị sao. Thế mà chuyện vừa chấm dứt đã nói đó là bắt nạt. Từ bên ngoài nhìn lên trên tầng hai, em thấy hình như rèm cửa phòng Nao khẽ lay động.

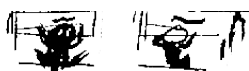
Phân khích quá hay sao mà Werther còn cúi gập người chào mẹ Nao đang ngó ra, hai mắt sáng rực, vô hồn rồi đóng cửa lại. Hàng xóm cũng ngó sang tưởng có chuyện gì. Werther tươi cười cúi chào cả mấy người ấy rồi quay lại nói với em.

“Mizuho, cảm ơn em đã luôn đi cùng thầy.”

Đang nói với em mà thầy ấy nói to trên mức cần thiết như thể muốn tất cả cùng nghe thấy. Vỡ kịch độc diễn. Vốn từ đầu đã là như thế.

Còn em là khán giả đã theo dõi toàn bộ từ màn đầu tiên. Em được dẫn theo để làm nhân chứng cho việc Werther đã nhiệt tình tới nhà Nao như thế nào. Em vò bức thư chưa kịp chuyển đến Nao đang bỏ ngoài túi váy.

Đêm hôm ấy, Nao giết mẹ mình.

Lễ tổng kết học kỳ một được rút ngắn, thay vào đó, có buổi họp phụ huynh đột xuất từ đầu giờ chiều.

“Tôi qua xảy ra một việc liên quan đến học sinh lớp này. Hiện chi tiết vẫn đang được điều tra song mọi người không có gì phải lo lắng cả.”

Thầy hiệu trưởng chỉ giải thích có vậy về vụ việc của Nao. Song hầu hết học sinh đều biết chuyện. Trong lớp, ai cũng suy đoán về chuyện của Nao, mọi người đều muốn biết chi tiết hơn. Xảy ra một chuyện nghiêm trọng như vậy mà không khí trong lớp có gì đó hân hoan kỳ lạ. Giờ sinh hoạt sau lễ tổng kết, Werther không đả động gì đến vụ án lẩn Nao. Trông thầy ấy có vẻ định nói gì đó nên em đoán là bị nhà trường ngăn không cho nói mấy chuyện thừa thãi. Hết giờ sinh hoạt, cả lớp gần như bị đuổi về nhưng riêng em được yêu cầu ở lại. Em nghĩ là do em đã đến nhà Nao chỉ vài giờ trước khi xảy ra chuyện.

Thấy em phải ở lại một mình trong lớp học, Shuya đưa cho em một chiếc “bùa”. Em ngồi chờ một lúc thì Werther đi vào.

“Mizuho đừng lo. Nếu bị hỏi, em cứ trả lời đúng như sự thật.”

Werther đặt hai tay lên vai em, nói với giọng cả quyết. Không gạt tay thầy ấy xuống, em nhìn thẳng vào mắt Werther.

“Em hỏi thầy một chuyện được không? Nhưng trước hết thầy hãy đeo cái này vào tay. Giống loại bùa may mắn đang thịnh hành gần đây ạ.”

Sau khi chắc chắn Werther đã đeo chiếc bùa em đưa vào tay, em hỏi:

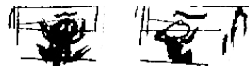
“Thầy tới nhà Nao hằng tuần là vì nghĩ cho Nao hay là để thỏa mãn cá nhân?”

“Cái gì, em nói vớ vẩn gì vậy. Mizuho, tuần nào em cũng đi với thầy, em phải hiểu chứ? Thầy đến là vì Naoki, vì nghĩ cho Naoki.”

Píp píp píp... Âm thanh ngu ngốc nghe mà chỉ muốn cười đau khổ. Werther nhìn màn hình số sáng rực với vẻ nghi ngờ và hỏi.

“Gì thế? Cái gì đây.”

“Thầy đừng bận tâm... Là dấu hiệu phán quyết cuối cùng đã kết thúc thôi.”

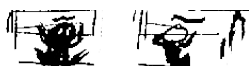
Em đi theo Werther tới phòng hiệu trưởng. Ở đó có thầy hiệu trưởng, cô chủ nhiệm khối và hai cảnh sát. Vừa ngồi xuống cạnh Werther, em liền bị bảo hầy kể về Nao, gì cũng được mà chẳng hề được giải thích cụ thể về vụ việc. Em kể lại đúng như sự thật.

“Thứ Sáu hằng tuần, em cùng thầy Yoshiki tới nhà Nao để đưa vở chép bài. Người ra tiếp luôn là mẹ của Nao, em chưa bao giờ thấy Nao. Mẹ Nao ban đầu chào đón rất nhiệt tình nhưng dần dần lại tỏ thái độ như bị làm phiền. Hôm trời nóng mẹ Nao vẫn mặc áo dài tay, tuy đã trang điểm che đi nhưng trên mặt có cả những vết thâm. Em nghĩ chắc là Nao đã hành hung mẹ mình. Chắc hẳn mỗi lần thầy và em tới, mẹ Nao lại khuyên cậu ấy đến trường.

“Tuy mẹ Nao không nói gì nhưng em nghĩ chắc chuyện bị giáo viên tới nhà đã trở thành áp lực với Nao. Nao không phải kiểu người nổi giận rồi đánh người khác. Song có lẽ, dần dần bị dồn ép, cậu ấy đã không còn chỗ nào để xả ra bức bối. Vậy nên cậu ấy đã trút giận lên người mẹ luôn tha thứ dù cậu ấy làm bất cứ chuyện gì. Nao hơi yếu đuối. Nếu là giáo viên theo sát Nao từ trước đến giờ hẳn sẽ biết điều đó. Duy chỉ có thầy Yoshiki, người muốn tự mình giải quyết tất cả là không biết. Em và thầy càng tới Nao càng bị dồn ép, càng trút giận lên mẹ. Nghĩ vậy, em đã bàn với thầy Yoshiki hay là nên ngừng việc tới nhà một thời gian. Nhưng ý kiến của em không được lắng nghe. Đã vậy, hôm qua thầy ấy còn thuyết giáo Nao bằng một giọng to

đến mức cả hàng xóm cũng nghe thấy. Làm thế chỉ biến Nao thành một vật triển lãm không hơn không kém. Vì Nao không muốn đến trường nên nhà là chốn bình yên. Vậy mà thầy Yoshiki lại cướp nốt chốn bình yên đó của Nao.

“Người dồn ép Nao là thầy Yoshiki. Thầy ấy chẳng bao giờ đêm xỉa đến học sinh. Thầy chỉ mãi mê lo cho hình ảnh của mình trong mắt học trò. Nếu thầy không làm chuyện phô trương ngu ngốc đó thì chắc hẳn bi kịch này đã không xảy ra.”

Cô Yuko, đây là những chuyện đã xảy ra chỉ trong bốn tháng, suốt cả học kỳ một.

Khi em đang viết thư này thì đã vào kỳ nghỉ hè rồi. Không biết Werther có xuất hiện ở lễ khai giảng học kỳ hai không. Nếu thầy ấy vẫn mặt dày tiếp tục làm giáo viên thì em còn một dự định này nữa.

Em thu thập được rất nhiều hóa chất từ mùa hè năm ngoái. Em định dùng để kết liễu đời mình nếu thấy chán ghét thế giới này. Song có lẽ nên thử kiểm tra tác dụng của chúng trên người khác đã. Em vẫn chưa có thứ em muốn nhất là kali xyanua, hiện nhà trường đang bận rộn đối phó với các bậc phụ huynh nên có lẽ đây là thời cơ. Em nghĩ nếu em hỏi, thầy Tadao phụ trách các môn tự nhiên sẽ không nghi ngờ gì và cho em mượn chìa khóa phòng Hóa học ngay thôi.

Cho Werther uống rất đơn giản. Ở lớp B, chỉ có mình Werther là uống sữa, mà nếu lỡ ai khác uống phải em cũng chẳng quan tâm. Chắc cô đang thắc mắc tại sao em lại căm ghét Werther đến vậy.

Em thích Nao ngay từ những năm đầu tiểu học. Có lẽ là tình yêu đầu đời.

Mọi người trong lớp đều gọi em là Mizuho, chỉ có Nao gọi em là Mizuki-chan. Mizuho là biệt danh lũ con gái ngu ngốc đến bảng cửu chương cũng không thuộc đặt cho người học giỏi nhất lớp là em để trả thù.

Mizuki ngó ngán^[5], thành Mizuho.

Có thể cậu ấy đã quen gọi em là Mizuki-chan do là bạn từ nhỏ. Nhưng chỉ thế thôi cũng đủ để em thích. Em nghĩ trên thế giới này chỉ có Nao đứng về phía em.

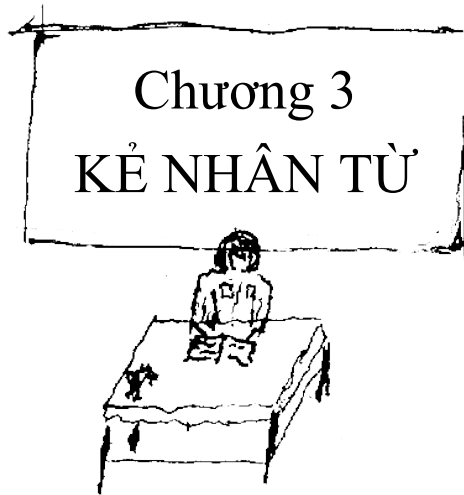
Em nghe chị thứ hai của Nao kể. Khi được hỏi “Tại sao lại giết mẹ”, Nao

chỉ nói được một câu.

“Vì muốn bị cảnh sát bắt.”

Cô Yuko, em hỏi cô một câu cuối cùng được không?

Hiện cô nghĩ thế nào về chuyện đã tự tay mình xét xử hai thiếu niên ấy?

Kỳ nghỉ hè thứ hai sau khi lên đại học. Tôi dự định về nhà vào dịp lễ Obon^[6], song chưa kịp về thì bất ngờ nhận được điện thoại của bố sáng sớm ngày 20 tháng Bảy.

Có hai chuyện. Thứ nhất là mẹ tôi bị giết. Thứ hai, kẻ giết mẹ là em trai tôi.

Trường hợp mẹ bị giết, là người nhà của nạn nhân, tôi chỉ cần trút căm phẫn vào hung thủ. Trường hợp em trai mình phạm tội giết người, là người thân của kẻ thủ ác, tôi vừa phải hứng chịu miệng lưỡi thiên hạ, vừa phải lo chuyện cải tạo cho em trai và tạ lỗi với người bị hại.

Nhưng trường hợp gộp cả hai thế này thì tôi phải làm gì?

Đương nhiên, thiên hạ và truyền thông sẽ chẳng để yên vì lý do đây là chuyện nội bộ của một gia đình. Qua một đêm, thứ dành cho gia đình tôi không phải là sự thông cảm, cũng không phải sự căm ghét mà là những ánh mắt hiếu kỳ.

Những năm gần đây, “giết cha mẹ” không phải là chuyện hiếm. Đến mức, dù tivi đưa tin, người ta cũng chỉ nghĩ “À, lại nữa à”. Dù vậy, những vụ “giết cha mẹ” ít nhiều dễ thu hút sự chú ý hơn những chuyện khác là vì có thể biết được sự méo mó trong gia đình người khác.

Tình thương méo mó, kỷ luật méo mó, giáo dục méo mó, và lòng tin méo mó. Dù mới đầu người ta chỉ nghĩ “không thể tin được là gia đình này” nhưng khi sự việc xảy ra, thế nào họ cũng tìm thấy sự méo mó và đi đến kết luận rằng chuyện gì đến ắt phải đến thôi.

Có lẽ cũng có người xem tin tức và lo lắng “liệu nhà mình có ổn không nhỉ?” Nhưng với tôi đó đã luôn là chuyện nhà người khác. Bởi vì “bình thường” là từ thích hợp nhất với gia đình tôi, “gia đình Shimomura”. Thế nhưng chuyện “giết cha mẹ” ấy đã xảy ra với gia đình tôi. Vậy, sự méo mó trong gia đình tôi là gì nhỉ?

Lần gần nhất tôi về nhà là dịp tết năm nay.

Mùng Một, tôi và em trai cùng bố mẹ, bốn người đi lễ ở một ngôi đền gần nhà rồi về nhà, vừa ăn osechi^[7] mẹ nấu vừa nhàn nhã xem tivi. Đứng với mẹ trong bếp, tôi kể về lũ bạn trong câu lạc bộ tennis, khi xem tivi với em trai, tôi kể về nghệ sĩ hài tới trường tôi vào dịp lễ hội văn hóa.

Hôm sau, chị cả mới kết hôn hiện sống ở thị trấn bên cạnh tới nhà chúc Tết, cả nhà đến trung tâm thương mại mua túi hàng may mắn đầu năm. Vì điểm số của em trai trong học kỳ hai tăng nhiều nên nó được bố mẹ mua máy tính bảng ao ước từ lâu, còn tôi, tuy lại nói câu cửa miệng “Nao sướng ghê” nhưng cũng được mua cho một túi xách nhỏ.

Một kỳ nghỉ Tết bình thường của một gia đình bình thường, giống hết mọi năm. Tôi nhớ lại từng đoạn hội thoại, từng hành động để xem có triệu chứng gì không nhưng chẳng thấy gì cả.

Hay nửa năm vừa rồi đã xảy ra chuyện gì khiến có thứ bị méo mó?

Trên thi thể mẹ tôi có một vết dao đâm ở phần bụng và một vết va đập sau gáy. Có vẻ sau khi bị đâm bằng dao, mẹ đã ngã xuống cầu thang. “Có vẻ”, nghe như đang nói chuyện của người khác. Song dù nhìn thấy xác mẹ, tôi vẫn không thể chấp nhận được việc mẹ đã chết, cũng không thể tin được kẻ làm chuyện đó là em trai mình.

Tại sao lại xảy ra chuyện này? Nếu không biết lý do, tôi sẽ không thể chấp nhận được cái chết của mẹ. Nếu không biết lý do, tôi sẽ không thể chấp nhận tội lỗi của em trai mình. Nếu không biết lý do, bố, chị gái, tôi, gia đình còn lại này sẽ không thể vực dậy.

Tôi biết về sự méo mó của gia đình mình hai ngày sau vụ việc. Cảnh sát bảo cho tôi biết. Em trai tôi không tới trường một buổi nào từ khi lên lớp Tám. Song gần đây không hiếm chuyện trẻ em bỏ học hay ở lì trong phòng.

Tức là, ngoài mẹ tôi ra, trong nhà không ai biết sự méo mó. Tôi xa nhà, chị gái đang mang bầu sống tại thị trấn bên cạnh không biết đã đành, đến bố

tôi ở cùng nhà cũng không hay biết. Dù hằng ngày mắt gần hai tiếng để đi làm, dù phải làm thêm nhiều nhưng liệu có người cha nào suốt bốn tháng không nhận ra con trai không đến trường không.

Trả lời câu hỏi của cảnh sát, bố tôi nói chẳng phải chuyện xảy ra ở trường hồi học kỳ ba là nguyên nhân em trai tôi không đi học sao. Nhà xảy ra chuyện nghiêm trọng mà người bố vốn ít nói của tôi cứ vẫn thản nhiên hỏi gì đáp nấy cứ như thể chuyện nhà người khác. Tóm tắt lại thì là thế này.

Tháng Hai năm nay, con gái cô chủ nhiệm lớp em trai tôi bị ngã xuống hồ bơi chết đuối. Tình cờ em trai tôi cũng có mặt ở đó nhưng đã không thể cứu đứa bé. Cô chủ nhiệm cho rằng em trai tôi cũng có trách nhiệm trong cái chết của con gái. Em trai tôi suy nghĩ về chuyện ấy nên không thể đi học dù cô giáo kia đã nghỉ việc.

Nếu có chuyện như vậy xảy ra thì đứa em trai nhút nhát của tôi chắc chắn không thể chịu đựng. Việc giam mình trong phòng có thể hiểu được. Nhưng đến mức phải giết mẹ ư?

Em trai tôi đã sống như thế nào khi nó giam mình trong phòng. Mẹ đã tiếp cận với em bằng cách nào... Giờ mẹ đã mất rồi nên chỉ có em tôi biết những điều đó. Nhưng tôi vẫn chưa được gặp trực tiếp em.

Tôi chợt nhớ ra mẹ đã mua cho tôi một quyển nhật ký khi tôi bắt đầu sống một mình. “Nếu có chuyện buồn, con có thể chia sẻ với mẹ bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, khi thấy không thể kể với mẹ, con hãy viết vào đây giống như đang trò chuyện với người con tin tưởng nhất. Não con người cố nhớ được hết mọi thứ nhưng nếu viết ra, con có thể yên tâm quên đi, không cần nhớ đến nó nữa. Hãy giữ lại trong đầu những chuyện vui, còn chuyện buồn con viết ra rồi quên đi.”

Đó là lời thầy giáo cấp hai nói với mẹ khi ấy vừa mất đi cả cha lẫn mẹ do bệnh tật, tai nạn, và tặng mẹ một cuốn nhật ký.

Tôi đi tìm nhật ký của mẹ.

Tháng Ba, ngày 1x...

Giáo viên chủ nhiệm của Naoki, Moriguchi Yuko đến nhà ngày hôm qua.

Vốn mình vẫn ghét Moriguchi. Mình đã từng viết thư cho hiệu trưởng bảo rằng thật chẳng ra làm sao khi để một bà mẹ đơn thân làm giáo viên chủ nhiệm của con trai mình đang trong thời kỳ nhạy cảm. Nhưng xét cho cùng,

đó là một trường công lập. Không có chuyện họ tiếp thu ý kiến của chỉ một phụ huynh. Và quả nhiên, tháng Một năm nay, khi Naoki bị mấy đứa cấp ba hư hỏng gây gỗ và bị cảnh sát đưa về đồn, cô ta cũng ưu tiên gia đình hơn mà không đến đón thằng bé. Nếu lúc ấy hiệu trưởng đòi giáo viên chủ nhiệm thì Naoki đã không bị cuốn vào sự việc này.

Chuyện con gái Moriguchi chết ở bể bơi của trường mình đã đọc trên báo. Mình thông cảm với chuyện cô ta mất đi đứa con thơ dại, nhưng ngay từ đầu việc đưa con đến chỗ làm đã buồn cười rồi. Giả như không phải trường học mà là một công ty thông thường thì liệu có dẫn con tới không. Chẳng phải thói kiêu ngạo, dựa dẫm vào cái mác công chức của cô ta đã khiến sự việc xảy ra hay sao.

Nhưng không chỉ bất thành linh tới nhà mình, Moriguchi còn hỏi dò Naoki ngay trước mặt mình. Đầu tiên cô ta hỏi về cuộc sống ở trường cấp hai. Naoki kể chuyện tham gia câu lạc bộ tennis nhưng vì không hợp với phương pháp của huấn luyện viên nên đành phải bỏ, chuyện sau đó thằng bé bắt đầu đi học thêm, chuyện bị mấy đứa cấp ba gây gỗ, chuyện mình là nạn nhân mà lại bị phạt... vân vân.

Càng nghe càng thấy thằng bé háo hức được lên cấp hai là vậy mà toàn gặp những chuyện đáng thương. Naoki chẳng có lỗi trong bất cứ chuyện gì, thế mà toàn phải chịu khổ. Mình giận sôi người không biết người phụ nữ này đến để làm gì. Ấy vậy mà Moriguchi còn hỏi Naoki về tai nạn của con gái mình như muốn đánh đòn kết liễu.

“Chuyện đó liên quan gì tới Naoki chứ!”

Mình bất giác cao giọng nhưng sau đó thì á khẩu khi nghe những gì Naoki nói.

“Không phải lỗi của em.”

Bằng giọng lí nhí, Naoki kể.

Khi vào học kỳ ba, Naoki chơi thân với cậu bạn cùng lớp tên Watanabe Shuya. Mình đã đọc báo và biết chuyện Watanabe giành được giải thưởng nhờ làm ra chiếc ví chống trộm nên rất vui khi Naoki có được người bạn học giỏi như vậy. Thế nhưng cậu Watanabe này lại chẳng ra sao.

Watanabe muốn thử nghiệm cái ví kinh khủng có dòng điện chạy bên trong tên là “ví chống trộm” ấy lên một ai đó và cho Naoki chọn mục tiêu.

Naoki tốt bụng đã không nêu tên bạn cùng lớp mà nêu tên vài giáo viên thẳng bé nghĩ có thể ngăn chặn vụ việc nhưng đều bị bác bỏ. Naoki chẳng còn cách nào khác là nêu tên con gái Moriguchi. Hẳn thẳng bé nghĩ chắc Watanabe sẽ không ra tay với trẻ con đâu.

Nhưng Watanabe đúng là ác quỷ. Cậu ta chấp nhận đề xuất của Naoki thật và tiến hành chuẩn bị kỹ lưỡng. Cậu ta ép Naoki đi đến bể bơi dù thẳng bé không thích và chờ con gái của Moriguchi.

Tưởng tượng ra cảnh ấy thôi mình đã thấy hơi chóng mặt.

Người đầu tiên gọi con gái của Moriguchi khi nó tới cho chó ăn là Naoki. Watanabe đã lợi dụng vẻ tốt bụng của Naoki. Watanabe đeo cái ví hình con thỏ lên cổ con gái Moriguchi đã mất cảnh giác rồi xúi nó mở ra xem.

Là cái ví mà mình tình cờ bắt gặp con gái Moriguchi đang vò xin ở trung tâm thương mại. Chắc là muốn dạy con, nhưng dù là mẹ đơn thân thì lương cô ta vẫn cao hơn mức bình quân rồi, nếu cô ta mua luôn cho con mà không để chuyện xấu hổ như vậy xảy ra trước bàn dân thiên hạ thì sẽ không có chuyện Naoki bị Watanabe lợi dụng.

Con gái Moriguchi ngã ngay khi vừa chạm vào khóa kéo của cái ví. Naoki đã phải chứng kiến khoảnh khắc một đứa bé chết ngay trước mắt mình. Chuyện ấy đáng sợ đến thế nào cơ chứ. Nhưng đáng sợ hơn cả là ngay từ đầu Watanabe đã định giết đứa bé ấy.

Cứ nói với mọi người đi. Đạt được mục đích rồi Watanabe nhanh chóng đi về, bỏ lại Naoki. Dẫu vậy, Naoki tốt bụng vẫn muốn che chở cho bạn mình. Naoki đã ném thi thể xuống bể bơi vì muốn làm như con gái Moriguchi chết do tai nạn.

“Lúc đó em quá sợ hãi nên không nhớ được mấy.”

Naoki nói câu ấy khi kể xong. Đương nhiên rồi. Dính líu đến một vụ giết người cơ mà.

Nghe xong, Moriguchi nói vài lời hoa mỹ gì đó nhưng đến cuối cùng, cô ta nói thế này.

“Nếu cảnh sát đã nhận định là do tai nạn thì tôi cũng không định khơi lại nữa.”

Cô ta nói gì nghe kể cả vậy. Chẳng phải tất cả lỗi đều do Watanabe sao. Watanabe đã lên kế hoạch và lợi dụng Naoki. Naoki chỉ là nạn nhân thôi.

Nếu Moriguchi không nói thì mình còn định sẽ thay cô ta đến báo với cảnh sát về Watanabe cơ.

Nhưng Naoki đã vớt thi thể xuống bể bơi. Liệu hành vi này có phải là tội phi tang xác chết hay che giấu tội phạm không. Mình phải tránh chuyện Naoki bị thiên hạ coi là kẻ tòng phạm vì thằng bé còn có tương lai. Thế là mình đành phải giả vờ cảm ơn Moriguchi. Nhìn bộ mặt thỏa mãn khi ra về của cô ta mình ghét không chịu được.

Mình định sẽ không nói gì với chồng. Nhưng sau khi Moriguchi ra về mình mới nghĩ có lẽ nên đưa cô ta ít tiền bồi thường. Phải dọn dẹp sạch sẽ tránh việc bị xin xỏ sau này.

Việc liên quan đến tiền thì không thể giấu chồng mà làm được rồi. Khi chồng đi làm về, mình kể lại vắn tắt rồi nhờ anh ấy gọi điện đến nhà Moriguchi. Song cô ta đã từ chối tiền bồi thường. Vậy mục đích cô ta đến nhà mình là gì?

Chồng mình nói nên báo cảnh sát. Không đời nào. Mình hỏi nếu Naoki bị buộc tội tòng phạm thì anh tính sao nhưng anh ấy bảo, kể cả nghĩ cho Naoki thì cũng nên làm thế. Người bố thế này mới rắc rối. Mình hối hận vì đã báo với chồng về vụ việc. Mình phải bảo vệ Naoki thôi.

Vốn dĩ mình vẫn không thể tin lời thú tội của Naoki.

Có khi Naoki chỉ tình cờ có mặt ở đó nhưng bị Watanabe đáng sợ kia uy hiếp nên buộc phải nói mình cũng tham gia vào vụ việc. Mà không, có khi nào chính Moriguchi bịa ra vụ việc đó không. Như trên báo viết, nếu đưa trẻ vô ý trượt chân ngã xuống bể bơi rồi chết thì lỗi thuộc về Moriguchi, làm mẹ mà lơ là trách nhiệm. Cô ta không muốn thừa nhận điều đó nên đã uy hiếp Naoki và Watanabe không may có mặt ở đó, bắt phải bịa ra lời tự thú. Mình không thể không nghĩ như thế.

Giả sử Naoki có tham gia vào vụ việc ấy thật thì không có chuyện mình lại không biết. Cũng không có chuyện Naoki không nói gì với mình để đến nỗi bị Moriguchi xúi giục.

Đúng rồi, nhất định là như thế. Tất cả chuyện này đều do Moriguchi đang đau khổ kia dựng lên. Nếu vậy thì thằng bé Watanabe cũng là người bị hại.

Kẻ có lỗi từ đầu đến cuối là Moriguchi.

Tháng Ba, ngày 2x....

Hôm nay là lễ bế giảng ở trường Naoki.

Sau hôm Moriguchi đến nhà, Naoki lúc nào cũng trong trạng thái ủ rũ nhưng không nghỉ học buổi nào nên mình cũng yên tâm.

Hôm nay về đến nhà, nó giam mình trong phòng, bỏ cả cơm tối rồi đi ngủ luôn. Có lẽ những mệt mỏi bị dồn nén đã được giải phóng hết một lượt.

Ngày mai bắt đầu kỳ nghỉ, nhưng cứ nghĩ sang học kỳ mới vẫn là Moriguchi chủ nhiệm, mình lại thấy chán.

Tháng Ba, ngày 2x....

Naoki bỗng mắc chứng ưa sạch sẽ ngay khi bắt đầu kỳ nghỉ xuân.

Đầu tiên thằng bé nói muốn đồ ăn được chia vào đĩa nhỏ chứ không để trong đĩa lớn. Nó vốn là đứa trẻ có thể thoải mái ăn nốt đồ mình để thừa. Sau đó, nó lần lượt đưa ra những yêu cầu như không muốn quần áo được giặt chung với mọi người, hay sau khi nó ngâm bồn thì tuyệt đối không được ai vào nữa.

Chuyện thế này mình từng thấy trên tivi nên cho là do tuổi dậy thì và làm đúng như Naoki muốn dù thấy hành động của con có hơi thái quá. Nói chung nó không cho mình chạm vào đồ nó đã mặc hay thứ nó đã dùng.

Đứa con chưa bao giờ bị bắt làm việc nhà bây giờ lại tự mình rửa bát đĩa, giặt quần áo. Đương nhiên là chỉ đồ của nó thôi... Viết như thế này mình cảm thấy như nó đã trở thành một đứa trẻ ngoan, nhưng tận mắt chứng kiến thì không thể không lo lắng. Chỉ có vài cái đĩa với bát thôi mà xối nước và rửa với nước rửa chén gần một tiếng đồng hồ. Quần áo cũng thế, chẳng màng quần áo màu hay không, nó đổ thuốc tẩy có tác dụng sát khuẩn hơn mức cần thiết rồi cứ giặt đi giặt lại.

Nó hành động như thể đột nhiên một ngày nó nhìn thấy hàng vạn vi khuẩn mắt thường không thấy được.

Nếu chỉ vậy thì có thể hiểu là do chứng ưa sạch sẽ quá mức rồi đưa ra biện pháp nào đó, nhưng trường hợp của Naoki lại không chỉ có thế. Thằng bé đang có những hành động hoàn toàn phản lại bản thân.

Nói chung là bản. Thằng bé không hề dọn dẹp những thứ có trên người nó. Mình nhắc nhở nhiều lần nhưng nó không chịu chải đầu, cũng chẳng đánh răng. Thằng bé cũng ghét ngâm bồn tắm, việc mà vốn nó rất thích.

Hôm đó mình trêu đùa đẩy nhẹ người Naoki khi ấy đang đi trong hành

lang về phía nhà tắm, bảo con đi tắm đi. Vậy mà thằng bé hét lên với một thái độ đáng sợ mà mình chưa bao giờ thấy: “Đừng chạm vào con!”

Đó là lần đầu tiên Naoki to tiếng với mình. Mình tự an ủi rằng thằng bé đang trong thời kỳ nổi loạn nhưng quả thực mình đã buồn đến mức ngồi khóc một mình.

Cũng có khi vừa tỏ thái độ như thế nhưng ngay sau đó nó lại vào phòng mình gọi “mẹ ơi mẹ” rồi bắt đầu kể những kỷ niệm ngày xưa.

Không biết những hành vi kỳ lạ của Naoki sẽ tiếp diễn đến bao giờ.

Tháng Ba, ngày 3x...

Hôm nay hàng xóm đi du lịch về tặng mình bánh nhân đậu đỏ mua từ một cửa hàng bánh kẹo truyền thống nổi tiếng ở Kyoto. Từ bé Naoki đã không thích bánh kẹo truyền thống nhưng người ta đã cất công đem cho nên mình quyết định mang lên phòng hỏi xem con có ăn không.

Đúng như mình đoán, thằng bé bảo “con không cần” nhưng một lúc sau lại đi xuống bếp nói “con sẽ ăn thử”. Lâu lắm mới được ngồi đối diện với Naoki và ăn bánh nên mình đã pha loại trà ngon nhất rồi hồi hộp quan sát Naoki.

Naoki cắn một miếng rồi cứ thế cho cả chiếc bánh vào miệng. Sau khi nuốt một cách ngon lành, chẳng hiểu sao nó bắt đầu khóc.

“Mẹ này, bánh nhân đậu đỏ hóa ra ngon đến vậy. Thế mà bây giờ con mới biết đây...”

Nhìn những giọt nước mắt ấy cuối cùng mình đã nhận ra. Chúng ưa sạch sẽ của Naoki và những hành vi đi kèm chẳng phải do tuổi dậy thì hay thời kỳ nổi loạn, mà là do vụ tai nạn đó.

“Naoki, con cứ ăn thoải mái đi. Ăn hết cũng được.”

Nghe mình nói vậy, Naoki bóc chiếc bánh mới, lần này từ từ cắn từng miếng như để thưởng thức.

Chắc chắn Naoki vừa ăn vừa nghĩ về con gái đã chết do tai nạn của Moriguchi. Chẳng phải thằng bé đang khóc vì thương đứa bé ấy không được ăn những món ngon trên đời nữa hay sao. Naoki là một đứa trẻ tốt bụng mà.

Không chỉ lúc ăn bánh nhân đậu đỏ. Chắc chắn lúc nào vụ tai nạn đó cũng ở trong đầu Naoki.

Chúng ưa sạch sẽ chẳng phải vì nó quyết tâm rũ sạch ký ức khó chịu dù

làm thế nào cũng không sạch kia bằng cách tẩy đi tẩy lại những vết bẩn trên quần áo, bát đĩa hay sao? Tuy nhiên nó lại không muốn làm bản thân sạch sẽ là do bị ám ảnh bởi cảm giác tội lỗi rằng chỉ có mình đang được sống thoải mái.

Đến tận bây giờ Naoki vẫn đang tự trừng phạt.

Cuối cùng mình đã có thể lý giải hành vi kỳ quái của Naoki trong những ngày qua. Làm sao mình lại không nhận ra chuyện này sớm hơn nhỉ. Naoki vẫn luôn gửi tín hiệu cầu cứu mình cơ mà.

Thế này thì kẻ đáng ghét đúng là Moriguchi kia, kẻ đã bức bách tinh thần Naoki vì những nghi ngờ vớ vẩn. Nếu muốn giảm bớt cảm giác tội lỗi thì hãy đổ trách nhiệm cho kẻ nào cũng trơ trẽn như mình ấy. Làm chuyện ấy với Naoki tốt bụng thì không thể gọi bằng từ nào khác ngoài “hèn nhát”.

Nhưng may thay, trong bảng điểm được gửi tới hai ngày trước có kèm bức thư thông báo nghỉ việc của Moriguchi. Bỏ nghề giáo viên chính là bằng chứng cô ta cảm thấy tội lỗi. Có vẻ như sẽ không có chuyện luân chuyển lớp. Nếu chỉ đổi giáo viên chủ nhiệm thôi thì cũng không vấn đề gì. Mình viết thư cho hiệu trưởng bày tỏ ý muốn giáo viên chủ nhiệm mới là một thầy giáo độc thân, có nhiệt huyết.

Naoki không cần phiền muộn nữa. Điều cần thiết cho Naoki bây giờ là “quên”. Để quên thì viết nhật ký là cách hay.

Nói mới nhớ, người dạy mình hãy viết nhật ký khi có chuyện buồn là giáo viên hồi cấp hai. Mình đã có may mắn gặp được một giáo viên tuyệt vời như thế mà sao Naoki lại bắt phải lá thăm xấu nhỉ. Đúng vậy, lá thăm xấu.

Chỉ là Naoki hơi xui xẻo thôi. Từ giờ sẽ toàn là chuyện tốt.

Tháng Tư, ngày...

Hôm nay mình tới cửa hàng văn phòng phẩm gần nhà mua một cuốn nhật ký có khóa. Một cuốn gắn khóa có lẽ sẽ giam hãm được những cảm xúc đã thổ lộ ra.

Vừa nãy mình đã đưa cuốn nhật ký cho Naoki và nói.

“Nao, mẹ biết bây giờ trong lòng Nao đang chất chứa nhiều đau khổ. Nhưng không cần thiết phải giữ lại đâu con. Con hãy viết những gì con đang nghĩ vào đây, mẹ sẽ không bắt con đưa mẹ đọc đâu. Con nhé.”

Thằng bé học cấp hai nên mình sợ nó không thích mấy thứ như nhật ký,

nào ngờ thằng bé cầm lấy ngay. Thế rồi lại khóc và nói.

“Cảm ơn mẹ. Con không giỏi viết lắm nhưng con sẽ cố gắng viết.”

Những lời ấy làm mình khóc theo.

Không sao đâu, không sao. Naoki sẽ vực dậy được ngay thôi. Mình nhất định phải làm cho thằng bé quên đi sự việc đáng ghét đó.

Mình đã tự thề với lòng như vậy.

Tháng Tư, ngày...

Thường thì khi gặp chuyện buồn mình mới viết nhật ký, nhưng hôm nay đã có một chuyện rất vui nên mình không thể không ghi lại.

Mariko đến và thông báo: “Con có thai rồi.” Mới bước sang tháng thứ ba nên thân hình con bé chưa thay đổi gì mấy nhưng mình thấy nét mặt của con ngập tràn hạnh phúc và tự hào về sứ mệnh làm mẹ.

Con bé mua bánh su kem mà Naoki rất thích đem đến. Mình lên phòng gọi Naoki xuống để cả ba cùng ăn mừng nhưng Naoki không xuống. Thằng bé nói đang bị cảm nên không muốn lây sang cho chị.

Mariko có vẻ tiếc song vẫn khen Naoki: “So với anh chồng nhà này thì Nao rõ ràng là chu đáo hơn,” rồi bắt đầu than phiền về anh chồng thản nhiên hút thuốc ngay trước mặt người vợ đang mang thai.

Nghe Mariko nói mình mới giật mình. Gần đây mình quá bận tâm tới những hành vi kỳ lạ của Naoki mà không để ý tới con người thật của thằng bé. Naoki chẳng những tốt bụng mà còn trưởng thành đến độ biết lo lắng cho chị gái đang có bầu. Nhận ra điều này mình vui khôn xiết.

Mình còn vui hơn nữa là khi Mariko về, mình và con đang đứng ở bậc thềm nói chuyện thì Naoki mở cửa sổ, vừa vẫy tay vừa nói “Chúc mừng chị nhé.” Mariko cũng cười vẫy tay lại “Cảm ơn Nao. Nhớ yêu thương em bé nhé.”

Nhìn cảnh ấy mình thêm vững tin rằng cách nuôi dạy con gần đây khiến mình tự vấn không hề sai.

Gia đình mình sinh ra và lớn lên là một gia đình lý tưởng. Bố nghiêm khắc, mẹ thảo hiền, mình và em trai. Hàng xóm và họ hàng đều nói họ thấy ghen tị với gia đình mình.

Bố giao phó hết mọi việc trong nhà cho mẹ, làm việc chăm chỉ, bất kể ngày đêm vì gia đình. Nhờ vậy mà gia đình mình sống dư dả hơn đôi chút so

với những gia đình khác.

Đối với cô con gái là mình, mẹ đã nghiêm khắc dạy dỗ từng li từng tí kiến thức thông thường, lễ nghi, phép tắc ứng xử để sau này mình có làm dâu nhà nào cũng không phải xấu hổ. Ngược lại, để em trai luôn tự tin và hành động độc lập, mẹ luôn khen ngợi từ những việc nhỏ và dõi theo nó với đầy tình yêu thương. Ngoài ra, để bố có thể toàn tâm toàn ý với công việc, mẹ luôn cố gắng tự giải quyết những tranh cãi trong nhà.

Nhưng có lẽ chính những gia đình hạnh phúc lại bị bất hạnh ghé thăm sớm hơn. Bố bị tai nạn giao thông, mẹ ngã bệnh nên mình lần lượt mất cả hai người khi đang học cấp hai.

Mình và em trai kém tám tuổi được họ hàng nhận nuôi. Kể từ đó mình thành mẹ của em. Mình không quên những điều mẹ dạy, nghiêm khắc với bản thân và đối xử với em như một người mẹ. Có lẽ nhờ thế mà em hai đã đậu vào trường đại học hạng nhất, vào làm ở một công ty hạng nhất, có gia đình riêng tuyệt vời và làm việc ở khắp thế giới.

Làm đúng như mẹ dạy thì sẽ không sai.

Chúng ở bản do ưa sạch sẽ (mình không tìm được từ nào khác phù hợp hơn) của Naoki vẫn thế, nhưng hình như từ khi có cuốn nhật ký, thằng bé vui vẻ nhiều hơn một chút.

Ngẫm ra mới thấy hai đứa lớn cũng trải qua thời kỳ tương tự. Hồi cấp hai Mariko cũng bảo muốn nghỉ lớp piano, còn Kyomi thì từ hồi cấp hai đã nói không muốn mặc quần áo mình mua.

Bị cuốn vào một sự việc khó chịu đúng vào thời kỳ nhạy cảm của tuổi dậy thì, mình nghĩ bản thân Naoki vẫn đang dò dẫm chọn con đường sau này. Mình không được phép dao động. Giống như mẹ đã làm với em trai, hoặc như mình đã làm với em trai, mình chỉ cần khen ngợi từ những việc nhỏ và dõi theo với đầy tình yêu thương thì chắc chắn Naoki sẽ trở lại thành Naoki của ngày xưa, mà không, sẽ là Naoki đã trưởng thành vượt bậc.

Giờ mình có thể từ từ tận hưởng kỳ nghỉ xuân được rồi.

Tháng Tư, ngày 1x...

Vài năm gần đây mình hay nghe thấy những từ như “hikikomori^[8]” hoặc “NEET^[9]”. Nghe nói những thanh thiếu niên thuộc diện này mỗi năm một

tăng và đang trở thành vấn đề xã hội.

Mình thì cho rằng chuyện đặt một cái tên chung cho những thanh thiếu niên không đi học, không đi làm, ăn không ngồi rồi ở nhà như vậy mới là vấn đề.

Sống trong xã hội, nhờ thuộc về một nơi nào đó, có chức danh gì đó mà chúng ta có được cảm giác yên tâm. Việc chẳng thuộc về nơi nào, chẳng có chức danh nào cũng tương đương với việc mình không phải là một thành viên của xã hội. Phần lớn mọi người nếu rơi vào hoàn cảnh ấy đều sẽ lo lắng, bồn chồn, nỗ lực để có được một vị trí tồn tại sớm ngày nào hay ngày ấy.

Nhưng nếu gán những cái tên như “hikikomori” hoặc “NEET” cho những người không thuộc về bất cứ đâu thì chính thời điểm đó, cái tên ấy đã trở thành chức danh, thành nơi họ thuộc về rồi. Những người có được vị trí tồn tại là “hikikomori” hoặc “NEET” trong xã hội cảm thấy như vậy là yên tâm, sẽ không nỗ lực đi học hay kiếm việc nữa.

Vì toàn xã hội đã chấp nhận sự tồn tại ấy nên chẳng thể làm khác được, song mình vẫn không thể tin nổi có những phụ huynh thân nhiên bảo con mình là “hikikomori” hay “NEET”. Họ nói ra điều ấy mà không hề thấy xấu hổ.

Mình nghĩ những phụ huynh có thể thân nhiên nói như vậy chắc chắn cho rằng nguyên nhân con mình thành “hikikomori” hay “NEET” là từ phía nhà trường, hoặc xã hội chứ không phải trong gia đình.

Làm gì có chuyện đó. Giả sử nhà trường hay xã hội có góp phần, nhưng nền tảng tính cách của đứa trẻ được hình thành từ gia đình nên không thể có chuyện nguyên nhân không phải do gia đình được.

Nguyên nhân của “hikikomori” là ở gia đình. Nghĩ theo logic ấy thì Naoki tuyệt đối không phải là “hikikomori”.

Hôm nay vừa tròn một tuần kể từ khi học kỳ mới bắt đầu nhưng Naoki vẫn chưa đi học buổi nào. Ngày đầu tiên thẳng bé bị sốt nên mình cho nghỉ học mà không thúc ép quá. Mình gọi điện đến trường thì được một thầy giáo trẻ nghe nói là giáo viên chủ nhiệm mới nghe điện. Mình rất hài lòng vì cuối cùng thầy hiệu trưởng đã lắng nghe nguyện vọng của mình, mình cũng thông báo ngay cho Naoki.

“Nao, chủ nhiệm mới là một thầy giáo trẻ đấy. Nhất định thầy sẽ hiểu

Nao.”

Nhưng hôm sau rồi hôm sau nữa, Naoki vẫn nói là bị sốt và không muốn tới trường. Mình đặt tay lên trán nó thì bị quát “Mẹ làm cái gì thế!” Khi mình đưa nhiệt kế ra thì nó từ chối: “Con hơi đau đầu chứ không hẳn là sốt.”

Chắc là nó giả vờ ốm. Nhưng không phải trốn học do lười. Đến trường thế nào thằng bé cũng nhớ lại sự việc kia. Mình nghĩ cảm giác ấy đã khiến Naoki né tránh trường học.

Tinh thần Naoki đang mệt mỏi. Nếu vậy phải đưa đi khám bác sĩ và lấy xác nhận hẳn hoi. Nếu cứ biếng nhác không chịu đi học thì nhà trường và hàng xóm sẽ coi Naoki là “hikikomori” mất.

Có thể Naoki sẽ không thích nhưng trước mắt phải đến bệnh viện một lần đã. Lần này mình buộc phải mạnh tay với con.

Tháng Tư, ngày 2x...

Hôm nay mình đưa Naoki tới khoa Thần kinh ở bệnh viện thị trấn bên cạnh.

Đúng là Naoki đã cự tuyệt chuyện đi bệnh viện. Mình tự nhủ rằng tới chạng vạng này những phụ huynh không thể lớn tiếng với con sẽ coi con mình là “hikikomori”, và nói với Naoki. “Nao, nếu con không đi bệnh viện thì ngay bây giờ phải đi học cho mẹ. Nếu con đến bệnh viện và được bệnh viện xác nhận thì từ ngày mai mẹ sẽ không bắt con đi học nữa. Có thể Nao đang hiểu lầm chứ bây giờ bệnh về tâm lý cũng được coi là bệnh đấy. Chỉ đến nói chuyện thôi nên con thử đi xem sao nhé.”

Naoki nghĩ một lúc rồi nói thế này.

“Có phải lấy máu hay gì không ạ?”

Nói mới nhớ, từ bé Naoki đã sợ tiêm. Thằng bé đang lo về chuyện ấy à, Naoki thật đáng yêu quá. Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi.

“Đừng lo, mẹ sẽ bảo người ta đừng tiêm.”

Đoạn Naoki bắt đầu sửa soạn đi. Ngẫm thử thì Naoki đã không ra ngoài kể từ lần cuối cùng tới trường hôm bế giảng học kỳ ba.

Ở bệnh viện, sau khi khám sơ về thể chất là đến phần tư vấn gần một tiếng đồng hồ. Bác sĩ hỏi gì Naoki cũng chỉ cúi đầu, không giải thích được rõ ràng về tình trạng thể chất và tinh thần của bản thân, nên mình đã thay thằng bé kể lại tình trạng mấy ngày gần đây.

Chuyện Naoki bị giáo viên chủ nhiệm năm ngoái đổ tội oan nên không còn tin trường học nữa. Chuyện thằng bé mắc chứng ư sạch sẽ quá mức.

Naoki được chẩn đoán mắc chứng “rối loạn thần kinh tự chủ”. Bác sĩ dặn đừng ép thằng bé đi học, trước tiên thằng bé hãy sống thật thoải mái, tránh để căng thẳng. Bác sĩ giao nhiệm vụ cho mình phải ở nhà.

Trên đường về mình gợi ý ăn gì đó ngon rồi hãy về, Naoki nói muốn ăn hăm bơ gơ ở cửa hàng đồ ăn nhanh. Mình không thích những cửa hàng kiểu đó nhưng ở tuổi Naoki chắc là thỉnh thoảng lại muốn ăn. Hai mẹ con bước vào cửa hàng hăm bơ gơ trước ga.

Trong lúc bọc hăm bơ gơ trong khăn giấy để không làm bẩn tay, mình chợt nhận ra. Naoki chọn thức ăn nhanh chính là do chứng ư sạch sẽ. Ở những cửa hàng thế này sẽ không lo chuyện phải dùng lại bộ đồ ăn của người khác hay người khác dùng lại đồ của mình.

Bàn bên cạnh có một bé gái khoảng bốn tuổi và một phụ nữ chắc là mẹ bé gái. Mình nhìn và nghĩ không thể đồng tình nổi với việc cho con ăn đồ ăn nhanh từ lúc bé thế này, nhưng khi thấy đứa bé chỉ uống sữa tươi mình mới yên tâm.

Nhưng đứa trẻ lại tuột tay làm rơi bịch sữa. Sữa bắn tung tóe dưới sàn, bắn cả lên giày và gấu quần Naoki. Lập tức, mặt Naoki biến sắc, nó chạy bỏ vào nhà vệ sinh. Hình như thằng bé đã nôn hết ra nên khi quay lại mặt nó xanh rớt.

Có lẽ không chỉ tinh thần mệt mỏi mà thể trạng thằng bé cũng không được tốt. Mình định ngày mai sẽ gửi phiếu xác nhận của bệnh viện tới trường và xin cho thằng bé được nghỉ ngơi thoải mái một thời gian.

Tháng Năm, ngày...

Naoki luôn dành hơn nửa ngày để làm vệ sinh.

Bằng bàn tay với những móng tay dài, thằng bé rửa bát đĩa, phơi những bộ đồ đã giặt đến nhàu nhĩ. Mỗi lần đi vệ sinh xong lại dùng nước sát khuẩn lau bệ ngồi và tay nắm cửa tốn gấp mấy lần thời gian đi vệ sinh.

Mình nói là để mẹ làm nhưng thằng bé nhất định không nghe. Mình mà động tay vào bộ đồ ăn hay quần áo Naoki để giúp nó là thế nào cũng bị quát “Mẹ đừng chạm vào!”

Không phải thằng bé đang làm gì xấu nên có lẽ cứ để kệ thế cũng được.

Nhưng nếu bản chất vấn đề là do sự việc kia thì mình phải làm gì đó.

Một tuần nên tắm hai lần nhưng vì thằng bé không ra ngoài, không bị bẩn hay đổ mồ hôi, chắc cũng không đến mức khó chịu.

Mình thích nhất là giờ uống trà. Còn tùy vào tâm trạng của Naoki ngày hôm ấy, sau bánh nhân đậu đỏ, cũng có hôm Naoki ăn cùng mình khi mình đưa ra một thứ bánh ngon. Có hôm thằng bé còn nói: “Con muốn ăn bánh kẹp mẹ làm.” Tuy thằng bé không còn theo mình đi chợ như trước kia nhưng lựa những loại bánh có thể Naoki sẽ thích khi đi chợ đã trở thành thú vui của mình gần đây. Ngoài thời gian đó ra thì mình không biết thằng bé dùng máy tính, chơi game, hay ngủ. Thằng bé cứ ở lì trong phòng, rất im ắng, chẳng mấy khi nghe thấy tiếng động.

Mình nghĩ Naoki đang thoải mái tận hưởng kỳ nghỉ của đời mình.

Tháng Năm, ngày 2x...

Hôm nay thầy Terada Yoshiki, giáo viên chủ nhiệm mới đã tới nhà mình.

Đã vài lần nói chuyện với thầy qua điện thoại, nhưng gặp trực tiếp mới thấy sự nhiệt tình tỏa khắp con người thầy khiến mình có ấn tượng cực kỳ tốt. Naoki nói là không muốn gặp và không ra khỏi phòng, song thầy ấy đã chăm chú lắng nghe như người ruột thịt vậy.

Thầy ấy còn mang vở ghi chép tất cả các môn đến. Dù biết thằng bé cần thông thả nghỉ ngơi tại nhà nhưng mình vẫn rất lo cho chuyện học của con nên vô cùng cảm động và biết ơn trước sự chu đáo của thầy ấy.

Có điều, mình hơi thắc mắc khi thầy ấy đi cùng với Kitahara Mizuki. Có lẽ thầy ấy tính nếu dẫn theo bạn cùng lớp, có thể Naoki sẽ thoải mái nói chuyện hơn, nhưng nếu vậy thì nên dẫn bạn nào đó sống xa đây một chút.

Tuy mình đã báo với nhà trường về căn bệnh của Naoki nhưng không biết thầy ấy giải thích thế nào với các bạn cùng lớp. Nếu Mizuki về nhà lại sơ ý dùng từ “hikikomori” để nói về chuyện của Naoki rồi lan ra hàng xóm thì mệt lắm. Ngày mai mình sẽ gọi điện cảm ơn thầy giáo, nhân tiện nhờ thầy nói với các bạn cùng lớp viết một lá thư động viên Naoki.

Lúc này, mình mang tập vở thầy giáo đem tới lên phòng Naoki, vừa mở cửa liền bị thằng bé quát, “Bà già ngu xuẩn, đừng có kể mấy chuyện thừa thãi” rồi bị ném một quyển từ điển vào mặt. Mình tưởng như tim ngừng đập. Lời lẽ thô tục, hành vi man rợ, đây là lần đầu tiên mình thấy Naoki như thế.

Tóm lại là nó không thích cái gì đây? Chẳng lẽ cứ nhắc đến chuyện trường học là thằng bé lại nổi khùng à. Bữa tối mình đã làm món hăm bơ gơ mà Naoki rất thích nhưng thằng bé không xuống ăn.

Song mình nghĩ thầy Terada sẽ giúp được Naoki. Nghĩ vậy mình càng cố gắng mạnh mẽ hơn.

Thứ Sáu, ngày 1x...

Chúng sạch sẽ của Naoki vẫn vậy, nhưng chắc đã mệt vì chuyện rửa bát nên thằng bé đề nghị mình đựng đồ ăn của nó vào đĩa giấy. Trà thì dùng cốc giấy, đĩa là đĩa dùng một lần. Cách này vừa không kinh tế mà rác lại nhiều hơn, nhưng nếu làm thế giúp Naoki bình tĩnh lại thì ngày mai mình sẽ đi mua.

Đã hơn ba tuần thằng bé không tắm. Quần áo và đồ lót cũng chỉ mặc một bộ không biết bao nhiêu ngày. Tóc thì nhờn bóng, cả người bốc mùi ươn thối. Thấy mất vệ sinh quá nên mình sẵn sàng chấp nhận bị quất, lấy khăn ướt ép thằng bé lau mặt nhưng bị nó đẩy ra mạnh đến nỗi đập cả mặt vào tay vịn cầu thang.

Hai mẹ con cũng không còn cùng nhau ăn quà chiều nữa.

Song thằng bé vẫn dọn nhà vệ sinh.

Thằng bé đã tạm thời bình tĩnh rồi cơ mà, sao giờ lại thế này nhỉ... Nhất định nguyên nhân do thầy giáo tới nhà rồi. Mỗi tuần một lần, vào thứ Sáu, thầy Terada lại dẫn theo Mizuki đến nhà và mỗi lần như vậy, mình lại thấy thời gian Naoki giam mình trong phòng như dài hơn. Có khi thằng bé đang nghi ngờ rằng dù mình bảo con có thể ở nhà nghỉ ngơi nhưng thực ra lại đang muốn bắt nó đi học.

Ngay cả thầy Terada, ban đầu mình thấy khâm phục vì sự nhiệt tình nên cũng kỳ vọng, nhưng thầy càng đến thì mình càng nhận ra thầy chẳng giúp ích được gì. Thầy ấy chỉ mang tập vở tới mà chẳng đưa ra được biện pháp hay phương hướng gì từ phía nhà trường. Không biết thầy ấy nói gì với thầy hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm khối.

Mình đã định gọi đến trường hỏi thử nhưng lỡ Naoki nghe thấy thì thằng bé sẽ chẳng ra khỏi phòng nữa, nên mình quyết định thử giữ khoảng cách với nhà trường một thời gian xem sao.

Tháng Bảy, ngày...

Sống cùng một nhà mà mình không nhìn thấy Naoki suốt bao ngày nay. Thăng bé đã hoàn toàn không ra khỏi phòng.

Mình mang đồ ăn đựng trong đĩa giấy lên thăng bé cũng chỉ bảo đặt trước cửa phòng cho nó chứ không ra mặt. Chắc chắn một tháng rồi thăng bé không tắm. Cũng không có vẻ gì là đã thay quần áo hay đồ lót.

Thăng bé vẫn đi vệ sinh nhưng luôn nhắm lúc mình ra ngoài hay có việc bận. Khi ở ngoài về và vào nhà vệ sinh mình thấy nhà vệ sinh sáng bóng nhưng còn sót thứ mùi lạ. Không giống mùi phân mà là mùi thức ăn bị thiu.

Naoki mặc lên người chiếc áo giáp có tên dơ dáy và tự giam hãm mình trong phòng.

Mình đã tin rằng cứ để mặc thế rồi thăng bé sẽ hồi phục. Nhưng Naoki càng ngày càng khép kín trái tim lại. Mình phải kiên quyết đối diện với sự sợ hãi và bất an sâu trong lòng Naoki hơn nữa chẳng.

Tháng Bảy, ngày 1x...

Trong căn phòng được dọn dẹp kinh khủng đến mức không vương một sợi tóc, Naoki mặc tấm giáp dơ dáy đang ngủ li bì. Nếu không có chuyện gì lớn, chắc chắn thăng bé sẽ ngủ tới chiều tối.

Lén trộn thuốc ngủ vào bữa trưa của con là hành vi không tốt nhưng để gỡ tấm áo dơ dáy ra khỏi Naoki thì mình chỉ nghĩ ra được cách này. Thứ giam hãm Naoki trong nhà chính là tấm áo giáp dơ dáy mà cảm giác tội lỗi đã tạo nên.

Trong căn phòng tối mờ do kéo rèm kín, mình từ từ lại gần Naoki bốc mùi, nhìn xuống khuôn mặt đang ngủ của thăng bé. Khuôn mặt bóng nhẫy đầy ghét có vài cái mụn đã mưng mủ trắng, gàu thì đóng thành tảng trên tóc. Nhưng những điều ấy không ngăn được cảm giác muốn xoa đầu Naoki nên mình đã đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu nó một lần.

Rồi bằng cái kéo đang cầm ở tay kia, mình chậm chậm cắt quanh chỗ tóc mai của Naoki. Mình chợt nhớ đến chuyện từng dùng cây kéo này để làm túi đựng đồ lật vạt. Cây kéo cắt xoẹt mái tóc dài bết dầu của Naoki đã tạo ra tiếng động lớn khiến mình lo sợ thăng bé tỉnh dậy, nhưng rồi mình cũng xoay xở cắt ngắn được trên mang tai.

Vốn mình không định cắt tóc cho thăng bé trong lúc nó ngủ. Song mình

nghĩ nếu cắt nham nhỏ, dở dang thì biết đâu thằng bé sẽ muốn đi tới hiệu cắt tóc.

Chỉ cần làm nút tấm giáp dơ dáy kia là được.

Tóc rơi đầy dưới gối nhưng nghĩ biết đâu vì thế mà thằng bé sẽ ngứa cổ rồi đi tắm nên mình cứ để nguyên vậy rồi cầm cái kéo nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Tiếng gầm rú như loài dã thú vang vọng khắp nhà đúng lúc mình bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Tiếng rú ấy giống dã thú tới nỗi mình không thể nhận ra ngay đó là tiếng Naoki. Mình vội chạy lên tầng hai, vừa rón rén mở cửa phòng Naoki thì chiếc máy tính xách tay bay ra. Trong phòng lộn xộn tới mức không thể tin nổi mới vài giờ trước còn gọn gàng đến thế.

Naoki vừa gào rú, chẳng nghe rõ là “á” hay “ồ”, vừa ném tất cả những thứ vớ được vào tường, nhìn nó chẳng còn giống con người nữa.

“Naoki! Dừng lại!”

Giọng mình to đến nỗi chính mình cũng ngạc nhiên. Naoki đột nhiên ngừng lại, quay lại phía mình nói bằng giọng không ngữ điệu.

“Đi ra...”

Đôi mắt ấy rõ ràng đang lộ vẻ điên dại. Lẽ ra mình nên ôm lấy con dù có thể sẽ bị nó giết chăng. Khi ấy, lần đầu tiên mình thấy sợ chính đứa con của mình, chỉ còn biết lao ra khỏi phòng Naoki như chạy trốn.

Mình nghĩ một mình mình thì chẳng làm gì được nữa.

Mình quyết tâm hôm nay sẽ nói với chồng. Nhưng đúng lúc ấy có tin nhắn của chồng báo tối nay sẽ ngủ lại công ty vì phải làm thêm, gửi tới chiếc điện thoại mình dùng mãi chưa quen.

Mình chẳng còn cách nào khác ngoài viết nhật ký.

Hình như Naoki lại ngủ tiếp hay sao mà không thấy bất kỳ tiếng động nào từ phòng nó ở ngay bên trên.

Tháng Bảy, ngày 1x...

Mình viết nhật ký rồi ngủ quên luôn ở phòng khách, gần sáng, tiếng vòi sen từ phòng tắm khiến mình tỉnh giấc. Tưởng chồng đã về nhưng quần áo vứt bên ngoài là của Naoki.

Naoki đã tự mình đi tắm. Đây là điều không thể tưởng tượng được sau hành vi điên rồ, thú tính hôm qua. Chắc là qua một đêm Naoki đã bình tĩnh

và nghĩ lại.

Chiến lược làm nứt tấm giáp dơ dáy đã thành công tốt đẹp.

Tiếng vòi sen kéo dài tới hơn một tiếng. Nửa chừng mình còn lo thằng bé nghĩ tới mấy thứ ngu ngốc như tự sát nên đến trước nhà tắm mấy lần để xác nhận có tiếng xô dịch ghế hay tiếng kỳ cọ bằng bông tắm lẫn với tiếng nước rồi quay về phòng khách. Gần hai tháng thằng bé không tắm nên đương nhiên là sẽ mất thời gian.

Nhìn Naoki bước ra khỏi phòng tắm, mình bất giác thốt lên “A... a...” Naoki đã cạo trọc đầu.

Tuy ngạc nhiên nhưng mình nghĩ như thế là sạch nhất. Naoki với cái đầu nhẵn thín nhìn giống một nhà sư đã rũ sạch phiền muộn. Móng tay cũng được cắt, quần áo và đồ lót đều là đồ mới mình mua.

Nhưng nhìn Naoki đang đứng trước mặt thực lòng mình không thể vui nổi. Gương mặt thằng bé không có chút biểu cảm gì, giống như Naoki đã rửa trôi luôn cả những xúc cảm con người.

Mình đang phân vân không biết nói gì thì Naoki đã mở miệng trước.

“Xin lỗi mẹ về những gì con đã làm. Con đi ra cửa hàng tiện lợi đằng kia một lát rồi về.”

Giọng nói chẳng hề có ngữ điệu.

Thằng bé tắm xong, giờ lại đi ra ngoài. Mình buột miệng nói “Mẹ đi cùng nhé” nhưng bị từ chối “Con không sao”. Mình nghĩ hay là thử đi theo sau xem sao, nhưng nếu bị phát hiện thì mọi cố gắng tối qua sẽ đi tong. Mình quyết định sẽ kiên nhẫn ngồi đợi ở nhà.

Khi tiễn Naoki tới cửa, mình mới nhận ra trời đã sang hè.

Tháng Bảy, ngày 1x...

Những gì mình viết sau đây là chuyện xảy ra vài chục phút sau khi Naoki đi đến cửa hàng tiện lợi. Mất vài ngày mới viết được. Bởi vì mình đã quá sốc.

Để thằng bé đi về có ngay bữa ăn sáng, mình vào bếp làm món trứng bác trộn thịt hun khói mà thằng bé ưa thích. Bỗng chiếc điện thoại bình thường chẳng mấy khi đổ chuông reo lên.

Mình có linh cảm chẳng lành và đúng như vậy. Người gọi là chủ cửa hàng tiện lợi gần nhà. Ông ta nói đang giữ con trai mình và muốn mình đến

đón.

Mình nghĩ chắc thằng bé ăn trộm đồ, mình đã đưa đủ tiền lúc nó ra khỏi nhà nhưng do ra ngoài khi tinh thần chưa ổn định nên nó đã bốc đồng làm vậy.

Nhưng hành vi của Naoki kỳ quái hơn nhiều. Theo lời nhân viên cửa hàng thì Naoki bước vào, đi vòng quanh cửa hàng, sau đó thằng bé đút tay vào túi quần (vì thằng bé vừa lăm lét nhìn quanh vừa đút tay vào túi nên nhân viên nghĩ thằng bé đang ăn trộm) rồi lại đưa chính bàn tay đó lên sờ lần lượt tất cả các mặt hàng như com nắm, com hộp, nắp chai.

Làm vậy đúng là kỳ quái thật nhưng không đến mức bị giữ lại. Có điều, Naoki đã hành động với bàn tay đầy máu. Thằng bé đã bôi máu của mình lên mọi thứ trong cửa hàng. Tay phải của Naoki được sơ cứu bằng băng gạc bán ngay tại cửa hàng. Nghe nói Naoki tự băng sau khi bị nhân viên phát hiện. Trong túi quần Naoki có một lưỡi dao cạo râu chưa dùng lấy từ bồn rửa mặt ở nhà.

Chủ cửa hàng lần đầu gặp trường hợp này nên không biết xử lý thế nào, đành gọi tới số điện thoại đầu tiên lưu trong danh bạ điện thoại của Naoki, tức số mình. Người của cửa hàng hỏi gì Naoki cũng không chịu nói. Vì hành vi này chưa đến mức phạm tội nên họ không gọi cảnh sát mà đồng ý tha cho Naoki khi mình đề nghị mua hết những thứ bị dính máu.

Trên đường về nhà Naoki cũng không nói gì. Vì đang làm dở bữa sáng nên mình đi thẳng vào bếp, Naoki cũng đi theo rồi im lặng ngồi vào bàn. Có lẽ thằng bé không muốn quay về căn phòng bữa bãi kia. Mình đặt túi đồ to dùng vừa mua lên mặt bàn rồi ngồi xuống đối diện.

“Nao này. Sao con lại làm chuyện đó?”

Tuy không nghĩ thằng bé sẽ trả lời nhưng mình không thể không hỏi. Song thằng bé đã trả lời.

“... Vì con muốn bị cảnh sát bắt.”

Giọng nói đều đều không ngữ điệu.

“Bị cảnh sát bắt là sao? Nao vẫn còn nghĩ về vụ tai nạn đó à? Nao không có lỗi gì hết. Con không phải bận tâm đâu.”

Lần này thì thằng bé không đáp lại. Nhưng từ trước đến nay, hai mẹ con chưa bao giờ nói về vụ tai nạn đó. Mình nghĩ đây chính là cơ hội để Naoki

vực dậy nên đã hành xử vui vẻ nhất có thể.

“Ôi, chẳng hiểu sao đói quá. Nói mới thấy, mẹ chưa bao giờ ăn cơm nằm ở cửa hàng như thế này đâu. Mẹ đã mua về rồi, để con thử ăn một cái nhé.”

Mình lấy một gói cơm nắm từ túi đồ ra. Vỏ nắm cơm nhãn hiệu Sea Chicken Mayonnaise dính máu khô đã chuyển thành màu nâu của Naoki.

“À mẹ không nên ăn cái đó. Mẹ sẽ nhiễm AIDS mà chết đấy.”

Nói đoạn Naoki lấy nắm cơm từ tay mình rồi bóc vỏ và bắt đầu ăn. Mình không hiểu nổi hành động của Naoki lẫn việc nó nhắc đến AIDS.

“Mẹ hoàn toàn chẳng hiểu Nao đang nói gì. Là sao? AIDS ấy.”

“Con bị cô Moriguchi cho uống sữa có virus gây bệnh AIDS.”

Naoki thú nhận chuyện đáng sợ đó mà mặt không hề biến sắc. Trong lúc nhắm đi nhắm lại lời Naoki vừa nói, toàn thân mình dần nổi hết da gà.

“Nao, chuyện đó có thật không?”

“Là thật. Cô đã nói thế trong lễ bế giảng. Bố của con gái cô Moriguchi là ‘người thầy cứu rỗi’. Mẹ thích thầy ấy nhỉ. Người ta nói thầy đó chết do ung thư nhưng thực ra chết vì AIDS đấy. Cô Moriguchi đã pha máu của thầy ấy vào sữa của con và Watanabe.”

Dù đang thú nhận một chuyện đáng sợ nhưng trên khuôn mặt vô cảm của Naoki hình như phẳng phất nét rạng rỡ. Mình chẳng thể ngồi yên, cứ liên tục chạy ra bồn rửa để nôn. Moriguchi là ác quỷ...

Virus bệnh AIDS, đứa con yêu quý của mình đã bị nhiễm HIV. Bị đối xử như thế mà Naoki lại không thể thổ lộ kể cả với mình, âm thầm chịu đựng đến bây giờ.

Giờ mình đã hiểu chứng ura sạch sẽ, chứng ở bản lẫn việc chảy nước mắt khi ăn đồ ngon. Dù bị đối xử bất công nhưng Naoki vẫn nghĩ đến mẹ, bố và chị gái. Rồi nó nói thấy biết ơn điều tuyệt vời là đang được sống.

“Nao, cùng mẹ tới bệnh viện nhé. Mẹ sẽ nói rõ chuyện của Nao cho bác sĩ.”

Nếu được thì mình muốn thay hết máu của Naoki ngay bây giờ. Chỉ có mình cứ cuống lên, trong khi Naoki vẫn rất bình thản.

Nhưng cơn ác mộng vẫn còn tiếp tục. Đoạn đối thoại sau đó đã ném mình xuống đáy địa ngục. Mình không thể tóm lược lại nên sẽ viết nguyên như vậy.

“Thay vì đến bệnh viện thì nên tới cảnh sát.”

“Cảnh sát? Đúng rồi, phải để họ bắt Moriguchi.”

“Không phải, để họ bắt con.”

“Con đang nói gì vậy? Sao lại phải bắt Nao?”

“Vì con là kẻ giết người.”

“Nao mà là kẻ giết người à, vớ vẩn! Mẹ không tin đâu, Nao chỉ vứt cái xác xuống bể bơi thôi mà?”

“Cô Moriguchi nói đứa bé chỉ bị ngất thôi. Còn nói sau khi bị con ném xuống bể bơi đứa bé mới chết.”

“Chuyện đó, không thể nào... Cơ mà dù thế thì vì Nao không biết nên là tai nạn thôi chứ.”

“Không, không phải.”

Nụ cười lan khắp gương mặt của Naoki, nó nói:

“Đứa bé đó đã mở mắt ra trước mắt con. Sau đó con mới ném nó xuống bể bơi.”

Hôm nay mình không thể viết thêm được nữa.

Tháng Bảy, ngày 1x...

Vừa nãy, thầy giáo ngu xuẩn đó, thầy Terada đã đến rồi làm một chuyện không thể tưởng tượng được. Ngay trước cửa nhà, bằng giọng oang oang khiến cả xóm nghe thấy, anh ta đã công khai chuyện Naoki không đến trường giúp mình.

Lại còn mang đến một tờ giấy bìa cứng viết những lời động viên của các bạn cùng lớp nữa chứ. Có một đoạn viết bằng bút dạ đỏ nổi bật thế này.

**Mọi người đều không đơn độc, thế giới này tuy
nhảm nhí nhưng phải hạnh phúc nhé.**

Hãy vững tin, đừng từ bỏ!

Định đưa ra ám hiệu phức tạp à. Dù Terada không nhận ra nhưng mình nhìn là biết ngay. Chẳng phải ghép các chữ cái đầu lại sẽ thành “Kẻ giết người, chết đi” hay sao. Naoki là kẻ giết người. Một kẻ giết người bị cả những con người vô dụng, vô giáo dục, không có trí óc cười cợt viết ra thứ

tin nhắn này.

Nhưng nhờ thế mà mình đã quyết tâm.

Naoki chỉ ném đũa con của Moriguchi đã bị Watanabe sát hại xuống bể bơi thôi. Thậm chí cả điều đó mình cũng tin là do Moriguchi bịa ra. Nhưng sự thật còn đáng sợ hơn nhiều.

Naoki đã ném con gái Moriguchi xuống bể bơi sau khi đũa bé ấy tỉnh lại. Giết người có chủ ý.

Hôm ấy, khi cùng Moriguchi nghe lời thú nhận của Naoki mình thấy đau đó có chỗ không thật là vì nghĩ Moriguchi bắt Naoki phải nói dối. Chính bởi vậy mình đã tin Naoki vô tội. Nhưng đó lại là vì Naoki đã cố tình nói dối.

Mình không muốn tin sự thật tàn khốc nghe được từ Naoki song mình không nghĩ thằng bé nói dối.

Mình là mẹ của Naoki. Mình biết con có nói dối hay không.

“Đũa bé đã mở mắt nhưng con vẫn ném xuống bể bơi là vì sợ phải không?”

Mình hỏi đi hỏi lại Naoki sau khi thằng bé thú nhận sự thật kinh khủng ấy. Mình cũng biết mình là một người mẹ ngu ngốc. Nhưng sau khi con trai đã thừa nhận chuyện giết người, mình vẫn mong sao động cơ ấy đến từ nỗi sợ hãi.

Nhưng Naoki lại nói là “Đúng vậy”.

“Nếu mẹ muốn nghĩ thế thì cũng được thôi.”

Thằng bé nhất quyết không cho mình biết tại sao lại giết con gái Moriguchi. Không những thế, hình như cảm thấy nhẹ nhõm vì thú nhận hết hoặc bắt đầu trở nên ương ngạnh hay sao mà hễ cứ mở miệng là Naoki lại nhắc đi nhắc lại như thể kỳ kèo “Mau đến cảnh sát đi mẹ”.

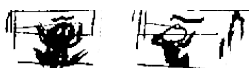
Cùng với tám giáp dơ dáy, Naoki đã rửa trôi luôn cả trái tim nhân hậu hơn người của nó rồi. Naoki yêu dấu của mình đã không còn. Với đũa con trai đã mất đi trái tim con người, trở thành một kẻ sát nhân ương ngạnh, mình chỉ có thể làm một việc duy nhất.

Cảm ơn anh Yoshihiko vì mọi thứ. Anh hãy giữ gìn sức khỏe nhé.

Mariko, thật tiếc vì mẹ không đợi được đến lúc lên chức bà. Con hãy sinh một đũa con khỏe mạnh nhé.

Kiyomi, con hãy sống thật mạnh mẽ và thực hiện giấc mơ của mình nhé.

Mẹ sẽ dẫn Naoki đến chỗ ông bà yêu dấu chờ mọi người.

Tôi đã nghĩ dù có dò dẫm trong bóng tối nhưng nếu như sự thật được làm sáng tỏ thì cũng sẽ ít nhiều thấy đường ra. Song bây giờ, khi đọc xong nhật ký của mẹ, đừng nói đến đường ra mà ngay cả chân mình tôi cũng không còn nhìn thấy nữa.

Mẹ đã định giết em trai trước. Đây là điều tôi nghĩ đến đầu tiên khi nghe tin em trai trở thành “hikikomori”. Nếu là mẹ, người theo đuổi lý tưởng của bản thân, luôn tin chắc rằng sống đúng đắn mới là hạnh phúc thì lựa chọn ấy cũng không có gì lạ.

Nhưng hóa ra mẹ không nông nổi như tôi nghĩ. Mẹ coi chuyện em trai không đến trường là một quãng nghỉ của đời người và lặng lẽ dõi theo em. Đối với người chăm lo cho em trai từng li từng tí, nó làm gì cũng không yên tâm như mẹ, hẳn mẹ phải quyết tâm lặn lội theo em trai như thế được.

Em trai nổi điên chắc chắn không phải lỗi của mẹ đã cắt tóc nó. Vốn thằng bé đã gần phát điên rồi. Việc em trai thú nhận với mẹ rằng mình đã giết người chỉ là vấn đề thời gian.

Dù vậy, tôi nghĩ, nếu thêm nửa tháng nữa là tôi về nhà rồi. Đến giờ tôi vẫn không biết cách tiếp cận nào là tốt nhất với đứa em trai ở trong tình trạng như nhật ký mẹ viết. Nhưng nếu có hai người thì chắc sẽ có cách nào đó.

Nếu có hai người... Chẳng lẽ bố tôi không nhận ra gì thật ư? Hay thực ra ông biết trong nhà có sự lạ nhưng lại vờ như không biết.

Nếu mẹ biết tôi có những suy nghĩ thế này thì có lẽ sẽ nổi giận. Còn bố thì giả vờ bị trầm cảm để trốn tránh chuyện âm ỉ này. Có thể không phải giả vờ mà bị gần như thế thật... Vì sự yếu đuối của em trai là thừa hưởng từ bố.

Lý tưởng của mẹ rốt cuộc cũng chỉ là lý tưởng, gia đình tôi thực sự rất u ám. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì gia đình tôi từng là một gia đình bình thường, rất hạnh phúc.

Vụ việc khiến chị gái bị sốc, suýt sảy thai nên phải nằm viện. Cảnh truyền thông mò đến tận bệnh viện để viết bài, không biết cần bao nhiêu thời gian để họ mò ra sự việc em trai đã gây ra ở trường nhĩ. Có lẽ họ đã biết rồi cũng

nên.

Không còn thời gian.

Nghe nói em trai nhất định không nói dù bị hỏi.

Những dòng nhật ký mẹ viết vào ngày cuối cùng có được coi là di chúc không nhỉ? Nếu mẹ là người có ý định ra tay trước thì chẳng phải hành vi của em trai có thể coi là tự vệ chính đáng hay sao? Kết hợp với những nhận xét khi đi khám thân kinh thì... sẽ thành vô tội chẳng.

Vì chị gái, vì bố, vì bản thân, và vì mẹ, tôi muốn giúp em trai vô tội.

Nhưng phải xác nhận những suy nghĩ thực của em trai đã.

Trước mắt tôi là một bức tường trắng. Đằng sau cũng là tường trắng. Bên trái, bên phải cũng là tường trắng. Bên trên, bên dưới cũng là tường trắng.

Từ lúc nào tôi đã ở một mình trong căn phòng chật chội trắng toát? Quay về hướng nào cũng thấy hình ảnh về vụ việc đó hiện lên trên tường, mãi không dứt.

Không biết tôi đã xem đi xem lại bao nhiêu lần rồi. Kia, lại bắt đầu từ đầu rồi...

Cậu học sinh cấp hai mũi đở đang lê bước chậm chậm... Ngày đầu tiên.

Tôi đang co ro, còng lưng bước đi trong gió lạnh thì bị mấy đứa trong câu lạc bộ tennis mặc quần đùi, áo cộc tay chạy vượt qua. Bọn nó đang chạy như bay ra ga để tới lớp học thêm. Tôi chẳng làm gì sai, chỉ đang trên đường về nhà thôi mà thấy như có tội, còng lưng xuống hơn nữa, mắt nhìn vào mũi giày để không phải chạm mặt ai và rảo chân bước nhanh hơn. Dù tôi chẳng có việc gì ở nhà...

Tôi là kẻ xui xẻo. Từ lúc vào cấp hai tôi đã xui xẻo. Sang năm mới lại còn xui xẻo hơn nữa. Cái gì ư? Những mối quan hệ cá nhân, đặc biệt là với giáo viên. Chẳng hiểu sao mà huấn luyện viên ở câu lạc bộ, giáo viên ở lớp học thêm lẫn giáo viên chủ nhiệm đều khát khe với tôi. Thế nên tôi có cảm giác

gần đây đến bọn cùng lớp cũng coi thường tôi.

Ăn trưa cùng tôi là bộ đôi lập dị thích tàu điện và game khiêu dâm của lớp. Bởi vì sau khi là kẻ đầu tiên bị phạt của lớp, chỉ có hai đứa này chịu nói chuyện tử tế với tôi. Nhưng không phải vì thế mà tôi thân thiết với hai đứa nó. Đơn giản là tôi chỉ hứng thú với thứ mình thích. Bất chuyện với tôi thì tôi trả lời, vậy thôi. Nhưng thế còn hơn là ở một mình. Thế mà tôi lại xấu hổ vô cùng khi bị bọn con gái cùng lớp nhìn thấy tôi cùng hai đứa đó.

Tôi không muốn đi học. Nhưng tôi làm sao nói với mẹ rằng tôi muốn nghỉ học vì lý do như thế được. Nói ra chắc mẹ sẽ thất vọng lắm. Vì ở giai đoạn này, tôi đã là đứa con phản bội lại kỳ vọng của mẹ rồi. Kỳ vọng của mẹ là muốn tôi trở thành người đứng trên kẻ khác. Giống như em trai mẹ, cậu Koji.

Mẹ luôn tự hào nói với họ hàng và hàng xóm rằng tôi là đứa con “tốt bụng”. “Tốt bụng” là gì thế? Nếu tôi tham gia hoạt động tình nguyện thì không nói, đằng này tôi chẳng nhớ mình đã làm gì để được nói là “tốt bụng”. Vì chẳng có gì để khen nên mẹ đành lừa dối bản thân bằng từ “tốt bụng”. Nếu vậy thì thà đừng khen còn hơn. Tuy tôi không muốn bị xếp chót nhưng cũng chẳng cay cú khi không được đứng đầu.

Kể từ khi biết nhận thức xung quanh tôi đã lớn lên với những lời khen ngợi nên cứ nghĩ mình thông minh và biết chơi thể thao. Khi đi học ở một trường tiểu học đông đúc dù chỉ ở quê, đến năm lớp Ba tôi nhận ra đó chỉ là ước nguyện của mẹ, trên thực tế tôi có cố gắng đến mấy cũng chỉ trên mức trung bình.

Thế nhưng mẹ tiếp tục tự hào giới thiệu với mỗi vị khách đến nhà tấm giấy khen duy nhất tôi nhận được hồi tiểu học được mẹ lồng khung treo trong phòng khách. Giấy khen tôi giành được giải Ba trong cuộc thi viết chữ đẹp hồi lớp Ba. Nếu không làm thì tôi đã viết chữ “bầu cử” bằng chữ mềm. Tôi nhớ giáo viên chủ nhiệm khi ấy đã khen: “Chữ em ngay thẳng quá.”

Khi tôi lên cấp hai, nỗi tự hào ấy của mẹ không còn nữa, thay vào đó là đôn dập lời khen “tốt bụng”. Khó chịu hơn cả là thỉnh thoảng mẹ lại gửi thư cho nhà trường. Tôi biết chuyện ấy sau bài kiểm tra giữa kỳ học kỳ một.

Trong giờ sinh hoạt lớp, cô chủ nhiệm Moriguchi đọc tên ba người có tổng điểm cao nhất. Là ba đứa nhìn bề ngoài đã thấy có vẻ học giỏi. Tôi vừa

vỗ tay vừa thăm khâm phục chứ không hề ghen tị. Vì tôi vốn không thuộc đẳng cấp ấy. Mizuki sống gần nhà tôi xếp thứ hai nên tôi đã kể cho mẹ trong bữa tối, nhưng mẹ chỉ nói với vẻ không mấy quan tâm “Ồ, thế à”. Ấy vậy mà...

Vài ngày sau, tôi tình cờ tìm thấy một lá thư viết dở bị vứt trong thùng rác ở phòng khách.

“Tôi thấy lo lắng khi có một giáo viên đi ngược lại dòng phát triển của thời đại đang chú trọng phẩm chất của từng cá nhân, khen ngợi những học sinh đạt thứ hạng cao trước mặt bọn trẻ.”

Tôi hiểu ngay đây là thư than phiền về Moriguchi. Tôi lập tức mang lá thư vào bếp và cắn nhả với mẹ.

“Mẹ đừng viết mấy thư kiêu này gửi tới trường. Khác gì bảo con hậm hực vì học không giỏi đâu.”

Thế là mẹ dịu dàng nói.

“Nao, con đang nói gì vậy. Hậm hực gì. Mẹ chỉ nói chuyện xếp hạng là không tốt thôi. Mẹ đang phản đối chuyện thông báo những bạn đạt điểm cao đấy chứ. Chỉ những đứa trẻ điểm cao mới đặc biệt thôi à? Là những con người ưu tú? Đâu phải vậy chứ? Thế cô giáo có xếp hạng những bạn tốt bụng không? Có xếp hạng những bạn chăm chỉ làm vệ sinh không? Có tuyên dương đầy đủ các bạn đó trước mọi người không? Đó là điều mẹ muốn nói.”

Thật xấu hổ. Dù mẹ nói có vẻ có lý, nhưng nếu như tôi được nêu tên là học sinh đạt điểm cao thì chắc chắn mẹ sẽ không viết lá thư này. Đơn giản chỉ vì mẹ đang thất vọng thôi.

Từ đó, mỗi khi mẹ tự hào nói “tốt bụng” là tôi lại thấy xấu hổ. Xấu hổ, xấu hổ, xấu hổ...

Nghe tiếng lộc cộc đằng sau, tôi đứng lại thì đứa con gái cùng lớp hùng hổ đạp xe vượt qua. Lúc qua trước mặt tôi, nó chào “Nao, bye bye”. Tôi lôi điện thoại trong túi ra giả vờ kiểm tra tin nhắn dù điện thoại không hề đổ chuông, khịt mũi rõ to dù không hề bị cảm rồi lại bước tiếp.

Đột nhiên có ai đó vỗ vai tôi.

Là Watanabe học cùng lớp.

“Này, Shimomura. Hôm nay rảnh không? Tớ có băng phim hay lắm, Shimomura có xem cùng không?”

Tôi giật mình. Tuy ngồi cạnh nhau sau lần đổi chỗ hồi tháng Hai nhưng tôi chẳng mấy khi nói chuyện với cậu ta. Học khác trường tiểu học, lại chưa trực nhật hay làm phân ban chung bao giờ.

Hơn nữa tôi cũng hơi ngại Watanabe. Vì năng lực trí tuệ hai bên hoàn toàn khác nhau. Cậu ta chẳng đi học thêm mà hầu như môn nào cũng đạt điểm gần tuyệt đối, vào kỳ nghỉ hè còn đoạt giải trong Triển lãm sáng tạo khoa học toàn quốc. Song điều tôi ngại không chỉ có vậy.

Watanabe thường ngày hay ở một mình. Đầu giờ buổi sáng hay giờ ra chơi, cậu ta ngồi đọc những cuốn sách nom có vẻ khó, sau giờ học cũng không tham gia câu lạc bộ mà biến mất khỏi trường ngay. Điều ấy giống với tình hình của tôi gần đây, song khác biệt mang tính quyết định là trông cậu ta không hề thấy xấu hổ.

Không phải cậu ta không có bạn mà là tự cậu ta tránh xa mọi người. Không muốn chơi với bọn ngốc, kiêu như vậy. Điều đó khiến tôi e ngại. Chẳng hiểu sao tôi lại nhớ đến cậu Koji.

Vậy nhưng Watanabe lại được bọn con trai trong lớp đánh giá cao. Thậm chí còn có đứa ngu xuẩn nói những câu tăng bốc nực cười mong được cậu ta ưu ái. Không phải vì cậu ta học giỏi. Mọi người không thể hiện sự ngưỡng mộ với điều ấy. Mà vì bằng tài năng của mình, cậu ta đã khôi phục thành công chín mươi phần trăm những chỗ bị làm mờ trong băng phim người lớn. Nghe nói hình ảnh khá rõ nét.

Nghe lời đồn ấy tôi cũng muốn xem thử nhưng chưa nói chuyện bao giờ mà tự dung bảo “Cho tớ mượn băng phim người lớn đi” thì không được.

Ấy vậy mà Watanabe lại chủ động bắt chuyện. Chuyện quái gì thế nhỉ?

“Sao lại là tớ?”

Rất có thể tôi đang bị trêu. Rất có thể mấy thằng cùng lớp đang nấp ở đâu đó thích thú nhìn xem tôi phản ứng như thế nào. Nghĩ vậy tôi nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai.

“Tớ muốn nói chuyện với Shimomura từ trước rồi nhưng mãi chẳng có cơ hội. Shimomura vẫn còn tiếm năng mà. Điều ấy khiến tớ ghen tị.”

Hình như Watanabe nói xong còn cười vẻ ngượng nghịu. Nét mặt không hề tự nhiên song đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta cười.

Nhưng mà, ghen tị? Đúng là tôi có ghen tị với Watanabe, nhưng về ngược

lại thì hoàn toàn không tin nổi.

“Tại sao?”

“Tớ ấy mà, mọi người đều nghĩ tớ là thằng mọt sách đúng không. Nói thế cứ như tớ đang cố hết sức vậy, xấu hổ lắm.”

“Thế à? Tớ không nghĩ thế...”

“Không, tớ thảm bại rồi. Học kỳ một Shimomura nhớn như nhìn bọn xung quanh, sang đến kỳ hai là điểm số tăng vọt còn gì.”

“Chuyện đó có là gì. Sao so được với Watanabe.”

“Nhưng đó vẫn chưa phải chạm đỉnh của cậu đúng không. Ai chà, oách ghê.”

Oách? Tôi ư? Chưa từng ai nói với tôi như vậy kể từ khi tôi sinh ra, từ bọn con trai, bọn con gái hay thậm chí là mẹ. Không hiểu sao tim tôi đập thành thịch, má nóng bừng.

Từ hồi nghỉ hè tôi bắt đầu đi học thêm nên điểm số có tăng một chút nhưng thực ra đã là cố hết sức từ lâu rồi. Vừa bị giáo viên ở lớp học thêm mắng, vừa bị phạt vì chuyện đó nên tôi đã nghỉ học thêm từ tháng trước bởi nghĩ dù cố thế nào tôi cũng chỉ trên được mức trung bình.

Nhưng nghe Watanabe nói như vậy tôi lại nghĩ có khi mình vẫn còn tiềm năng. Cậu ta đã nhìn ra bản chất mà ngay cả tôi cũng không nhận ra.

Tôi muốn làm bạn với Watanabe. Tôi thật lòng nghĩ thế.

Lần thứ hai tôi đến thăm “phòng nghiên cứu” của Watanabe trong căn nhà mái bằng cũ cạnh bờ sông. Lần này tôi mang theo cả bánh quy cà rốt mẹ nướng.

Trên màn hình tivi lớn loại mới nhất đang chiếu cảnh bày xác sống biến thành vũ khí sinh học đi lang thang trong đêm.

Watanabe tuy thích khôi phục lại những chỗ bị làm mờ trong phim người lớn song hình như không có hứng thú với nội dung phim. Nghe nói cậu ta có ác cảm về mặt sinh lý. Tôi cũng được cho xem một lần, đang tưởng tượng là cái gì bậy bạ thì trên màn hình xuất hiện một vũ đài rồi có mấy cô nàng tóc vàng trần truồng bắt đầu chơi đấu vật trong đó. Cuộc vật lộn hấp dẫn tới nỗi tôi cũng bị cuốn theo.

Thế nên bọn tôi chuyển sang xem phim bình thường, đến cửa hàng băng đĩa trước ga thuê phim hành động kinh dị nước ngoài. Ở nhà mẹ tôi cấm xem

những phim bắn nhau loạn xạ. Nhưng phim hay thế này cơ mà. Nữ chính xinh đẹp xả súng máy không thương tiếc vào đoàn quân xác sống. Trông cô ta có vẻ rất sung sướng.

“Thích thật... Mình cũng muốn thử.”

Tôi bất giác lẩm bầm. Nghĩ bị nghe thấy, tôi quay sang nhìn Watanabe thì bốn mắt gặp nhau.

“Cậu có muốn trừng phạt ai đó không?”

Watanabe hỏi.

“Trừng phạt?”

Tôi hỏi nhưng Watanabe chỉ nói: “Chờ hết phim đã” rồi lại nhìn màn hình. Nếu là nhân vật chính trong phim, ý cậu ta là vậy à? Tôi cũng nhìn tiếp màn hình. Lũ xác sống đã bị súng máy bắn tung lại bắt đầu lao đảo đứng dậy. Nếu đây là hiện thực thì đúng là ác mộng.

Việc tiêu diệt lũ xác sống rốt cuộc không thể đi đến hồi kết, chắc phải tới phần hai.

“Nếu trong thành phố toàn là xác sống thì cậu sẽ làm gì?”

Vừa ăn bánh quy cà rốt mẹ nướng, tôi vừa hỏi Watanabe. Đột nhiên cậu ta đứng dậy, lôi từ trong ngăn kéo bàn ra một thứ gì đó. Chiếc ví đựng tiền xu màu đen.

“Đây là cái ví giật mình à?”

“Là nó đấy. Thực ra tớ đã tăng điện áp của nó nhưng vẫn chưa đem thử. Shimomura chạm thử không?”

Tôi lắc đầu thật mạnh.

“Đùa thôi đùa thôi. Cái này làm ra để trừng phạt kẻ xấu nên tớ nghĩ cũng phải thử với kẻ xấu chứ.”

Nói rồi Watanabe đặt chiếc ví trước mặt tôi. Nhìn thế nào nó cũng chỉ là một chiếc ví đựng tiền xu có khóa kéo.

“Có thể trừng phạt bằng cái này à?”

“Cơ chế là chạm vào khóa thì sẽ bị điện giật. Nếu chỉ ở mức giật mình á lên rồi ngã phịch xuống thì chắc có thể đấy. Cậu có muốn nhìn bộ dạng đó của kẻ xấu không?”

“Có chứ có chứ. Vậy có thể trừng phạt ai?”

“Vấn đề là ở chỗ đó. Vì tớ không đủ khả năng nên nhìn xung quanh thấy

ai cũng là kẻ xấu... Shimomura, cậu chọn giúp tớ xem?”

“Tớ á?!”

Giọng nói đã vô tình phản lại tôi. Song tôi rất hào hứng. Trừng phạt kẻ xấu bằng công cụ Watanabe phát minh. Người chọn mục tiêu là tôi. Chẳng phải giống như nhân vật chính trong phim sao. Kiểu như Watanabe là tiến sĩ còn tôi là phụ tá.

Tôi vắt óc suy nghĩ. Không phải kẻ thù của tôi mà là kẻ thù của chúng tôi. Vậy thì đúng là giáo viên rồi. Kẻ lúc nào cũng hợm hĩnh.

“Tokura có được không?”

“Cũng được... Nhưng tớ không muốn dây vào ông thầy đó.”

Gợi ý lập tức bị gạt đi. Thế thì giáo viên chủ nhiệm. Kẻ ưu tiên con mình hơn cả học sinh.

“Vậy chọn Moriguchi đi.”

“Không, tớ đã thử với cô ta một lần rồi... Chắc cô ta không bị lừa lần thứ hai đâu.”

Lần này cũng bị gạt đi. Mình chẳng đưa ra được ý kiến nào nữa. Watanabe khẽ thở dài rồi bắt đầu mân mê mấy dụng cụ đặt trên bàn vẽ chán nản.

Có lẽ cậu ấy đang hối hận vì chọn tôi làm bạn. Nếu cậu ấy không đồng ý với đề xuất thì kế hoạch này sẽ không có giá trị. Không, thay vì bỏ kế hoạch có lẽ cậu ta sẽ gọi một người khác. Và rồi hai người sẽ cùng nhau cười vào mặt tôi.

Thằng đó đúng là vô dụng. Chẳng được tích sự gì.

Không đời nào tôi chịu cảnh thảm hại như vậy. Thảm hại... Bể bơi lạnh và bản. Sự thảm hại khi phải một mình dọn dẹp cái chỗ ấy. Trong khi tôi chẳng có lỗi gì. Tôi không ghét dọn dẹp mà ghét người khác nhìn thấy mình đang bị phạt. Vậy nên khi nhắc thấy bóng người, tôi vội trốn ngay vào phòng thay đồ. Song người đi vào lại là...

Đúng rồi, đứa bé đó có được không nhỉ.

“Này, con của Moriguchi thì sao? Cơ hội tốt để trừng phạt một giáo viên ưu tiên con hơn học sinh phải không?”

Bàn tay đang nghịch đóng dụng cụ của Watanabe dừng lại.

“Được đấy. Tớ chưa gặp bao giờ nhưng hình như thỉnh thoảng cô ta vẫn

đưa đến trường nhĩ.”

Watanabe rõ ràng rất hứng thú. Tôi mừng thầm trong lòng. Đã qua vòng một. Muốn chúng tỏ mình có ích hơn nữa, tôi đã kể ra chuyện con gái Moriguchi đòi cái ví ở Happy Town nhưng không được mua cho.

“Thế à. Cỡ như cái ví đó thì còn tăng công suất lên được nữa. Tuyệt lắm, Shimomura. Đúng như tớ nghĩ. Nhờ cậu mà chuyện trở nên thú vị hơn tớ tưởng tượng rất nhiều.”

“Vậy đi mua nhanh thôi. Nếu họ bán hết rồi thì nguy!”

Hai chúng tôi đạp xe tới trung tâm mua sắm Happy Town nằm ven đường quốc lộ bên ngoài thị trấn.

Khu mua sắm đặc biệt dành cho ngày cuối tuần đông kinh khủng. Còn bốn ngày nữa là tới Valentine. Tôi len lỏi qua các bà, các cô và nữ sinh cấp ba để tới gian hàng cần tới.

“Cái này cái này. May quá. Còn một cái cuối cùng thôi, nhanh lên.”

Vuốt lại mái tóc rối bù, tôi cho Watanabe xem cái ví Watausa chiến lợi phẩm.

“Cái cuối cùng à, may ghê.”

Watanabe nói. Đúng vậy, nếu như bán hết thì kế hoạch này coi như đi tong. Cái cuối cùng, đến vận may cũng làm đồng minh với chúng tôi.

Mỗi đứa trả một nửa tiền để mua cái ví rồi mở cuộc họp tác chiến ở quán hăm bơ gơ Domino trên tầng hai.

“Cái ví giật mình cơ chế thế nào vậy?”

Tôi vừa gặm bánh vừa hỏi.

“Đơn giản lắm. Đầu tiên, giả sử đây là khóa kéo thì nó sẽ đóng vai trò công tắc.”

Watanabe xếp những miếng khoai tây lên cái khay và giải thích song tôi chẳng hiểu gì.

“Tớ giải thích thế cậu có hiểu không?”

“A, ừ, hóa ra là vậy. Khá đơn giản nhĩ.”

Không muốn làm Watanabe thất vọng nên tôi đáp như vậy, dậm ra thấy mình cũng hiểu thật.

Ngoài ra, tôi vô cùng sung sướng vì được ở đây. Tôi đến đây cùng chị bé mấy lần rồi nhưng đây là lần đầu tiên đi với bạn. Hồi tiểu học tôi đã rất

ngưỡng mộ những nhóm học sinh cấp hai, cấp ba ngồi trong những cửa hàng thể này. Cuối cùng ước mơ đã thành hiện thực. Hơn nữa, so với câu chuyện ngớ ngẩn của bọn kia thì chúng tôi nói chuyện cao cấp hơn nhiều. Đây là một cuộc họp tác chiến bí mật.

“Mà này, sao đưa bé đó lại tới bể bơi?”

Watanabe vừa nhai khoai tây vừa hỏi. Giờ đến phiên tôi.

“Là con chó, con chó. Cậu không biết ngôi nhà phía sau hàng rào có một con chó đen à?”

“À, con chó lông xù đó hả?”

“Đúng rồi, nó đến cho con chó ăn. Nó giấu thứ giống như bánh mì bên dưới áo.”

“Hả, sao nó lại làm thế nhỉ. Người nhà ấy đâu?”

“Nói mới thấy, một tuần rồi không thấy ai cả. Có khi họ đi du lịch rồi? Nhưng vẫn nên kiểm tra lại.”

“Kiểm tra thế nào?”

“Đúng rồi! Mình thử ném quả bóng chày sang đây rồi lấy cờ sang lấy lại để vào sân nhà bên đó.”

Trong đầu tôi liên tục nảy ra ý tưởng. Đây là lần đầu tiên. Watanabe chịu trách nhiệm phát minh, còn tôi chịu trách nhiệm tác chiến. Tôi là phụ tá của Watanabe rồi còn gì. Là chiến hữu.

Tôi đề xuất với Watanabe: “Làm theo các bước thế này được không.”

1. Để không bị ai làm phiền, tôi sẽ đi thám thính trước.
2. Gặp nhau và nấp trong phòng thay đồ để chờ đưa bé.
3. Khi đưa bé đến, tôi sẽ bắt chuyện trước (vì Watanabe có nụ cười cứng đờ).
4. Watanabe đưa cho đưa bé cái ví (nói là do mẹ nó nhờ).
5. Sau đó tôi sẽ giục nó mở ra xem.

“Hay quá.”

Watanabe nói vẻ hài lòng. Tôi thử tưởng tượng ra cảnh đưa bé giật mình ngã phịch xuống đất. Buồn cười không thể chịu nổi.

“Không biết nó có khóc không nhỉ? Cậu nghĩ sao hả Watanabe?”

Thấy tôi không ngừng cười, Watanabe cũng khẽ cười và đáp:

“Không khóc đâu.”

“Hả, tớ nghĩ nhất định nó sẽ khóc. Đúng rồi, cá đi. Ai thua sẽ phải khao một suất Domino nhé?”

“Được thôi.”

Chúng tôi cụng ly bằng Coca-Cola.

Cậu thiếu niên vừa dáo dác nhìn quanh, vừa lén vào bể bơi... Một tuần sau khi kế hoạch bắt đầu.

Từ sáng, không, mấy ngày nay rồi, tôi cứ háo hức không yên. Có lẽ đây là lần đầu tiên kể từ khi lên cấp hai, tôi thấy đi học vui.

“Chuẩn bị sao rồi?”

Sau tiết hai, tôi bí mật hỏi Watanabe thì nhận được câu trả lời: “Hoàn hảo”. Để kế hoạch không bị lộ, ở trường chúng tôi vẫn không trò chuyện giống như trước.

Bài giảng khó lọt vào tai hơn cả mọi hôm, đến tiết thứ năm là tiết Khoa học, tôi phải cố lắm mới nhìn được cười mỗi khi bắt gặp ánh mắt Moriguchi. Thời gian trôi qua trong nháy mắt.

Sau giờ học, tôi một mình đi tới bể bơi. Tôi nhìn quanh để chắc chắn rằng không có ai cả. Giờ tôi lại thấy thật may khi không có đứa nào khác bị phạt.

Tôi bắt gặp ánh mắt con chó đen đang thò mõm qua hàng rào. Hôm nay cũng không thấy có ai trong nhà. Nhưng để cho chắc, tôi lôi từ trong cặp ra quả bóng nhựa ở đằng sau phòng tập của câu lạc bộ bóng chày và ném sang. Rồi giả bộ như vừa lỡ tay, tôi leo qua hàng rào. Tôi đi một vòng, thử bấm chuông và chờ một lúc vẫn không có ai trả lời, cũng không thấy có người trong nhà.

Tuyệt vời, hoàn hảo lắm.

Tôi trèo qua hàng rào quay lại bể bơi. Suốt thời gian đó, con chó đen cứ nhìn tôi nhưng không biết vì già rồi hay do ngu đần mà nó chẳng sủa tiếng nào.

Tôi vừa gửi tin nhắn cho Watanabe bảo “Bước 1 xong” thì chưa đầy năm phút sau, cậu ta đã tới.

“Hoàn hảo rồi!”

Tôi giơ ngón tay cái.

Chúng tôi vào phòng thay đồ rồi nấp sau cánh cửa. Vốn nó vẫn không khóa. Triển khai bước thứ 2. Trong phòng thay đồ tôi mờ mờ và đầy bụi, chẳng hiểu sao tôi thấy giống như trò “căn cứ bí mật” chơi hồi nhỏ, hồi mà tôi nghĩ rằng mình có thể làm được mọi thứ. Mà không, chính từ giờ tôi sẽ làm được mọi thứ. Nếu như làm cùng Watanabe.

Tôi nhìn sang Watanabe. Hình như cậu ta đang kiểm tra cái ví lần cuối. Nhìn thế nào cũng chỉ là một cái ví bình thường, thế mà lại có thể bị giật điện vì nó, tuyệt hảo.

“Watanabe này. Hôm nào đến nhà tớ chơi đi. Mẹ tớ bảo nhất định cậu phải đến. Còn bảo sẽ làm bánh nữa. Hình như mẹ rất vui khi tớ có một đứa bạn giỏi giang. Tuy mẹ tớ đã viết thư than phiền chuyện trường xếp hạng học tập nhưng khi tớ bảo chơi thân với Watanabe thì mẹ tớ nói ngay: Ái chà, bạn xếp thứ nhất ấy hả? Mẹ tớ nhớ kỹ lắm. Nhà tớ thì chẳng dám so với phòng học của Watanabe nhưng bánh mẹ tớ làm ngon hơn cả mấy tiệm quanh đây. Đúng rồi, hôm nay luôn đi, để ăn mừng. Để tớ bảo mẹ làm một cái thật hoành tráng. Watanabe, kem tươi với sô cô la, cậu thích cái nào?”

“Suýt.” Watanabe giơ ngón tay lên. Tôi nhìn ra thì thấy một bé gái đang lách qua cổng bể bơi. “Watanabe, là đứa bé đó đấy.”

Chúng tôi khẽ nhào người ra để quan sát động thái của con gái Moriguchi.

Đứa bé không có vẻ gì là thấy chúng tôi, nó đi qua bể bơi, tiến thẳng tới con chó đen đang thò mõm qua hàng rào.

“Muku, đồ ăn đây”

Nói rồi nó ngồi xuống trước mặt con chó, lôi cái bánh từ trong áo ra rồi xé nhỏ và cho chó ăn. Nó sung sướng nhìn con chó đen vừa vẫy đuôi vừa ăn thun thút. Cái bánh thoáng chốc đã hết.

“Hẹn lần sau nhé.”

Đứa bé phủi vụn bánh rồi đứng lên.

Tôi nhìn Watanabe. Watanabe gật đầu. Hai đứa tôi từ từ tiến lại gần đứa bé. Triển khai bước thứ 3. Đầu tiên, tôi gọi.

“Xin chào, em là Manami đúng không?”

Con gái Moriguchi giật mình quay lại. Tôi tiếp tục với một nụ cười.

“Bọn anh là học sinh lớp mẹ em. Nhớ không, anh mới gặp em hôm trước ở Happy Town ấy.”

Đúng như kế hoạch. Song đưa bé hết nhìn tôi lại nhìn Watanabe với ánh mắt cảnh giác.

“Em thích chó hả? Bọn anh cũng thích lắm. Nên thỉnh thoảng bọn anh cũng đến cho nó ăn như em vậy.”

Watanabe nói. Câu thoại này không được bàn trước. Song con bé tỏ vẻ vui mừng. Xác nhận xong, Watanabe chìa cái ví giấu sau lưng ra cho con bé.
Bước 4.

“Watausa!”

Con bé reo lên. Watanabe gượng cười, ngồi thấp xuống để ngang tầm mắt với con bé.

“Mẹ không mua cho em đúng không. Hay là mẹ mua rồi?”

Đây là câu thoại tôi phải nói. Con bé lắc đầu.

“Đúng là chưa mua nhỉ, vì mẹ em đã nhờ bọn anh mua mà. Ừ, tuy hơi sớm nhưng đây là quà Valentine của mẹ em đấy.”

Nói rồi, Watanabe quàng cái ví vào cổ con bé.

“Là mẹ ạ?”

Con bé nở nụ cười hạnh phúc. Tôi vốn thấy nó không giống Moriguchi lắm nhưng cười lên thì y hệt.

“Đúng rồi. Bên trong có sô cô la đấy, em mở ra xem đi.”

Đây là câu thoại quyết định dành cho tôi cơ mà. Tôi hơi cáu vì Watanabe tự tiện cướp mất. Nhưng giờ không phải lúc tức giận, sắp đến cao trào rồi. Con gái Moriguchi vuốt vuốt gương mặt Watausa làm bằng vải mềm mấy lần rồi đặt tay lên khóa kéo.

Đây rồi! Giật bản mình rồi ngã phịch xuống!... Nhưng không.

Cùng với một tiếng tách nhỏ, cả người con bé co giật rồi từ từ ngã ngửa ra như một thước phim quay chậm. Mắt nhắm nghiền, hoàn toàn bất động.

Cái gì xảy ra vậy?... Chẳng lẽ, con bé chết rồi?

Nghĩ đoạn, người tôi run bắn, bất giác túm chặt lấy Watanabe.

“Là sao đây, chuyện này là sao. Nó không cử động nữa kìa.”

Watanabe chẳng nói năng gì. Tôi từ từ ngẩng lên nhìn thì thấy cậu ta đang

cười. Một nụ cười mãn nguyện. Không có chút gượng gạo nào. Nụ cười ấy hướng về phía tôi.

“Cứ nói với mọi người đi.”

Hả? Cái gì?

Chẳng để tôi hỏi lại, Watanabe gạt tay tôi ra như gạt rác rồi nói “Thôi, tớ về đây”, đoạn quay lưng đi.

Khoan đã, là sao!

Rõ ràng tôi đang hét lên mà chẳng ra tiếng. Như sực nhớ ra, Watanabe dừng bước và ngoảnh lại.

“À, đúng rồi. Đừng lo chuyện tòng phạm nhé. Vì ngay từ đầu tao đã không coi mày là chiến hữu. Tao ghét nhất loại không có tài mà tự ái lại cao. Đối với một nhà phát minh như tao thì mày đúng là sản phẩm thất bại của con người.”

Sản phẩm thất bại của con người? Sản phẩm thất bại, sản phẩm thất bại... Chờ đã, Watanabe. Đừng để tớ ở đây!

Tôi muốn bỏ chạy nhưng chân lại không chịu nhúc nhích. Giọng nói của Watanabe không ngừng vang lên trong đầu. Trước mắt tôi tối sầm lại.

A, đã hoảng hôn rồi sao.

Tiếng chuông làm tôi giật mình. Tôi tưởng như mình đã đứng chôn chân hàng giờ đồng hồ trong bóng tối, song thực tế mới chỉ có năm phút trôi qua kể từ lúc Watanabe bỏ về. Những lời Watanabe nói vẫn quanh quẩn trong đầu tôi.

Chắc chắn cậu ta có ý định giết người ngay từ đầu. Tôi đã bị lợi dụng. Nhưng rốt cuộc để làm gì?

Cứ nói với mọi người đi.

Vì lý do đó ư? Nếu tôi nói toàn bộ sự thật với cảnh sát thì chắc chắn Watanabe sẽ bị bắt. Chẳng lẽ cậu ta muốn vậy. Cậu ta muốn trở thành kẻ giết người à. Nếu là Watanabe thì có thể lắm. Nhưng tôi có được vô tội không nhỉ. Nhờ Watanabe nói dối cảnh sát thì sao. Nhờ cậu ta nói không biết gì hết. Hoặc nói là bị tôi lôi kéo thì xong đời.

Tôi gục đầu xuống thì bắt gặp chiếc ví Watausa. Kẻ nhìn thấy con gái Moriguchi vội xin cái ví này chẳng phải là tôi sao. Tôi gỡ cái ví ra khỏi cổ đứa bé đang nằm ngửa rồi ném mạnh ra xa.

Như vậy được chưa nhỉ? Không còn gì để nghi ngờ mình nữa chứ? Cứ thế này bỏ chạy và im lặng thì sẽ không bị cảnh sát bắt đâu nhỉ? Không, không được. Nếu chết vì bị giết điện thì nhất định cảnh sát sẽ truy tìm hung thủ. Vậy thì chuyện Watanabe bị bắt chỉ là vấn đề thời gian. Rồi nếu Watanabe phản bội thật thì...

Đúng rồi, làm như bị ngã xuống bể bơi là xong. Tự nó đã ngã xuống bể bơi. Đúng rồi! Đúng rồi! Là tự nó ngã xuống.

Giờ không phải lúc phân vân. Tôi bế con bé lên bằng cả hai tay, tránh nhìn vào mặt. Nó nặng hơn tôi nghĩ. Rồi tôi cũng xoay xở đi đến được mép bể bơi, chỉ cần sơ sẩy là tôi sẽ ngã xuống theo luôn. Để không phải chạm chân vào mặt nước bắn nổi đầy lá khô, tôi từ từ giơ hai tay ra phía trước.

Không được, phải cố để không gây ra tiếng động nào.

Tôi khuyu gối, vừa giữ thăng bằng vừa ngồi thấp xuống. Đúng lúc ấy, cơ thể con bé khẽ giật nhẹ. Rồi mắt nó từ từ mở ra. Tôi bất giác bật ra một tiếng nấc, suýt thì đánh rơi đứa bé xuống bể bơi.

Nó còn sống! Còn sống! Còn sống!

Tôi nhẹ cả người, nửa cười nửa mếu.

Sản phẩm thất bại của con người.

Những lời Watanabe nói khi bỏ về lại hiện ra trong đầu khi tôi đã hoàn toàn tỉnh táo. Thái độ hoàn toàn coi thường tôi. Đúng là cậu ta muốn thành kẻ sát nhân. Lợi dụng tôi. Nhưng đứa bé vẫn còn sống. Kế hoạch của Watanabe thất bại rồi.

Thất bại! Thất bại! Cậu thất bại rồi mà! Chính cậu mới là kẻ ngốc vì đã không nhận ra.

Không rõ việc tôi nhìn thấy con gái Moriguchi dần lấy lại ý thức và việc tôi thả tay ra, việc nào xảy ra trước. Tôi rời khỏi bể bơi mà không ngoảnh lại nhìn. Chân tôi không còn run nữa.

Tôi đã làm thành công việc mà Watanabe thất bại.

**Cậu thiếu niên thức dậy với khuôn mặt rạng
rỡ...**

Sau hôm xảy ra sự việc.

Tôi vừa xuống bếp thì mẹ đang làm món trứng với thịt hun khói quay lại nói: “Nao, nguy rồi.” Trên bàn là tờ báo sáng đang mở ở trang tin tức địa phương. Gần chính giữa tờ báo là dòng tiêu đề:

Bé gái bốn tuổi chết do ngã xuống bể bơi khi lén vào cho chó ăn.

Chết vì bị ngã. Chuyện đã lên báo rồi. Tôi đọc bài báo thì thấy người ta hoàn toàn cho rằng là do tai nạn. Thằng lớn rồi. “Cô Moriguchi gặp phải chuyện kinh khủng nhỉ. Nhưng ai lại đưa con đến trường chứ. Định dạy học thể nào. Thi cuối kỳ đến nơi rồi... Mà Nao, có chuyện này.”

Mẹ lúi từ sâu trong tủ bát đĩa ra một chiếc hộp gói giấy đỏ, buộc nơ vàng rồi đặt lên trên tờ báo đang mở. Bài báo về con gái Moriguchi bị che khuất hoàn toàn.

“Đây, sô cô la Valentine.”

Mẹ cười, tôi cũng đáp lại bằng nụ cười tươi nhất.

Năm nay chị bé không ở nhà nên chắc chỉ có chùng này sô cô la thôi. Tôi nghĩ vậy trong đầu và đi tới trường. Ở chỗ thay giày, tôi được Mizuki tặng sô cô la. “Vì chị thứ hai của cậu rất tốt với tớ.” Là sô cô la xã giao. Tôi vui mừng nhận lấy.

“Nao đọc báo chưa?”

Đột nhiên Mizuki hỏi làm tôi suýt đánh rơi hộp sô cô la. “Kinh khủng nhỉ,” tôi trả lời âm ừ. Lúc bước vào lớp còn thấy âm ỉ hơn. Mọi người ai cũng nói về chuyện ấy.

Hình như tất cả những đứa ở lại trường để tập câu lạc bộ đều đã đi tìm con gái của Moriguchi. Chưa kể, người tìm ra là Hoshino học cùng lớp tôi, cũng có vài đứa khác đã thấy thi thể nên cả lớp bàn luận khá rôm rả. Có đứa khóc nhưng hầu hết trông ai cũng có vẻ gì đó phấn khích. Ban đầu chỉ là trao đổi thông tin nhưng dần dần đã biến thành một cuộc thi khoe khoang.

Tôi đang đứng ở cửa lớp quan sát cảnh tượng ấy thì bỗng nhiên bị kéo tay ra ngoài hành lang. Là Watanabe.

“Sao cậu lại làm cái chuyện thừa thãi đó?”

Watanabe hỏi dồn với khuôn mặt đáng sợ. Song tôi chẳng sợ gì hết.

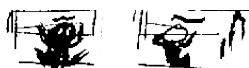
Ngược lại còn suýt phá lên cười. Tôi cố lắm mới nhìn được, gạt tay Watanabe ra rồi nói.

“Đừng nói chuyện với tớ chứ. Bạn bè gì đâu mà bắt chuyện. À, với lại tớ không có ý định nói với ai về chuyện hôm qua đâu. Nếu muốn tung tin thì xin mời tự làm nhé.”

Tôi nói vậy rồi đi thẳng vào lớp, không thèm nhìn lại. Cả khi đã vào chỗ ngồi tôi cũng không tham gia vào những câu chuyện khoe khoang vớ vẩn kia mà im lặng mở cuốn sách bỏ túi ra. Là cuốn tiểu thuyết trinh thám trước đây cậu Koji giới thiệu. Tôi đã khác với tôi trước đây.

Tôi đã chuyển thất bại của Watanabe thành thành công. Song tôi sẽ không đi tung tin với mọi người như cậu ta nói. Con gái Moriguchi chết do tai nạn. Nếu như lộ ra là có kẻ giết người thì kẻ ấy là Watanabe. Nhìn vào những biểu hiện khi này, có vẻ đúng là cậu ta muốn trở thành kẻ giết người thật. Vậy nên nếu cảnh sát có tìm đến trường chắc cậu ta sẽ ngoan ngoãn tự thú thôi.

Đồ ngốc, thất bại rồi mà còn. Mỗi lần nghĩ vậy tôi lại thấy như mình biến thành con người mới.

Moriguchi quay lại trường sau một tuần, về vụ tai nạn, trong giờ sinh hoạt buổi sáng, cô ta chỉ nói là xin lỗi vì nghỉ lâu. Như thể nghỉ chỉ vì bị cảm vậy.

Nếu mình mà chết thì chắc chắn mẹ sẽ nằm liệt giường hoặc hóa điên. Có khi còn tự sát theo. Vậy nhưng với cô chủ nhiệm, tôi thấy hoàn toàn bình thường, thậm chí còn chẳng thấy tội nghiệp. Ngược lại, tôi thấy thật đáng tiếc.

Chắc Watanabe cũng đang nghĩ như vậy. Moriguchi suy sụp, Watanabe xem đó mà cười hả hê, tôi thì cười thâm cả hai. Tôi vạch sẵn như vậy, thế mà...

Tuy nhiên, giờ học vẫn rất vui vẻ.

Bề ngoài, các giáo viên ra vẻ như gọi học sinh một cách công bằng nhưng thực ra không phải vậy. Vì họ tế nhị không muốn học sinh phải xấu hổ hoặc muốn giờ học trôi qua suôn sẻ (tôi thì nghĩ là về sau) nên những câu hỏi khó hầu như toàn dành cho những đứa thông minh.

Watanabe trả lời những câu hỏi khó với khuôn mặt bình thản. Dù được giáo viên khen cũng làm như không có gì. Về thản nhiên đó còn tăng hơn trước đây khiến tôi buồn cười.

Khuôn mặt cậu ta như muốn nói mấy câu hỏi này dễ như bỡn, mình làm được chuyện vĩ đại hơn thế nhiều. Chưa bao giờ biết đến thất bại. Và tôi đã làm giúp cậu ta.

Gần đây tôi thấy đến cả những câu hỏi dành cho Watanabe hình như cũng dễ hơn. Thực tế mới tuần trước, cậu ta được cô chủ nhiệm khen vì điền đúng hết cách đọc của những chữ Hán khó trong bài kiểm tra ngắn.

Cái này ai chẳng biết chứ? Dù bài kiểm tra cuối kỳ không làm được thì hiện tại mình có thể đạt điểm cao hơn Watanabe cơ mà. Tôi cảm thấy thế rồi tự nhiên thấy tất cả bọn trong lớp đều là lũ ngốc.

Tôi cố gắng lắm mới nhìn được cười.

Cậu thiếu niên run run thuật lại...

Một tháng sau sự việc.

Moriguchi đã tới nhà tôi. Điện thoại gọi tới vào quá trưa, khi tôi đã về nhà sau khi kết thúc buổi thi cuối kỳ cuối cùng. Cô chủ nhiệm nói: “Cô muốn nói với em tại bể bơi.”

Lộ rồi. Nhất định là vụ đó. Tim tôi đập thành thịch, bàn tay cầm điện thoại run run. Bình tĩnh, bình tĩnh... Thủ phạm là Watanabe. Nếu đến bể bơi chắc tôi sẽ không đủ bình tĩnh nên tôi đã bảo cô chủ nhiệm đến nhà.

“VẬY WATANABE...”

Tôi quyết định hỏi trước khi cúp máy.

“Cô vừa nói chuyện rồi.”

Cô chủ nhiệm bình thản nói. Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm. Không sao, không sao... Thủ phạm là Watanabe, tôi chỉ bị lôi vào mà thôi.

Mẹ ngạc nhiên trước cuộc viếng thăm đột ngột của Moriguchi. Tôi nói muốn mẹ ngồi cùng. Vì mẹ kiêu gì cũng nghe lén. Thế thì để mẹ nghe cùng luôn. Nhất định mẹ sẽ tin tưởng và giúp tôi.

“Em Shimomura từ khi lên cấp hai thường nghĩ về những chuyện gì?”

Moriguchi hỏi kiêu như thế. Toàn những chuyện chẳng liên quan gì đến

vụ việc kia song tôi quyết định trả lời thành thật hết. Chuyện câu lạc bộ tennis, chuyện đi học thêm, chuyện bị bọn học sinh cấp ba bắt nạt ở trung tâm game, chuyện cô giáo không tới đón, chuyện là người bị hại mà phải chịu phạt, chuyện tôi thật đáng thương.

Cô chủ nhiệm chỉ im lặng.

“Shimomura đã làm gì Manami thế?”

Kết thúc bài độc thoại, đúng lúc tôi định uống ngụm trà thì giọng nói hết sức nhẹ nhàng, kìm nén mọi cảm xúc vang khắp phòng khách. Tôi khẽ đặt cái cốc xuống. Người hét ầm lên là mẹ. Chưa biết tôi có liên quan đến đâu, thế mà mẹ đã bị kích động và bắt đầu nổi giận. Tôi phải hoàn toàn trở thành kẻ bị Watanabe lợi dụng.

Tôi thú nhận với Moriguchi. Chuyện từ hôm Watanabe bắt chuyện với tôi khi tan học đến lúc tôi nâng con gái Moriguchi bên thành bể bơi. Tôi thành thật thú nhận tất cả. Căm hận vì bị Watanabe phản bội, nước mắt tôi tuôn trào. Tôi chỉ nói dối một việc cuối cùng.

Tôi nghĩ câu chuyện của tôi cũng trùng khớp với câu chuyện Watanabe đã nói với cô chủ nhiệm. Moriguchi không hề xen ngang lúc tôi kể. Cả khi tôi kể xong Moriguchi vẫn im lặng. Cô ta nhìn chăm chăm vào một điểm trên mặt bàn, hai bàn tay đặt trên đầu gối siết chặt lại với nhau. Cô ta đang rất giận dữ. Thật tội nghiệp.

Mẹ cũng im lặng.

“Chị này.”

Khoảng năm phút trôi qua, cuối cùng Moriguchi cũng lên tiếng, quay sang nói với mẹ.

“Là một người mẹ, tôi rất muốn giết cả em Watanabe lẫn em Shimomura. Nhưng tôi còn là một giáo viên nữa. Người lớn có trách nhiệm nói sự thật với cảnh sát bắt chúng phải nhận hình phạt thích đáng, song một giáo viên lại có trách nhiệm bảo vệ học sinh. Nếu cảnh sát đã nhận định là do tai nạn thì tôi cũng không có ý định khơi lại nữa.”

Tôi ngạc nhiên. Không nói với cảnh sát sao. Mẹ im lặng thêm một lúc nữa rồi cúi gập người trước Moriguchi: “Cảm ơn cô.” Tôi cũng cúi đầu theo. Vậy là ổn rồi.

Tôi và mẹ tiễn Moriguchi ra tận cửa. Cô ta vẫn không một lần nhìn vào

mắt tôi, nhưng vì cô ta đang tức giận nên cũng đành vậy thôi. Chẳng phải chuyện đáng để tâm.

Cậu thiếu niên ngồi gục đầu, mặt tái nhợt...

Một tuần sau cuộc viếng thăm.

Mai là bắt đầu kỳ nghỉ xuân. Sau giờ uống sữa, Moriguchi nói, “Cô sẽ bỏ nghề giáo viên.” Thành thực mà nói thì tôi thấy nhẹ cả người. Quả thực, mỗi ngày tới trường tôi đều thấy bồn chồn không yên bởi dấu cho kẻ giết người là Watanabe thì tôi vẫn bị cho là đồng phạm.

“Cô nghỉ vì chuyện đó sao?”

Mizuki hỏi. Chuyện đó, đương nhiên là vụ tai nạn ấy. Tôi những muốn tặc lưỡi bảo Mizuki đừng xen vào song hình như ngay từ đầu cô chủ nhiệm đã muốn thế nên bắt đầu nói một tràng.

Lý do trở thành giáo viên, chuyện của Người thầy cứu rỗi. Tôi chẳng quan tâm đâu, nhanh nhanh kết thúc đi.

Thế rồi cô ta nói đến mối quan hệ tin cậy là thế nào, nhắc tới những trò xấu mà tin nhắn trên điện thoại gây ra. Học sinh nam lớp B gọi mà thầy giáo lớp A lại đi thay? Có nói chuyện đó bây giờ thì cũng muộn rồi.

Chuyện làm mẹ đơn thân, chuyện AIDS, rồi chuyện con gái chết ở bể bơi. Tôi cảm giác như cổ mình đang bị siết từ từ. “Tình cờ em Shimomura khi ấy đang đi mua sắm cùng gia đình...”, đột nhiên bị nhắc tới khiến tôi bất giác nôn nao. Chỗ sữa vừa uống trào ngược lên cổ họng. Khi ấy tôi đã uống nó rồi.

“Manami không chết do tai nạn, mà bị học sinh lớp này giết chết.”

Tôi bất ngờ bị đẩy xuống bể bơi lạnh và bẩn. Tôi không thở được. Chẳng nhìn thấy xung quanh. Chân chới với. Vùng vẫy mãi mà không bám được vào đâu.

Bị ảo giác ấy tấn công, trước mắt tôi tối sầm lại nhưng không phải tôi bị ngất. Moriguchi định kể tới đâu đây. Tôi hít một hơi sâu để trấn tĩnh lại.

Nhờ vậy tôi mới nhận ra được tình hình xung quanh và rùng mình. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về Moriguchi. Đến cả những đứa vừa nãy trông còn chán nản thì giờ mắt đã lấp lánh.

Song Moriguchi bắt đầu nói về Luật vị thành niên rồi “vụ án Lunacy”. Tôi càng lúc càng thấy ngọt ngào bởi tuyệt nhiên chẳng hiểu cô ta muốn nói gì. Có lúc tôi đã hy vọng cô ta sẽ kết thúc ở đây nhưng bị đập tắt ngay tức thì bởi cô ta chuyển sang chuyện đám tang đứa bé. Tôi bất ngờ khi biết vị hôn phu đã từ bỏ chuyện kết hôn vì bị AIDS, cha của đứa bé chính là Người thầy cứu rỗi.

Tức là Người thầy cứu rỗi chẳng sống được bao lâu nữa là do bị bệnh AIDS à. Tôi vẫn còn đủ tâm trí để nghĩ đến chuyện đó. Bất giác, tôi cọ hai bàn tay vẫn còn cảm giác lúc bế đứa bé lên mặt bàn. Vì tôi nghĩ, nếu đứa bé đó bị nhiễm AIDS thì có khi đã lây sang mình rồi cũng nên.

Hình như lớp bên cạnh đã tan, tôi nghe thấy tiếng xô ghế lạch cạch. Moriguchi có vẻ cũng nhận thấy. Tốt rồi, lớp B cũng tan giùm đi.

“Bạn nào không muốn nghe thì hãy về luôn từ bây giờ.”

Điều ước của tôi được nghe thấu hay sao mà cô chủ nhiệm nhìn khắp lớp rồi nói. Chỉ cần có một người thôi là tôi sẽ hòa theo song chẳng ai đi ra.

Moriguchi xác nhận xong lại tiếp tục câu chuyện.

“Từ bây giờ cô sẽ gọi hai hung thủ là A và B nhé.”

Nói rồi cô ta kể về thiếu niên A trước. Cách nói khiến ai cũng đoán ra được ngay đó là Watanabe. Bằng chứng là mọi người chốc chốc lại nhìn Watanabe. Cô chủ nhiệm đang cố tình làm vậy. Như thể muốn kích thích sự tò mò của mọi người.

Cuối cùng cũng đến học sinh B. Nội dung gần giống với những gì tôi kể lúc cô ta đến nhà. Khi đó cô ta đã im lặng nghe, vậy mà bây giờ, ở trước mặt mọi người lại thản nhiên chêm thêm những nhận xét biến tôi thành thẳng góc. Không phải con tôi đã làm thì sẽ làm được, mà là không thể làm được. Song giờ không phải lúc bực bội vì việc đó. Đã kết thúc rồi.

Lần này mọi người chốc chốc lại nhìn tôi. Có đứa nở nụ cười khinh miệt, có đứa hết nhìn tôi lại nhìn Watanabe ngồi cạnh. Có đứa nhìn với ánh mắt coi thường, có đứa thể hiện sự căm ghét ra mặt.

Tôi sẽ bị giết, bị giết, bị giết!

Chỉ vì đi chơi game bị phạt mà tôi đã bị bạn bè xa lánh rồi, giờ trở thành đồng phạm của kẻ sát nhân thì chắc chắn tôi sẽ bị giết. Nhưng kẻ có tội là Watanabe. Tôi là người bị hại. Thủ phạm là Watanabe, tôi là người bị hại,

thủ phạm là Watanabe, tôi là người bị hại. Tôi nhắm đi nhắm lại trong đầu những câu ấy như đọc thần chú.

“Nếu Wat...a, à không, ừm, nếu A lại giết người nữa thì sao?”

Người bất ngờ đặt hỏi câu ấy là Kogawa. Nó đang rất thích thú.

“Bảo A lại giết người là sai.”

Cả người tôi bị lôi tuột xuống tận đáy nước sâu.

Moriguchi khẳng định: “Kẻ giết người là B (tức là tôi). Dòng điện như thế không đủ làm chết người. Manami chỉ bị ngắt thôi.”

Lộ rồi. Cô ta đã biết tôi giết đứa bé trước lúc đến nhà tôi. Tuy cô ta có vẻ chưa phát hiện ra là tôi cố tình làm vậy, nhưng việc đó không quan trọng. Vì tôi đã giết đứa bé là sự thật không thể thay đổi.

Mọi người đang nhìn tôi. Không biết sắc mặt Watanabe đang như thế nào. Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà nhìn và chế giễu cậu ta nữa. Tôi sẽ bị cảnh sát bắt ư? Không, chắc là không đâu. Cô ta bảo không muốn giao phó chuyện quyết định hình phạt cho luật pháp là sao.

Dần dần tôi không nhìn thấy gì xung quanh nữa. Nơi tôi rơi xuống không phải bể bơi mà là một đầm lầy tù đọng, không đáy. Cổ chân tôi cứ chìm dần chìm dần, chỉ còn giọng cô chủ nhiệm nhẹ nhàng, rủ rỉ bên tai.

“Cô đã pha một ít máu mới lấy sáng nay vào sữa của hai em đó. Không phải máu của cô. Với mong muốn hai em đó trở thành những đứa trẻ ngoan, cô đã lén lấy một ít máu của người thầy cứu rỗi, thầy Sakuranomiya Masayoshi.”

Cho máu của người thầy cứu rỗi, máu nhiễm AIDS vào sữa? Tôi đã uống hết sạch sữa. Ngay cả cái đầu kém thông minh của tôi cũng hiểu điều đó có nghĩa là gì.

Chết, chết, chết, chết chết chết chết chết chết chết chết chết chết chết chết chết chết chết
Tôi, sẽ chết.

Cơ thể tôi cứ thế chìm mãi, chìm mãi xuống dưới bùn bản lạnh ngắt.

**Cậu thiếu niên thần thờ nhìn lên bầu trời ngoài
cửa sổ...**

Ngay sau vụ trả thù.

Nghỉ xuân. Ngày nào tôi cũng nhốt mình trong phòng và nhìn lên bầu trời.

Tôi muốn bò ra khỏi đầm lầy trốn đi thật xa. Đi tới nơi không ai biết về tôi. Rồi làm lại hết tất cả ở đó thì tốt biết mấy.

Trên bầu trời xanh, vệt khói máy bay màu trắng kéo dài tới vô tận. Không biết nó kéo dài đến tận đâu nhỉ. Đang nghĩ về điều ấy, bỗng dung trong đầu tôi hiện lên một câu nói.

“Kẻ yếu thường làm tổn thương kẻ yếu hơn mình. Kẻ bị tổn thương chỉ có thể lựa chọn hoặc chịu đựng hoặc chết sao? Không có chuyện đó. Thế giới các em đang sống không nhỏ bé đến thế đâu. Tôi nghĩ rằng nếu thấy nơi mình đang sống khổ quá thì có thể tạm lánh đến một nơi khác. Chạy đến nơi an toàn chẳng có gì phải xấu hổ. Tôi muốn các em tin rằng trong thế gian rộng lớn này nhất định sẽ có một nơi đón nhận các em.”

Đúng vậy, người nói những lời đó là “người thầy cứu rỗi”. Thầy mới nói trên tivi vài tháng trước. Nhớ lại trong tình huống này thật mĩa mai làm sao. Ví như có chạy trốn khỏi đây thì một học sinh cấp hai biết làm gì để sống tiếp? Ngủ ở đâu, ăn gì được. Liệu có ai cho một học sinh bỏ nhà ăn không. Có chỗ nào nhận vào làm không. Không một xu dính túi thì sống thế nào được trên thế gian này. Rốt cuộc người lớn chỉ biết lấy thước đo của mình để đo thế giới của trẻ con mà thôi.

“Khi tôi bằng tuổi các em, tôi thường xuyên bỏ nhà đi. Những học sinh giống như tôi tụ tập lại làm đủ trò nghịch ngợm. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tới cái chết... Vì tôi có bạn.”

Đây là chuyện thời thầy còn sống. Giờ khác rồi. Bạn ư, chẳng ai cần hết, vả lại, vốn dĩ thứ ấy đâu có tồn tại. Rốt cuộc, nơi duy nhất tôi có thể sống là ngôi nhà này. Được bố đi làm nuôi, được mẹ bảo vệ, là nơi duy nhất tôi thuộc về.

Nếu lỡ như tôi lây virus HIV cho bố, cho mẹ thì biết làm sao. Rồi nếu như họ phát bệnh và chết trước tôi. Tôi sẽ không thể sống tiếp được nữa.

Nhất định không được lây cho hai người họ.

Đó là mục đích cuối cùng của cuộc đời tôi, kẻ chỉ sống được trong đầm lầy.

Hằng ngày, kẻ sống trong đầm lầy là tôi chỉ biết khóc. Song không phải

khóc vì cay đắng.

Sáng, mở mắt ra, đầu tiên tôi khóc vì vui sướng thấy hôm nay mình vẫn còn sống. Mở rèm cửa, tắm mình dưới ánh mặt trời, tôi vui mừng trào nước mắt vì một ngày mới lại bắt đầu dù chẳng có việc gì làm.

Tôi khóc vì món ăn mẹ nấu ngon quá. Trước bàn ăn đầy những món tôi thích, nghĩ không biết còn ăn được những thứ này bao nhiêu lần nữa là tôi lại khóc. Tôi cắn một miếng bánh quy nhân đậu đỏ trước giờ vẫn ghét, coi như để kỷ niệm việc được sinh ra trên đời này, vậy mà bánh ngon đến phát khóc. Sao trước giờ tôi lại không ăn chứ.

Khi nghe tin chị gái có thai, tôi khóc vì cảm động trước sự ra đời của một sinh mệnh mới. Tôi muốn trực tiếp nói chúc mừng người chị luôn dịu dàng với mình song tôi chỉ biết thầm ước chị sẽ sinh ra một đứa bé khỏe mạnh. Tôi cũng chỉ biết khóc một mình.

Nhưng tôi không thấy ghét cái thằng tôi ấy. Tuy chuyện chỉ sống được một thời gian nhất định thật đáng sợ, nhưng tôi thấy mỗi ngày của mình đều yên bình và trọn vẹn hơn cả trước đây.

Ước gì những ngày này kéo dài mãi mãi, tôi đã nghĩ như vậy.

Kỳ nghỉ xuân đã hết.

Là học sinh lớp Tám, tôi phải đi học vì vẫn đang ở độ tuổi phổ cập giáo dục. Tôi thừa hiểu điều đó song vẫn không thể đến trường. Tôi là kẻ giết người. Nếu đến trường thì nhất định sẽ bị bọn ở lớp trừng phạt. Bọn nó sẽ làm tôi đau đớn không thương tiếc. Chắc chắn một lúc nào đó tôi sẽ bị giết. Sao tôi có thể đến cái chỗ đó được.

Nhưng tôi còn một điều lo lắng khác. Liệu mẹ có cho phép tôi nghỉ học thế này không? Tôi đã giả ốm suốt từ hôm khai giảng nhưng cũng sắp đến giới hạn rồi. Mẹ sẽ nổi giận, sẽ khóc, sẽ thất vọng. Dù chẳng thích như vậy nhưng tôi cũng không thể nói thật lý do không thể đến trường.

Nếu mẹ biết tất cả về vụ việc ấy.

Tôi đã ném thi thể con gái Moriguchi bị Watanabe sát hại xuống bể bơi. Chỉ vậy thôi đã khiến mẹ khá sốc rồi, nếu mẹ mà biết thực ra kẻ giết người là tôi, thậm chí còn ý thức rõ ràng về điều ấy thì... Và nếu mẹ biết tôi đã hứng chịu sự trả thù kinh khủng là bị nhiễm virus HIV thì...

Chắc chắn mẹ sẽ mất trí và phát điên. Chưa kể, nếu mẹ tuyệt giao với tôi

thì làm sao. Tôi sợ nhất bị đuổi ra khỏi nhà. Với tôi, điều ấy đồng nghĩa với cái chết.

Cuối cùng mẹ cũng vào được phòng tôi.

Trái với dự đoán của tôi, mẹ không gay gắt bắt tôi đến trường. Thay vào đó, mẹ bảo tôi hãy đến bệnh viện giúp mẹ. Mẹ nói, nếu có giấy xác nhận mắc bệnh tâm lý thì tôi có thể tạm nghỉ ở nhà.

Tôi bị bệnh sao?

Đi bệnh viện, nếu bị phát hiện nhiễm HIV thì làm sao. Nhớ mà mẹ biết được... Tôi chỉ lo như vậy. Cùng lắm thì bỏ ra ngoài là xong. Dù sao cũng còn hơn bị ép đến trường rồi bị giết.

Chẳng quan tâm đến sự lo lắng của tôi, bác sĩ viết cho tôi tờ giấy xác nhận khá dễ dàng. Tôi chẳng hiểu “Chứng rối loạn thần kinh tự chủ” là gì. Tuy nhiên, hình như cả nước có rất nhiều học sinh cấp hai nghỉ học vì lý do đó. Nghe vậy, mẹ có vẻ chấp nhận, không hiểu sao tôi còn thấy như mẹ hài lòng lắm. Vậy là trước mắt tôi có thể yên tâm nghỉ học. Tôi nhẹ cả người.

Rời khỏi bệnh viện, tôi nhìn quanh một lần nữa. Buổi sáng, vì lo lắng nên tôi không nhận ra đây là lần đầu tiên tôi ra khỏi nhà kể từ hôm đó. Tôi ngạc nhiên vì mình vẫn hít thở bình thường. Lẽ nào, tuy không thể đến trường nhưng tôi vẫn ra ngoài được ư?

Tôi hít một hơi thật sâu như để xác nhận đúng là mình đã ló mặt ra khỏi đám lầy thì chợt nhìn thấy biển hiệu cửa hàng hăm bơ gơ Domino trước ga. Một nơi đáng ghét, nơi tôi đã nghĩ, dù chỉ trong một giây, rằng Watanabe là bạn mình.

“Ăn gì ngon rồi về con nhé.”

Mẹ hỏi, tôi trả lời là muốn ăn hăm bơ gơ. Một phần vì tôi không muốn phát tán virus, nhưng hơn cả là tôi muốn đánh cược.

Tuy không phải là Happy Town, song nếu tôi đi qua được cửa hàng hăm bơ gơ Domino một cách bình thường thì tôi có thể bò ra khỏi đám lầy.

Luôn sợ hãi vì nghĩ mình sẽ chết, tôi đã quên hẳn Watanabe cho tới khi nhìn thấy bảng hiệu. Không biết giờ cậu ta thế nào. Chắc lại đang ở lì một mình trong “phòng nghiên cứu” tại căn nhà cũ không ai lui tới và run sợ trước cái chết. Tưởng tượng ra hình ảnh Watanabe như vậy cũng không đến nỗi khó chịu. Tự làm tự chịu, vừa nghĩ tôi vừa ăn bánh hăm bơ gơ.

Đúng lúc ấy có cái gì bắn vào chân tôi.

Là sữa! Sữa, sữa, sữa... Hai mẹ con ở bàn bên... Là Moriguchi và đứa bé đó!

Bọn họ đã làm vậy với tôi. Họ ấn mạnh cái đầu vừa nhô ra khỏi đầm lầy của tôi xuống. Dừng lại! Xin hãy dừng lại, xin dừng lại... Đầu tôi lại chìm xuống bùn. Bọn họ lúc nào cũng theo dõi tôi. Để tôi không bò ra được khỏi đầm lầy. Bùn tràn cả vào miệng tôi.

Tôi chạy vội vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo như muốn thổ hết bùn ra ngoài. Tôi nôn ra luôn cả hình ảnh của Watanabe.

Cậu thiếu niên lén nhìn xuống vị khách tới nhà qua khe rèm... Khoảng hai tháng sau vụ trả thù.

Sau khi đi bệnh viện về, tôi không thể ra ngoài được nữa nhưng sống rất yên ổn trong nhà. Nơi khiến tôi bình tâm nhất là phòng mình vì không phải lo sẽ phát tán virus.

Mỗi ngày, tôi đọc truyện tranh trên mạng rồi tự mình tưởng tượng ra chương tiếp theo hoặc viết vào cuốn nhật ký mẹ mua cho. Việc dọn dẹp tuy phiền phức song vẫn còn vui hơn là chơi suốt ngày.

Đúng lúc ấy thì họ đến. Thầy chủ nhiệm mới Terada và Mizuki. Họ mang vở chép bài trên lớp tới, mẹ chào đón và mời vào phòng khách. Là căn phòng ngay dưới phòng tôi. Tôi có thể nghe được câu chuyện họ nói. Mẹ liên tục nói xấu Moriguchi với thầy Terada.

“Xin chị cứ để tôi lo chuyện của Naoki.”

Nghe Terada nói đầy tự tin, suýt nữa thì tôi hét lên.

Đừng động đến tôi!

Vừa kịp nuốt lại những lời ấy, một cảm giác bất an dữ dội liền nổi lên.

Không thể tin giáo viên được. Họ chỉ ra vẻ tốt bụng để như tôi đến trường, sau đó sẽ để cả lớp giết tôi. Biết đâu Terada là học trò của Moriguchi và họ đồng lõa với nhau. Terada chỉ giả vờ lo lắng để đến kiểm tra tình hình của tôi rồi về báo cáo thôi. Đến Mizuki cũng không tin được. Thậm chí còn

có tin đồn Mizuki là gián điệp của giáo viên. Moriguchi tuy đã trả thù rồi song có lẽ vẫn chưa đủ, chắc cô ta đang lên kế hoạch giết mình. Nếu chuyện này là để cô ta thám thính trước khi thực hiện thì sao. Mẹ có vẻ thích Terada. Nếu Terada giỏi lấy lòng mẹ và lên được tận trên này thì biết làm sao. Tôi sẽ bị giết. Đúng rồi, mẹ đã nói xấu Moriguchi thậm tệ. Nếu Terada mách lại thì sao.

“Bà già ngu xuẩn, đừng có kể mấy chuyện thừa thãi.”

Thấy mẹ hớn hở đi lên phòng tôi, tôi hét lên và ném quyển từ điển vào mẹ. Mẹ sững người. Đây là lần đầu tiên tôi có thái độ phản kháng như vậy. Tôi đóng cửa lại và bật khóc. Tuy nhiên, tôi chẳng nghĩ ra được cách nào khác để bảo vệ mình.

Mỗi tuần Terada đến một lần cùng Mizuki. Mỗi lần như vậy tôi lại thấy sợ hãi. Mẹ không còn cho họ vào nhà nữa song lại không bảo họ đừng đến. Không biết chuyện này còn kéo dài đến bao giờ.

Tôi sợ phải ra khỏi phòng. Dù ở trong phòng tôi cũng có cảm giác như Moriguchi, Terada, Mizuki, thậm chí cả Tokura - huấn luyện viên câu lạc bộ tennis - đang đứng ngoài cửa, sợ đến mức tôi không tập trung được vào việc gì.

Mọi người đều muốn giết tôi.

Nếu việc tôi đọc truyện tranh trên mạng bị lộ thì tôi sẽ bị giết. Là Moriguchi thì cô ta sẽ lần ra được ngay tôi đã truy cập vào đâu. Nhờ Terada đã đặt máy nghe trộm trong phòng khách thì sao. Nhất định Moriguchi sẽ không tha thứ khi tôi vừa ăn cơm vừa nói “ngon thế”.

Tôi đang bị theo dõi.

Tôi chẳng thể làm gì được. Hễ tôi giam mình trong phòng, thần thờ nhìn vào tường là lập tức hình ảnh vụ việc đó hiện lên trên bức tường trắng. Tôi muốn tránh không nhìn song cảm giác như ngay cả điều đó cũng không được phép.

Chắc chắn đây là sự oán hận của Moriguchi.

Cuộc sống của tôi là chỉ nhìn vào tường suốt cả ngày. Tôi không biết ngày tháng lẫn thời gian. Thậm chí còn không biết đến mùi vị bữa ăn. Tôi sợ chết nhưng lại không cảm thấy rằng mình đang sống.

Có thực là tôi vẫn đang sống không.

Sau một thời gian dài tôi mới thử nhìn mình trong gương. Tả tơi và bần thiêu. Nhưng tôi vẫn thấy có “sự sống”. Nước mắt tuôn trào. Tuôn trào không dừng lại được.

Tôi đang sống, đang sống, đang sống!

Móng tay và mái tóc dài, cơ thể bần thiêu này chính là bằng chứng tôi đang sống. Mái tóc che mắt cả tai và mắt sẽ giúp tôi giấu đi cảm xúc, bảo vệ tôi khỏi bọn họ và cho tôi biết rằng tôi đang còn sống.

Không phải tim mà tóc mới là cội nguồn của sự sống.

Cậu thiếu niên sững sờ nhìn những mảng đen.

Khoảng bốn tháng sau vụ trả thù.

Tôi tỉnh dậy sau giấc ngủ như nhái chìm cả cơ thể, trên gối đầy những mảng đen.

Cái gì đây? Đây là...

Vừa lắc lắc cái đầu nặng trĩu, tôi thử cầm lên. Tôi di đầu ngón tay thì chúng liền rơi lả tả thành những sợi nhỏ. Tôi sợ hãi. Sờ lên đầu thì tay chạm ngay vào tai.

Không có tóc... Vậy, đây chính là tóc của tôi. Tóc của tôi, sinh mệnh của tôi! Sinh mệnh! Sinh mệnh!

Đáy đầm lầy bắt đầu tan ra, người tôi chìm dần xuống. Bùn tràn vào mắt, tai, mũi, miệng. Khó chịu quá, khó chịu quá, không thở nổi.

Chết, chết, chết, chết, chết, chết, chết, chết, chết chết chết chết chết chết chết chết chết chết chết chết chết...

Tôi không muốn chết, không muốn chết, không muốn chết, không muốn chết không muốn chết không muốn chết...

Không, không, không, không, không không. Tôi sợ sợ sợ sợ sợ sợ sợ sợ sợ sợ sợ...

Có ai không, cứu tôi với...

Nơi tôi tỉnh dậy không phải thiên đường. Tuy bừa bộn song rõ ràng đây chính là phòng tôi. Tôi vẫn đang sống, vẫn đang thở. Chân tay tôi vẫn cử động được. Không, có thật là tôi đang sống không?

Tôi ra khỏi phòng, đi xuống dưới nhà thì thấy mẹ đang ngủ gục trên bàn

trong phòng khách. Đây đúng là nhà tôi rồi. Tôi đi về phía nhà vệ sinh, thử soi mình trong tấm gương ở bồn rửa.

Ra vậy. Tôi không chết vì bằng chứng tôi đang sống vẫn còn đó.

Tôi lôi từ ngăn kéo ra chiếc tông đơ điện dùng hồi tiểu học. Trước khi lên cấp hai, mẹ luôn cắt tóc cho tôi. Khi tôi bật công tắc, tiếng “rù rù” êm ái vang lên. Tôi đặt tông đơ vào phần chân tóc trước trán. Chỗ tóc bết dầu mắc vào phần lưỡi dao, chỉ một mảng tóc rất nhỏ rơi xuống dưới chân. Cùng lúc đó, có chút gì đó trong tôi biến mất. Ra là vậy. Sợ chết là bằng chứng của sự sống. Nếu vậy, chỉ có một cách duy nhất để bỏ ra khỏi đằm lầy...

Tôi ấn và đẩy tông đơ mạnh hơn. Tiếng máy êm ái nghe như tiếng sự sống rơi ra khỏi cơ thể tôi.

Cắt tóc xong, tôi cắt tiếp móng tay. Sau đó là đi tắm để giữ sạch ghét trên người. Tôi chà xà phòng vào khăn tắm không biết bao nhiêu lần rồi kỳ đi kỳ lại. Mỗi lần như vậy ghét lại rơi lả tả như vụn tẩy. Bằng chứng của sự sống đang trôi xuống cống.

Tại sao tôi không chết?

Tôi hoang mang khi thấy mình vẫn đang thở dù đã loại bỏ hết bằng chứng của sự sống ra khỏi cơ thể. Bất giác, tôi nhớ đến cuốn phim đã xem vài tháng trước.

À, đúng rồi, tôi đã thành xác sống. Xác sống dù có bị giết bao nhiêu lần cũng không chết. Chưa kể, máu của tôi còn là vũ khí sinh học. Nếu vậy, biến mọi người trong thị trấn này thành xác sống luôn chắc là hay lắm.

Tôi chạm vào từng thứ hàng hóa xếp trên kệ trong cửa hàng tiện lợi. Những thứ tôi chạm vào đều dính màu đỏ.

Vũ khí sinh học, xong!

Tôi sờ vào cả cơm nắm, cơm hộp, nắp chai như thể đang đóng dấu.

Mọi người, tất cả mọi người, ai cũng sẽ nếm trải nỗi sợ giống tôi.

Ai đó vỗ vai tôi. Nhân viên tóc nhuộm nâu có vẻ chỉ là người làm thêm. Anh ta nhìn tay phải tôi bằng ánh mắt cực kỳ khó chịu. Tôi cũng nhìn tay mình. Lòng bàn tay bị rạch bằng lưỡi dao cạo giấu trong túi quần đang be bét máu.

Máu, máu, máu, máu đỏ tràn ra...

Nãy giờ tôi chẳng thấy gì, vậy mà khi nhìn vào miệng vết thương tôi lại

bắt đầu thấy nhưng nhức. Tôi mở luôn gói băng y tế có bán ở cửa hàng để băng tay.

Người đến đón tôi là mẹ. Mẹ liên tục cúi đầu xin lỗi cửa hàng trưởng và nhân viên. Sau đó mẹ mua hết tất cả hàng hóa có dính máu của tôi.

Trên đường về, dù mặt trời vẫn chưa lên cao nhưng nắng đã gay gắt. Tôi nheo mắt vì chói, vừa đi vừa chùi mồ hôi chảy trên mặt, chẳng thèm quan tâm tới nỗi sợ cái chết hay bằng chứng của sự sống nữa. Bàn tay băng bó đang đau nhức, bụng lại đói.

Tôi rất, rất mệt...

Tôi lén nhìn sang mẹ đang đi bên cạnh. Mẹ không trang điểm. Quần áo vẫn mặc từ hôm qua. Hôm phụ huynh dự giờ, mẹ cứ lo chuyện mình đã có tuổi song tôi hoàn toàn không để ý. Vì tôi cho rằng mẹ đẹp hơn bất kỳ ai. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy mẹ không trang điểm khi đi ra ngoài. Mỗi tay mẹ đều xách hai túi đồ nên không lau được cả mồ hôi trên mũi. Tôi cố nén dòng nước mắt đang chực trào ra.

Tôi đã hiểu lầm mẹ. Tôi đã nghĩ mẹ sẽ không chấp nhận đứa con không được như kỳ vọng. Nhưng mẹ chấp nhận cả đứa con đã hóa thành xác sống là tôi.

Phải nói sự thật với mẹ. Và để mẹ dẫn đến cảnh sát. Nếu có mẹ chờ tôi thì dù phải nhận một hình phạt hơi khắc nghiệt tôi nhất định vẫn chịu đựng được. Nếu có mẹ thì ngay cả đứa đã thành kẻ giết người như tôi cũng có thể làm lại cuộc đời.

Song tôi không biết phải diễn tả thế nào cho mẹ hiểu tâm trạng của tôi bây giờ. Có lẽ chỉ cần nói thật thôi nhưng tôi vẫn còn vài phần trăm bất an rằng nhờ mẹ hắt hủi tôi thì sao.

Đùa thôi, lêu lêu...

Tôi mong có thể nói thế trong trường hợp xấu nhất. Vậy nên tôi đã thú nhận tội lỗi với mẹ dưới bộ dạng một xác sống.

Khi kể với mẹ việc bị Moriguchi trả thù, tôi phát hiện ra một điều quan trọng.

Chẳng phải tôi vẫn chưa biết mình có bị nhiễm bệnh hay không sao? Thậm chí, giả sử tôi đã nhiễm thì cũng chưa biết có phát bệnh hay không. Tôi đã sợ hãi cái quái gì vậy.

Nước trong đầm dần trong hơn.

Đắm mình trong cảm giác được giải phóng, tôi kể cho mẹ nghe chuyện cố ý giết con gái của Moriguchi. Cảm giác tự tôn khi ở bể bơi hôm ấy một lần nữa lại trào lên trong tôi.

Mẹ có vẻ khá sốc khi nghe lời thú tội của tôi nhưng không nói “Hãy đi đến cảnh sát” ngay. Song mẹ cũng không xua đuổi tôi. Vài phần trăm bất an biến mất, tôi quá đỗi vui mừng.

“Đứa bé đã mở mắt nhưng con vẫn ném xuống bể bơi là vì sợ phải không?”

Mẹ hỏi tôi mấy lần. “Không phải,” tôi thầm đáp trong lòng. Con muốn hoàn thành việc mà đứa gàn giống như kỳ vọng của mẹ đã thất bại. Quả nhiên tôi đã không thể nói ra câu ấy.

Tôi liên tục bày tỏ rằng mình đã sẵn sàng đi tới đồn cảnh sát để đỡ dành mẹ, để không làm mẹ lo lắng.

Họ lại đến. Terada và Mizuki. Song tôi không còn thấy sợ nữa. Sao cũng được.

“Naoki, nếu em ở trong nhà thì nghe đây!”

Terada hét âm lên ở trước cửa nhà, nhiệt tình hơn cả mọi khi. Tôi ngồi bên cửa sổ, lắng tai nghe vì nghĩ nghe thử một hôm cũng được.

“Thực ra trong học kỳ này một người khổ sở không chỉ mình em đâu. Shuya cũng khổ lắm. Shuya bị các bạn cùng lớp bắt nạt. Một kiểu bắt nạt quý quyết.”

Thầy bảo sao? Watanabe đến trường? vẫn đi học? Mà không bị giết?

“... Và các bạn đã hiểu ra.”

Tức là tuy có bị bắt nạt nhưng đã giải quyết được rồi?

Không một lời nào của Terada lọt vào tai tôi được nữa. Thay vào đó là giọng Watanabe ở bể bơi.

“Ngay từ đầu tao đã không coi mày là chiến hữu. Tao ghét nhất loại không có tài mà tự ái lại cao. Đối với một nhà phát minh như tao thì mày đúng là sản phẩm thất bại của con người.”

Chắc chắn cậu ta đã cười thầm và khinh thường khi thấy tôi tự nhốt mình trong nhà.

Trong căn phòng tối om, tôi vùi mình sâu trong giường, nghiền răng ken

kết. Tôi không biết phải trút giận vào đâu. Chỉ có tôi là sợ chết và giam mình trong nhà. Trong khi chính Watanabe là kẻ đã dòn tôi tới nước này. Cậu ta vẫn đi học. Cảm giác thất bại không diễn tả được thành lời trào dâng trong lồng ngực.

Dù mẹ không đi cùng thì nhất định ngày mai tôi sẽ tới đồn cảnh sát và thú nhận tất cả. Có thể hình phạt của Watanabe sẽ nhẹ hơn, song nếu biết tôi cố tình giết đứa bé đó thì chắc chắn cậu ta sẽ tức lắm. Tôi muốn nhìn bộ mặt đó của cậu ta. Tôi muốn cười khẩy vào mặt cậu ta.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang. Là mẹ. Có lẽ mẹ lên để nói “Ngày mai hãy tới đồn cảnh sát nhé”. Tôi vui mừng ra khỏi phòng, đứng đợi mẹ ở đầu cầu thang. Nhưng...

Tay mẹ đang cầm con dao.

Vậy là sao?

“Cái gì vậy, không phải đi đến đồn cảnh sát sao?”

“Đồn cảnh sát sao? Có làm vậy cũng chẳng thể sửa lại được từ đâu. Vì Nao đã không còn là Nao tốt bụng trước kia nữa rồi.”

Mẹ vừa khóc vừa nói.

“Mẹ, sẽ giết con à?”

“Hai mẹ con mình cùng đi tới chỗ ông bà nhé.”

“Mẹ nói thế nhưng rồi sẽ chỉ giết con thôi phải không?”

“Không có chuyện đó đâu!”

Mẹ ôm lấy tôi. Lần đầu tiên tôi nhận ra mình đã cao hơn mẹ. Tôi thấy bình yên đến lạ, thậm chí còn thấy nếu được chết cùng với mẹ thì cũng chẳng sao.

Mẹ, mẹ, người duy nhất hiểu tôi...

“Nao là báu vật của mẹ đấy... Nao, xin lỗi con. Nao thành ra thế này là lỗi của mẹ. Mẹ đã không thể nuôi con thật tốt, xin lỗi con. Mẹ thất bại rồi, xin lỗi con.”

Mẹ thất bại rồi, xin lỗi con. Thất bại, thất bại... Sản phẩm thất bại! Thất bại, thất bại, thất bại, thất bại thất bại thất bại...

Tôi buông mẹ ra, tay mẹ sờ vào đầu tôi. Mẹ dịu dàng xoa đầu tôi. Mặt mẹ buồn rười rượi.

“Mẹ thất bại rồi, xin lỗi con.”

Dừng lại, dừng lại, dừng lại đi! Tôi không phải là sản phẩm thất bại!
Không phải sản phẩm thất bại!

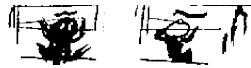
Có thứ gì âm ỉ bắn vào mặt tôi.

Máu, máu, máu, là máu của mẹ... Tôi đã đâm rồi sao?

Cơ thể gầy gò của mẹ cứ thế rơi xuống cầu thang.

Chờ đã, mẹ! Đừng bỏ con lại! Mẹ! Mẹ! Mẹ! Mẹ!

... Dẫn con đi cùng với.

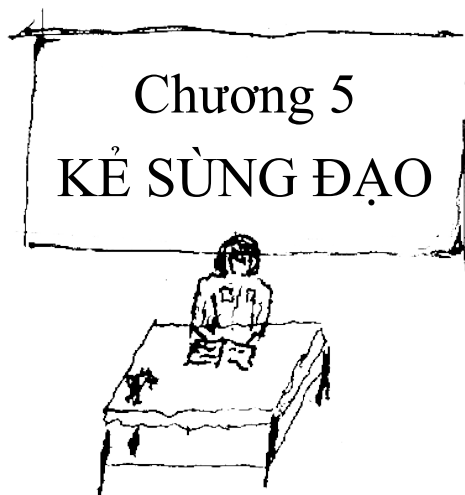
Hình ảnh chiếu lên bức tường trắng lúc nào cũng dừng ở đoạn này. Cậu thiếu niên ngu xuẩn xuất hiện ở đây là ai vậy? Tại sao tôi lại hiểu rõ như nắm trong lòng bàn tay cảm xúc của cậu ta nhỉ?

Nhân tiện, ban nãy, người gọi là chị gái tôi đến và đứng bên ngoài phòng gọi vào. “Nao chẳng làm gì cả. Chỉ là đang gặp một cơn ác mộng thôi.”

Chị ta gọi tôi là “Nao”. Tôi không thích bị gọi bằng cái tên giống với cậu thiếu niên ngu xuẩn xuất hiện trong những hình ảnh kia. Giả sử tôi đúng là nhân vật tên “Nao” thật thì chẳng phải ác mộng chính là những hình ảnh kia sao.

Vậy đây là mơ ư...

Nếu thế thì phải mau mau thức dậy, ăn món trứng bác kèm thịt hun khói mẹ làm rồi đi học thôi.

Di chúc

Hạnh phúc là những bong bóng xà phòng mong manh, dễ vỡ. Di chúc của một nam sinh lớp Tám mà bắt đầu thế này thì có hơi phản cảm không nhỉ.

Buổi tối hôm người duy nhất tôi yêu ra đi, tôi đi tắm thì thấy đến cả chai dầu gội đầu cũng rỗng. Đòi người chính là vậy. Không còn cách nào khác, tôi cho lượng nước vừa đủ vào cái chai và lắc mạnh, bọt nổi đầy bên trong cái chai màu trắng đục.

Khi ấy tôi nghĩ: Đây chính là mình. Tôi hòa chút hạnh phúc ít ỏi còn sót lại trong sự trống rỗng và biến chúng thành đám bọt nhỏ để lấp đầy. Tuy biết đó chỉ là ảo ảnh thủng lỗ chỗ nhưng vẫn còn hơn là trống rỗng.

Ngày 31 tháng Tám, hôm nay tôi đã đặt bom ở trường.

Công tắc điều khiển từ xa của quả bom là nút gọi trên điện thoại di động. Cơ chế là làm rung chiếc điện thoại gắn trong thiết bị phát nổ để làm bom nổ. Đây là điện thoại tôi đăng ký mới, chỉ để dùng cho việc này. Chỉ cần biết số thì điện thoại của ai cũng có thể trở thành công tắc, thậm chí một cuộc gọi nhầm cũng sẽ kích nổ bùm trong vòng năm giây.

Bom được đặt trong bọc phát biểu ở chính giữa sân khấu của nhà thể chất.

Ngày mai là lễ khai giảng học kỳ hai, học sinh toàn trường sẽ tập trung trong nhà thể chất. Tôi sẽ được tuyên dương ở đó. Bài văn tôi viết hồi học kỳ một đã đoạt giải xuất sắc toàn tỉnh. Hôm qua thầy chủ nhiệm Terada đã gọi điện thông báo kế hoạch cho tôi.

Tôi sẽ bước lên bục nhận giấy khen từ thầy hiệu trưởng, rồi đổi chỗ với thầy, đứng ở bục phát biểu đọc bài văn của mình. Nhưng tôi sẽ không làm chuyện vô nghĩa đó. Thay vào đó, tôi sẽ thông báo một lời chia tay ngắn gọn. Rồi nhấn nút.

Mọi thứ sẽ bị thổi tung thành hàng nghìn mảnh nhỏ. Bao gồm cả những kẻ ngu ngốc đang tồn tại một cách vô ích.

Liệu đài truyền hình có nhảy vào xâu xé tội ác chưa từng có của trẻ vị thành niên này không? Liệu truyền thông có xôn xao không? Nếu có, tôi sẽ được coi là người như thế nào nhỉ? Nếu họ chỉ tưởng tượng ra hình ảnh tầm thường với những từ ngữ sáo rỗng như “mảng tối của tâm hồn” thì tôi muốn họ công bố y nguyên trang web này. Tiếc rằng tôi sẽ không được công khai tên thật vì vẫn còn là trẻ vị thành niên.

Nhưng thiên hạ muốn biết gì về kẻ phạm tội nhỉ? Thời niên thiếu, sự điên rồ ẩn giấu bên trong, hay chính là động cơ gây ra sự việc? Tôi sẽ thử viết từ đoạn đó.

Tôi hiểu giết người là phạm tội. Song tôi không hiểu tại sao việc đó là xấu. Con người cũng chỉ là một trong vô vàn vật thể tồn tại trên trái đất này. Để đạt được một lợi ích nào đó mà phải xóa sổ một vật thể khác thì chẳng phải là vì không còn cách nào khác hay sao?

Thế nhưng, khi được giao viết bài văn với chủ đề “sinh mệnh” thì kể cả một thằng như tôi cũng có thể viết hay hơn bất kỳ đứa nào trong lớp hay trong toàn tỉnh.

Tôi trích dẫn câu “Người phi thường được lựa chọn có quyền giẫm lên trật tự hiện hành nếu là vì sự phát triển của một thế giới mới” trong *Tội ác và hình phạt* của Dostoyevsky, rồi vừa dùng cụm từ “sự quý giá của sinh mệnh” vừa nhấn mạnh rằng trên đời này không có kẻ giết người nào có thể được chấp nhận bằng lời lẽ thích hợp với một học sinh cấp hai. Tôi viết hết năm trang giấy trong vòng chưa đến nửa tiếng đồng hồ.

Tôi muốn nói gì? Toàn bài văn chỉ đơn giản là những gì tôi học được từ khi vào trường, ví dụ như quy tắc đạo đức.

Liệu có người nào theo bản năng đã cảm thấy giết người là xấu? Chẳng phải hơn nửa dân số của đất nước có tín ngưỡng mờ nhạt này đã bị giáo dục nhồi nhét như vậy kể từ khi biết nhận thức hay sao. Chính vì vậy nên họ mới

coi kẻ phạm tội tàn ác bị tử hình là điều đương nhiên. Mặc dù chính điều này lại mâu thuẫn.

Song, cũng có người, tuy rằng rất hiếm, do được giáo dục mà có quan điểm ngược lại rằng dù có là tội phạm thì giá trị sinh mệnh cũng như nhau, không liên quan tới địa vị hay danh tiếng. Vậy được giáo dục thế nào thì sẽ có cảm tính đó? Vì từ lúc sinh ra tới nào cũng được nghe kể chuyện cổ tích ca ngợi sự quý giá của sinh mệnh (có loại truyện như thế chẳng?) ư? Nếu là vậy thì tôi có thể hiểu được vì sao tôi không có cái cảm tính ấy.

Vì mẹ tôi chưa bao giờ kể cho tôi nghe chuyện cổ tích. Mẹ cho tôi ngủ cùng. Nhưng chuyện mẹ kể hằng đêm toàn là chuyện về ngành cơ điện tử. Dòng điện, điện áp, định luật Ohm, định luật Kirchhoff, định lý Thevenin, định lý Norton... Ước mơ của con là trở thành nhà phát minh. Con muốn chế tạo một chiếc máy có thể diệt trừ mọi loại tế bào ung thư. Lúc nào câu chuyện cũng kết thúc bằng một câu như vậy.

Giá trị quan và hệ tiêu chuẩn được quyết định bởi môi trường sinh ra và lớn lên. Và giá trị chuẩn để đánh giá một con người được xác lập bởi người mà mình tiếp xúc đầu tiên, đa số trường hợp chính là người mẹ. Chẳng hạn với người tên A, một người có bà mẹ nghiêm khắc sẽ cảm thấy A thật dịu dàng, nhưng người được một bà mẹ dịu dàng nuôi dạy thì lại thấy A thật nghiêm khắc.

Ít nhất với tôi, mẹ chính là tiêu chuẩn. Tôi vẫn chưa gặp ai tài giỏi hơn mẹ. Nghĩa là, quanh tôi chẳng có ai khiến tôi đau buồn nếu họ chết. Rất tiếc là bao gồm cả bố tôi trong đó. Bố tôi hoạt bát, vui vẻ, đúng kiểu chủ cửa hàng đồ điện ở quê, chỉ vậy thôi. Tuy không ghét, song tôi không nghĩ bố tôi có giá trị tồn tại.

Người thông minh đến đâu cũng có thời kỳ khủng hoảng, hoặc thời kỳ xui xẻo bị người khác gây phiền hà dù bản thân không có lỗi. Mẹ gặp bố ngay giữa thời kỳ ấy.

Mẹ là một nữ sinh mới về nước, đang học tiến sĩ chuyên ngành cơ điện tử ở một trường đại học hàng đầu Nhật Bản. Hồi ấy, nghiên cứu mẹ đang tiến hành gặp thất bại đúng giai đoạn cuối. Chưa kể, cùng thời điểm ấy mẹ lại bị tai nạn giao thông.

Chuyện xảy ra trên đường về sau khi mẹ đến một trường đại học ở vùng

này nhân dịp hội thảo. Chuyến xe buýt đêm chạy về Tokyo đâm vào vách đá do tài xế ngủ gật. Một vụ tai nạn thảm khốc khiến hơn mười người chết và bị thương. Người kéo mẹ khi ấy đã bất tỉnh vì ngã dập mặt ra khỏi xe và đưa lên chiếc xe cứu thương đến đầu tiên là bố, cũng cùng đi chuyến xe buýt ấy. Bố đang trên đường đi dự đám cưới người bạn đại học.

Nhờ cơ duyên ấy hai người làm đám cưới và sinh ra tôi. Mà không, có lẽ thứ tự phải ngược lại. Mẹ kết thúc khóa tiến sĩ khi vẫn bỏ ngỏ đề tài, chuyển về vùng quê này sống mà không phát huy năng lực đã được rèn giũa.

Có lẽ ở một khía cạnh nào đó, đây là giai đoạn phục hồi chức năng của mẹ.

Nơi góc nhỏ yên tĩnh của cửa hàng đồ điện trên con phố buôn bán tiêu điều, mẹ đã dạy cho tôi một phần kiến thức mẹ có theo cách vô cùng dễ hiểu. Khi thì là tháo nắp chiếc đồng hồ báo thức nhỏ, khi thì là dỡ tung cái tivi lớn. Mẹ luôn nói phát minh không có điểm dừng.

“Shuya thông minh lắm. Giấc mơ bỏ dở của mẹ chỉ có thể giao lại cho Shuya thôi.”

Trong lúc kiên trì giải thích về nghiên cứu mình đã bỏ dở để một đứa trẻ học tiểu học cũng có thể hiểu được, hình như trong đầu mẹ đã nảy ra điều gì đó. Mẹ lén bố viết luận văn rồi gửi tới một hội đồng khoa học của Mỹ. Khi ấy tôi chín tuổi.

Không lâu sau, người đàn ông xưng là giáo sư ở phòng nghiên cứu cũ của mẹ tới thuyết phục mẹ quay lại trường đại học. Đứng nghe trộm ở phòng bên cạnh, tôi thấy vui vì có người đánh giá cao mẹ hơn là buồn vì có thể mẹ sẽ không còn ở đây nữa.

Nhưng mẹ đã từ chối đề nghị ấy. Nếu còn độc thân em sẽ quay lại ngay, nhưng giờ em không thể bỏ con lại mà đi được. Mẹ nói.

Tôi sốc khi biết mình là lý do mẹ từ chối. Tôi đang ngáng chân mẹ. Tôi là kẻ không những không có giá trị tồn tại, mà ngay việc tồn tại cũng bị phủ nhận.

Có câu “trái tim như tan vỡ”, hẳn là mẹ đã từ chối lời đề nghị trong tâm trạng đó. Tâm trạng bị dồn nén miễn cưỡng ấy trút thẳng vào tôi.

“Giá như không có mày...”

Và rồi từ đó, hầu như ngày nào mẹ cũng đánh tôi. Không ăn hết rau, mắc

lỗi nhỏ trong bài kiểm tra, đóng sầm cửa... Bất cứ có gì. Có lẽ mẹ không thể chịu nổi việc tôi xuất hiện ở trước mắt.

Mỗi khi bị đánh, tôi lại bị búa vây trong cảm giác lỗ thủng trong người rộng thêm ra.

Nhưng tôi không định mách với bố. Tuy tôi không ghét bố, nhưng mỗi lần thấy bộ dạng ông thanh thoi như chẳng có chuyện gì, bằng lòng với mọi quyết định của mẹ là cảm giác khinh thường bố lại trỗi dậy.

Dĩ nhiên, dù má có sưng hay chân tay bị bầm tím, tôi cũng không bao giờ ghét mẹ. Bởi buổi tối, sau khi bùng phát cảm xúc, thế nào mẹ cũng lên phòng tôi, dịu dàng xoa đầu tôi đang giả vờ ngủ, vừa khóc vừa nói “Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi”. Làm sao tôi có thể ghét mẹ được đây.

Mẹ vừa ra khỏi phòng là tôi liền úp mặt xuống gối, khóc không thành tiếng. Tôi đau đớn khi thấy người duy nhất tôi yêu đang khổ vì chính sự tồn tại của tôi.

Đó là lần đầu tiên tôi nghĩ đến cái chết.

Nếu tôi chết, mẹ sẽ được tự do phát huy tài năng, thực hiện ước mơ bấy lâu nay. Tôi mô phỏng trong đầu những phương cách tự sát có thể nghĩ ra. Lao ra trước xe tải đang chạy trên quốc lộ. Nhảy xuống từ sân thượng trường tiểu học. Dùng dao đâm vào ngực. Tất cả đều là những cách chết khó coi, mất thể diện. Nhớ lại cảnh bà chết mà như đang nằm ngủ trên giường bệnh viện hồi mùa đông năm ngoái, tôi những muốn mình thà bị bệnh còn hơn.

Trong khi tôi đang cố gắng tìm cách chết thì bố mẹ ly hôn. Tôi mười tuổi. Vì bố phát hiện ra chuyện đánh đập. Hình như ai đó trong khu đã mách với bố. Mẹ chẳng biện minh lời nào, thủ tục xong xuôi liền ra khỏi nhà luôn. Tôi đã biết chuyện này từ trước, vậy mà việc mẹ không dẫn tôi theo khiến tôi khóc như cơ thể bị xé toạc ra, trong người hoàn toàn trống rỗng.

Từ lúc quyết định ly hôn, mẹ không đánh tôi nữa. Thay vào đó, thi thoảng bắt chọt mẹ lại âu yếm vuốt má và trán tôi. Bữa cơm chỉ toàn món tôi thích. Bắp cải cuộn thịt, các món rắc phô mai bỏ lò, trứng cuộn cơm... Mẹ khéo tay nên món mẹ nấu ngon hơn bất cứ nhà hàng nào.

Trước ngày chia tay, hai mẹ con quyết định đi chơi lần cuối. Mẹ hỏi tôi muốn đi đâu nhưng tôi không trả lời được. Vì cứ mở miệng là nước mắt lại chực tuôn trào. Rất cuộc, hai mẹ con quyết định đến trung tâm mua sắm

Happy Town mới xây dọc đường quốc lộ, bên ngoài thị trấn.

Mẹ mua cho tôi mấy chục cuốn sách và máy chơi game mới nhất. Chắc mẹ mua game là để giúp tôi tạm thời bớt buồn, còn cho tôi chọn phần mềm tôi thích. Nhưng toàn bộ sách là do mẹ chọn.

“Có lẽ bây giờ vẫn còn khó nhưng khi lên cấp hai, con hãy đọc nhé. Tất cả đều là những cuốn sách có ảnh hưởng lớn đến cuộc đời mẹ đấy. Shuya cùng chung dòng máu với mẹ nên mẹ nghĩ chắc chắn con sẽ thấy lay động.”

Dostoyevsky, Turgenev, Camus... những cuốn sách có vẻ không hay lắm nhưng chuyện đó sao cũng được. Chung dòng máu, chỉ cần câu ấy là đủ.

Bữa tối cuối cùng là hăm bơ gơ. Mẹ nói đi ăn món gì ngon hơn đi, song nếu không ở chỗ nào sáng sủa, náo nhiệt một chút là tôi lại không kìm được nước mắt.

Hàng hóa mẹ mua được gửi đến tận nhà nên tôi được nắm tay mẹ đi về dù vẫn hơi có khoảng cách. Bàn tay lái xe điêu luyện, bàn tay nặn nhân bánh hăm bơ gơ ngon hết sảy, bàn tay tát mạnh vào má tôi, và bàn tay dịu dàng xoa đầu tôi. Trước ngày chia tay, tôi không hề biết bàn tay có thể kể được nhiều kỷ niệm đến vậy. Tôi không chịu nổi nữa rồi. Cứ bước thêm một bước là nước mắt lại trào ra. Tôi dùng bàn tay còn lại miệt mài lau nước mắt, thì mẹ nói.

“Shuya, mẹ bị cấm không được đến gặp, gọi điện hay viết thư cho con. Nhưng mẹ lúc nào cũng nghĩ đến con. Dù có xa nhau thì Shuya vẫn là đứa con duy nhất của mẹ. Nếu có chuyện gì xảy ra với Shuya, mẹ sẽ phá luật và chạy đến với con ngay. Shuya cũng đừng quên mẹ nhé...”

Mẹ cũng khóc.

“Mẹ sẽ đến thật chứ?”

Thay vì trả lời, mẹ dùng lại ôm chặt lấy tôi. Đó là hạnh phúc cuối cùng dành cho kẻ đã trở nên trống rỗng là tôi.

Năm sau, bố tôi tái hôn. Tôi mười một tuổi.

Người bố kết hôn là bạn hồi cấp hai, khuôn mặt không đến nỗi xấu nhưng nhìn ngớ ngẩn không chịu được. Kết hôn với chủ cửa hàng đồ điện mà không phân biệt nổi pin AA với pin AAA. Song tôi không ghét người này.

Vì chính cô cũng biết là mình ngốc. Chuyện không biết cô sẽ thành thật nói là không biết. Khi bị khách hỏi khó, cô không trả lời nửa vờ mà ghi

chép lại cẩn thận, sau đó hỏi bố rồi gọi lại cho khách. Sự ngu ngốc đáng khâm phục. Bởi vậy tôi mới lễ phép gọi là “cô Miyuki”. Dĩ nhiên tôi không làm chuyện bắt nạt hay chống đối mẹ kế như thường thấy trong những bộ phim rẻ tiền. Tôi giúp mặc cả xuống giá chiếc túi hiệu trong cuộc đấu giá trên mạng, cùng cô đi chợ mua đồ cho bữa tối để xách giúp đồ, cho nên tôi nghĩ tôi không phải là bên không cố gắng.

Tôi cũng không khó chịu khi cô đến buổi học có phụ huynh dự giờ. Tôi đã giấu song chắc cô Miyuki nghe từ ai đó ở khu phố nên khi tôi quay lại nhìn thì thấy cô đang đứng ngay ngắn giữa hàng trên, ăn mặc rất đẹp. Cô dùng điện thoại chụp lại cảnh tôi đứng trên bảng đen giải bài toán khó không bạn nào làm được rồi mang về cho bố xem. Nói thật, tôi rất hạnh phúc vì điều ấy.

Cùng với bố, ba người chúng tôi đã từng đi hát karaoke hay chơi bowling. Tôi cảm thấy mình đang dần trở nên ngu ngốc, song ngu ngốc hóa ra lại dễ chịu đến nỗi tôi còn nghĩ cứ thế này rồi trở thành thành viên của một gia đình ngu ngốc cũng được.

Nửa năm sau khi bố tái hôn, cô Miyuki có thai. Vì là đứa con của hai kẻ ngu ngốc nên sinh ra chắc chắn trăm phần trăm sẽ là một đứa bé ngu ngốc, song một nửa dòng máu lại giống tôi nên tôi cũng mong chờ đứa bé được sinh ra. Hồi ấy, tôi hoàn toàn nghĩ rằng mình là thành viên của một gia đình ngu ngốc. Nhưng chỉ có mình tôi nghĩ vậy. Một tháng trước ngày sinh, lúc đặt mua giường em bé, cô Miyuki nói.

“Cô đã bàn với bố rồi, nhà của bà sẽ là phòng học của Shuya. Em bé khóc thì sẽ phiền cho Shuya lắm. Không sao đâu, cô sẽ lắp cả tivi lẫn điều hòa cho Shuya. Tuyệt quá đúng không.”

Làm sao tôi có thể can thiệp vào một chuyện đã được quyết định. Tuần tiếp theo, hầu hết đồ vật trong phòng tôi được chuyển đến ngôi nhà gỗ ven sông của bà bằng chiếc xe tải nhẹ vẫn dùng chuyển đồ cho cửa hàng. Chiếc giường em bé mới tinh được đặt bên cạnh cửa sổ nhiều ánh sáng trong căn phòng giờ đã trống rỗng.

Có tiếng vỡ búp của một chiếc bong bóng nhỏ.

Khu phố nhà quê chẳng có lấy một trường học tử tế, tôi dự định học lên trường cấp hai công lập gần nhà nhất nên chuyện thi cử chẳng liên quan gì

tới tôi. Môn học nào ở trường tôi cũng chỉ cần đọc qua sách giáo khoa là đủ hiểu rằng ở đây người ta chỉ cho mình học đến mức độ thế này thôi. Chỉ như thế thì tôi đã nắm vững hoàn toàn rồi, mà tôi cũng không định theo đuổi thứ cao hơn thế.

Tức là đối với tôi, phòng học là không cần thiết. Nhưng tôi được nhận nên biết sao được. Để tận dụng thời gian và không gian, tôi quyết định đọc sớm một chút những cuốn sách mẹ mua để dành khi tôi lên cấp hai.

Tôi không biết những cuốn như *Tội ác và hình phạt* hay *Chiến tranh và hòa bình* đã có ảnh hưởng thế nào với mẹ. Nhưng tôi nghĩ những gì tôi cảm thấy khi đọc chắc cũng giống với cảm nhận của người mẹ chung một dòng máu với mình.

Tôi không phút nào rời những cuốn sách mẹ mua cho. Tôi đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần. Trong lúc đọc sách, tôi thấy như đang cùng chia sẻ thời gian với người mẹ ở xa. Đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhỏ nhoi của một đứa bé cô độc như tôi.

Đắm chìm trong những ký ức về mẹ, tôi nhìn quanh căn nhà được dùng làm kho của cửa hàng đồ điện nhà tôi. Một núi báu vật. Có đầy đủ những dụng cụ thông dụng, cả những đồ điện dân dụng vứt lăn lóc. Trong số đó, tôi tìm thấy chiếc đồng hồ báo thức. Chiếc đồng hồ mẹ đã từng tháo nắp cho tôi nhìn bên trong.

Nhét pin vào đồng hồ cũng không chạy được nữa, tôi mở nắp định thử sửa xem sao thì phát hiện ra chỉ là do tiếp xúc không tốt. Trong lúc chỉnh lại, tôi chợt nảy ra một ý hay ho. Và thế là phát minh đầu tiên của tôi ra đời: đồng hồ chạy ngược. Chiếc đồng hồ có kim giờ, kim phút, kim giây đều chạy ngược, tạo ảo giác như có thể quay lại quãng thời gian đã qua. Tôi chỉnh các kim về 0 giờ và quyết định gọi phòng học là “phòng nghiên cứu” kể từ giờ phút này.

Chiếc đồng hồ ấy là tác phẩm tâm đắc của tôi, song phản ứng từ xung quanh lại khá hờ hững. Xung quanh tôi ở đây là mấy đứa ngu ngốc học cùng lớp nhờ tôi phục chế những chỗ bị mờ trong phim người lớn. Đầu tiên, bọn nó chẳng phát hiện ra kim đồng hồ quay ngược dù nhìn rất chăm chú. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành chỉ cho thì bọn nó cũng chỉ biết phản ứng là: “A, đúng thật nhỉ.” Mặc dù cũng có đứa nói “Ồ, hay nhỉ”, song chẳng đứa nào

hỏi “Làm thế nào vậy?” Với bọn ngu ngốc, dù có sờ sờ trước mắt thì chúng cũng chỉ quan tâm đến những thứ trực tiếp liên quan đến mình, không bao giờ có ý định tìm hiểu cơ cấu bên trong. Chính thế mới là bọn ngu ngốc, vô vị.

Bố tôi xem rồi chỉ nói “Hồng rồi à?” Ông ấy đang say sưa với cậu con trai mới sinh có khuôn mặt và cái đầu ngu ngốc y hệt ông ấy.

Một phát minh bị ghẻ lạnh, chẳng ai coi trọng. Đúng rồi, không biết mẹ sẽ nói gì khi xem cái này nhỉ. Nhất định chỉ có mẹ mới khen ngợi tôi. Mới chỉ nghĩ thế thôi mà tôi đã thấy vui mừng khôn xiết.

Làm thế nào để mẹ xem được nhỉ? Tôi chẳng biết địa chỉ lẫn số điện thoại của mẹ. Tôi chỉ biết duy nhất trường đại học hình như là nơi mẹ làm việc. Do đó tôi quyết định xây dựng trang web của riêng mình. Là trang “Phòng thí nghiệm của tiến sĩ thiên tài”. Nếu tôi công bố phát minh của mình lên đó, biết đâu một lúc nào đó sẽ nhận được bình luận của mẹ. Với hy vọng mong manh ấy, tôi ghi địa chỉ trang web của mình cùng một lời nhắn vào mục góp ý trên trang web của trường đại học.

**Một học sinh tiểu học thiên tài yêu thích ngành
cơ điện tử vừa đăng lên mạng một phát minh
thú vị.
Xin mời vào xem.**

Song, tôi chờ mãi mà chẳng có bình luận nào có vẻ là của mẹ. Toàn là bọn ngu ngốc cùng lớp vào bình luận. Vì chúng viết cả chuyện phục chế chỗ bị làm mờ trong băng phim người lớn nên bình luận của bọn biến thái ngày càng nhiều. Chưa đầy ba tháng mà trang web của tôi đã thành nơi trú ngụ của một lũ ngu xuẩn. Để khiến chúng hối hận vì đã vào đây phá đám, tôi đăng lên xác một con chó chết dưới lòng sông cạn, thế là bọn ngốc đấy càng vui tợn, có cả mấy đứa hơi điên điên cũng nhảy vào bình luận. Tuy vậy, tôi vẫn không đóng trang web vì không muốn vứt bỏ niềm hy vọng nhỏ nhoi.

Lên cấp hai, tôi vẫn tiếp tục phát minh. Chủ nhiệm năm lớp Bảy là cô giáo dạy khoa học. Tôi thấy có chút thiện cảm vì cô không định làm thân với

học sinh trên mức cần thiết. Tôi muốn đưa cho cô xem những phát minh của mình. Với tôi đây là chuyện cực kỳ hiếm.

Tôi liền đưa ngay cho cô xem một phát minh ưng ý mà tôi mới hoàn thành: “ví giật mình”. Chà, không biết cô sẽ phản ứng thế nào nhỉ. Tôi đã hồi hộp chờ đợi song chỉ nhận được phản ứng của một bà cô thần kinh.

“Sao em lại chế tạo một thứ nguy hiểm thế này? Em định dùng nó làm gì? Để giết động vật à?”

Chắc đã có đứa ngu xuẩn nào đó mách lẻo về trang web của tôi, song một giáo viên chủ nhiệm lại đi tin vào điều đó thì còn ngu xuẩn hơn. Chỉ một câu đó thôi cũng khiến tôi thất vọng.

Nhưng ngay sau đó, một cơ hội tuyệt vời đã đến. Là “Triển lãm sáng tạo khoa học toàn quốc dành cho học sinh cấp hai và cấp ba”. Trên tờ bướm dán ở cuối lớp có viết cả tên và chức danh của các vị giám khảo. Trong sáu vị giám khảo có cả nhà văn khoa học viễn tưởng, vị tỉnh trưởng nổi tiếng xuất thân là diễn viên song tôi chú ý tới một người khác. Seguchi Yoshikazu, mặc kệ tên ông ta, tôi quan tâm đến chức danh kia. Giáo sư ngành cơ điện tử, khoa Khoa học Công nghệ trường Đại học K. Hình như đó là trường đại học của mẹ.

Nếu phát minh của tôi đoạt giải và được vị giáo sư này để mắt đến thì liệu có tới tai mẹ không nhỉ? Nghe thấy tên tôi liệu mẹ có ngạc nhiên không? Mẹ có vui mừng khi thấy con trai đoạt giải bằng kiến thức do mẹ dạy không. Và liệu mẹ có nghĩ đến chuyện gửi một lời chúc mừng tôi không.

Tôi quyết tâm rồi. Vốn tôi vẫn là đứa có khả năng tập trung, song đây là lần đầu tiên trong đời tôi say sưa với một thứ đến vậy. Đầu tiên, để nâng cấp cái ví, tôi thêm vào chức năng ngắt điện. Tôi cũng nghĩ đến chuyện một cuộc thi dành cho học sinh cấp hai trên thực tế hẳn sẽ chú trọng đến bản tường trình hơn là chất lượng của sản phẩm. Chiếc “ví giật mình” chỉ là một trò nghịch ngợm mà thôi. Như vậy thì không được. Đúng rồi, vậy hãy biến nó thành vật chống trộm. Bản vẽ và phần giải thích phải chính xác, còn phần động cơ và những điểm chưa đạt phải làm cho giống một học sinh cấp hai. Viết tay chắc sẽ hay hơn đánh máy. Tôi thấy thứ tôi hoàn thành quá hoàn hảo so với một học sinh lớp Bảy.

Tuy nhiên có một chướng ngại nhỏ. Để dự thi cần phải có chữ ký của

người hướng dẫn, song cô chủ nhiệm đã tỏ vẻ muốn từ chối ký tên. Tôi khá thất vọng vì cô chủ nhiệm vẫn đề bụng chuyện trang web, song sau khi tôi khiêu khích rằng: “Em làm cái này vì chính nghĩa. Nhưng cô lại nói nó là vật nguy hiểm. Hãy để cho các chuyên gia phán xét” thì cô cũng ký cho.

Kết quả đúng như tôi dự đoán. Chiếc “ví giật mình” được đưa đi triển lãm tại cuộc thi toàn quốc tổ chức ở Bảo tàng khoa học Nagoya vào kỳ nghỉ hè và giành giải Ba. Tuy có hơi tiếc vì không được giải Nhất song tôi chưa từng nghĩ đoạt giải Ba mà cũng vui như vậy. Mỗi người đoạt giải sẽ lần lượt được một vị giám khảo nhận xét, và người nhận xét tôi là giáo sư Seguchi. Hình như ông ấy chính là người đã tới đưa mẹ quay trở lại trường đại học.

“Watanabe Shuya, cháu giỏi thật đấy. Đến ta cũng không chế ra được như thế này đâu. Ta đã đọc bản tường trình rồi, cháu đã áp dụng nhiều những điều không giống như được học ở trường nhỉ. Cháu được cô giáo dạy à?”

“Dạ không... Mẹ cháu dạy.”

“Ồ, mẹ cháu. Cháu sống trong môi trường tốt thật đấy. Từ giờ hãy tiếp tục cố gắng và phát minh ra những thứ thú vị hơn nữa nhé.”

Tôi gửi gắm tất cả hy vọng vào vị giáo sư đã gọi tôi bằng họ tên đầy đủ và chắc chắn biết mẹ tôi. Xin giáo sư hãy kể chuyện ngày hôm nay cho mẹ, người hẳn đang làm cùng chỗ với ông. Ông không kể cũng được, chỉ cần để cuốn sách có tên những người đoạt giải ở nơi mẹ có thể nhìn thấy thôi.

Sau đó tôi được phóng viên tờ báo địa phương đến phỏng vấn. Do chỉ là tờ báo địa phương nên có thể sẽ không trực tiếp được mẹ để mắt tới, song nếu mẹ biết tôi đoạt giải rồi lên mạng tra cứu, có khi lại đặt mua một tờ cũng nên. Tôi còn nghĩ cả đến chuyện ấy.

Ngày tôi được phỏng vấn xảy ra vụ một thiếu niên phạm tội ở thị trấn tôi không hề biết đến. Là “vụ án Lunacy”. Khi ấy tôi cũng hơi khâm phục khi trên đời này lại có đứa nữ sinh lớp Bảy làm chuyện hay ho là trộn nhiều loại thuốc độc vào bữa ăn của gia đình rồi ghi lại triệu chứng trên blog.

Suốt cả kỳ nghỉ hè, tôi đã chờ đợi mòn mỏi mà không thấy mẹ liên lạc. Mẹ không biết số điện thoại của tôi. Để có thể nghe máy ngay khi có điện thoại gọi tới, tôi không đến “phòng nghiên cứu” mà ở nhà cả ngày dù biết cô Miyuki khó chịu. Không biết bao nhiêu lần tôi mở máy tính của cửa hàng để kiểm tra hộp thư điện tử, nghe thấy tiếng động là liền đi kiểm tra hòm thư.

Tivi trong cửa hàng ngày nào cũng nói về “vụ án Lunacy”. Hoàn cảnh gia đình Lunacy, tình hình ở trường, điểm số, hoạt động ngoại khóa, sở thích, cuốn sách yêu thích, bộ phim yêu thích... Cứ mở tivi lên là thấy tin về Lunacy đến mức phát bực.

Tình hình thế này thì liệu chuyện tôi đoạt giải ở “Triển lãm sáng tạo khoa học” có đến được tai mẹ không? Tôi thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh giáo sư Seguchi Yoshikazu và mẹ tôi cùng nhau uống cà phê trong nhà ăn của trường đại học như vẫn thường thấy.

“Ở triển lãm sáng tạo khoa học mới đây có một cậu nhóc phát minh ra thứ hay lắm. Watanabe Shuya thì phải...”

Thật ngớ ngẩn. Chắc chắn không thể có đoạn hội thoại kiểu đó được. Nhất định họ sẽ nói về “vụ án Lunacy”. Thông tin về “vụ án Lunacy” càng sột dẻo, tôi càng bị ám ảnh là những bong bóng trong người mình đang vỡ dần. Dù được lên báo vì đã làm điều tốt thì tôi cũng chẳng được mẹ nhận ra. Nếu như, nếu như tôi trở thành tội phạm thì mẹ có lao đến với tôi không...

Trên đây là “thời thơ ấu” và “sự điên rồ ẩn giấu bên trong”, cả “động cơ” của tôi. Chính xác là “động cơ” của tội ác đầu tiên.

Tội phạm cũng có đủ loại. Chôm đồ trong cửa hàng, trộm cắp, tấn công... Nếu tôi gây ra một vụ nửa vời thì sẽ chỉ bị cảnh sát hoặc giáo viên thuyết giáo. Và với mức độ như vậy thì cả bố và cô Miyuki cũng sẽ để ý. Nếu thế thì hoàn toàn chẳng có nghĩa lý gì cả.

Tôi ghét cay ghét đắng những hành động vô ích. Đã phạm tội thì phải khiến tivi, truyền thông, thiên hạ xôn xao. Nếu vậy chỉ có giết người. Tôi sẽ cầm con dao trong nhà bếp chạy khắp khu phố, vừa chạy vừa hét lên những tiếng kỳ dị, sau đó đâm vào bà bán đồ ăn sẵn có được không nhỉ? Chắc truyền thông sẽ đưa tin rầm rộ nhưng cách này vẫn khiến bố và cô Miyuki bị truy cứu trách nhiệm.

Chẳng có nghĩa lý gì khi truyền thông nói rằng sự hình thành nhân cách của tôi ảnh hưởng từ hai người đó. *Giá như tôi không làm phòng học cách xa nhà như vậy mà để nó sống cùng như một gia đình.* Câu nói này của bố mà lan ra khắp cả nước thì nhục lắm.

Không được. Nếu truyền thông không đưa tin rằng trách nhiệm thuộc về mẹ thì mẹ sẽ chẳng bao giờ chạy đến với tôi. Phải khiến mọi ánh mắt đổ dồn

về phía mẹ sau khi vụ việc xảy ra. Thứ tôi có chung với mẹ là tài năng. Tóm lại, tội ác tôi gây ra phải có sự đóng góp của cái tài năng khiến mẹ tự hào. Để được như vậy... dùng thứ tôi phát minh ra là xong.

Chế một cái mới, không, chẳng phải đã có thứ phù hợp nhất rồi sao. Là chiếc “ví giật mình”. Lúc tôi lên nhận giải, giáo sư Seguchi đã nói.

“Cháu được cô giáo dạy à?”

Tôi đã trả lời.

“Dạ không... Mẹ cháu dạy.”

Nếu có án mạng xảy ra, đương nhiên người ta sẽ quan tâm đến hung khí. Dao hay gậy bóng chày thì quá tầm thường. Các chất hóa học hay kali xyanua trong “vụ án Lunacy” cũng chỉ là đặt mua trên mạng hay lấy trộm ở trường. Tức là giết người dựa vào công cụ chứ không dùng đến tài năng của thủ phạm.

Không biết thiên hạ sẽ phản ứng thế nào nếu biết hung khí là thứ do một thiếu niên phát minh ra? Chắc hẳn truyền thông sẽ làm âm ỉ lên khi biết thứ đó đã đoạt giải trong một cuộc thi lành mạnh như “Triển lãm sáng tạo khoa học toàn quốc dành cho học sinh cấp hai và cấp ba”. Có khi những vị giám khảo đã trao giải cũng bị truy cứu cũng nên. Nếu vậy thì liệu giáo sư Seguchi có nói người dạy cho cậu thiếu niên ấy kiến thức cơ bản về kỹ thuật là mẹ cậu ta không nhỉ.

Dẫu rằng khả năng ấy rất thấp, song nếu bố bị nghi ngờ vì là chủ cửa hàng đồ điện thì khả năng cao bố sẽ nhắc đến mẹ - người đã trốn tránh trách nhiệm. Vốn đó là chuyện chẳng cần nghĩ ngợi nhiều tôi cũng nói ra được.

Rằng từ khi biết nhận thức, tôi đã được mẹ dạy kiến thức cơ bản về cơ điện tử, chưa một lần được mẹ đọc cho nghe những truyện *Momotaro* hay *Tiên hạc đèn on*.

Phát ngôn này hẳn sẽ gây ra tranh cãi lớn. Không biết mẹ sẽ nói gì với tôi nhỉ. Chắc hẳn mẹ sẽ ôm chặt lấy tôi như khi ấy và nói: “Shuya, mẹ xin lỗi.”

Quyết định xong hung khí, tiếp theo là mục tiêu. Là một học sinh cấp hai tinh lẻ, phạm vi hoạt động của tôi chỉ có nhà, “phòng nghiên cứu”, trường học, hoặc khu vực xung quanh ba nơi đó. Như tôi đã nói lúc trước, nếu gây án ở xung quanh nhà tôi, đặc biệt là ở khu phố buôn bán ấy thì dù hung khí có là thứ tôi phát minh ra, người sẽ bị truy cứu trách nhiệm vẫn là bố chứ

không phải mẹ. Quanh “phòng nghiên cứu” lại chẳng có ai sinh sống. Có thể nhắm vào bọn trẻ con hay chơi dưới lòng sông cạn, song đó là một nơi nguy hiểm, điều kiện không tốt nên ít có đứa nào tới chơi thường xuyên, không phù hợp cho tội ác có kế hoạch. Vậy thì là trường học. Nếu xảy ra một vụ giết người ở trường học, chắc chắn truyền thông sẽ làm ầm ĩ lên.

Vậy thì giết ai? Về chuyện này thì thực sự là ai cũng được. Vốn dĩ tôi chẳng quan tâm đến bọn ngốc nhà quê này nên hầu như còn chẳng nhớ tên bọn bạn cùng lớp. Giáo viên và học sinh, truyền thông sẽ thích ai hơn nhỉ.

Một nam sinh cấp hai sát hại giáo viên!

Một nam sinh cấp hai sát hại bạn cùng lớp!

Nói hấp dẫn thì cái nào cũng hấp dẫn, mà nói nhạt nhẽo thì cái nào cũng nhạt nhẽo.

Thông thường khi nào con người sẽ nảy sinh ý định giết người nhỉ. Nói mới nhớ, đứa ngồi cạnh tôi đã viết đầy chữ “Chết đi” vào vở lúc đang trong giờ học. Tôi những muốn nói thẳng vào mặt cậu ta là chính mày mới là đứa không có sở trường gì, không có giá trị tồn tại. Vậy mà không biết cậu ta còn muốn ai chết đây? Có khi để cậu ta chọn mục tiêu cũng được. Tôi nghĩ.

Song lý do tôi bắt chuyện với cậu ta không chỉ có vậy. Kế hoạch này cần có người làm chứng. Phạm tội giết người mà không có ai biết mình là thủ phạm thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Mà đi tự thú thì cũng ngớ ngẩn. Vậy nên cần có người chứng kiến kế hoạch từ đầu đến cuối và làm chứng trước cảnh sát, truyền thông.

Không phải ai cũng được. Thứ nhất, là không chọn đứa có cái tôi lớn và luôn hô hào chính nghĩa. Vì tôi sẽ cho tham gia từ giai đoạn lên kế hoạch nên đứa nào có vẻ đi mách lẻo với người lớn phải loại ngay. Đứa lên mặt dạy đời là “Không được giết người đâu” càng không nên bàn tới.

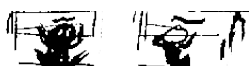
Tiếp theo, không chọn đứa đang có cuộc sống sung túc. Mấy đứa đó cứ thấy ai có vẻ bất hạnh hơn mình là nổi lòng thương cảm ngay. “Này, sao cậu lại muốn giết người? Cậu đang đau khổ gì à? Nếu được thì kể cho tớ đi?” Kể xong thì sao? Mày chỉ muốn thấy thoải mái hơn thôi đúng không?

Những đứa như vậy khá dễ hiểu. Chỉ cần quan sát trong khoảng một tuần là tôi có thể phân loại được tính cách từng đứa trong lớp.

Những đứa tôi cần chú ý tới là bọn ngu ngốc. Cả những đứa muốn hưởng

lợi từ thành quả của người khác nữa. Chẳng hạn những đứa khi tôi khôi phục những chỗ làm mờ trong băng phim người lớn cho thì lại huênh hoang như thể chúng cũng làm được thật. Những đứa chỉ vào xem ảnh xác động vật tôi đăng trên trang web thôi đã tự thấy mình là đồng bọn của một thiếu niên tàn ác. Những đứa sẽ khoác lác rằng chúng cũng là đồng phạm thì tuyệt đối không được.

Lý tưởng nhất là một đứa cũng ngu ngốc như vậy song lại nhát gan và lòng đầy bất mãn. Shimomura Naoki hoàn toàn thỏa mãn các điều kiện ấy.

Đầu tháng Hai, tôi thành công trong việc nâng cấp chiếc “ví giật mình”. Cuối cùng thời điểm thực hiện kế hoạch đã tới.

Hầu như tôi chưa bao giờ nói chuyện với Shimomura, song chỉ cần ra về thân thiện bắt chuyện rồi tăng bốc một chút là cậu ta mở lòng ngay. Rất đơn giản, chỉ cần thân nhiên nói điều ngược lại với bản chất để làm cậu ta thích thú. Sau đó đề cập đến chuyện băng phim người lớn nữa là hoàn hảo.

Song tôi ngay lập tức hối hận đã chọn Shimomura làm nhân chứng.

Đầu tiên, điều làm tôi thất vọng là chuyện cậu ta không đặc biệt muốn giết ai cả. Cậu ta nghèo vốn từ nên chỉ biết thể hiện mớ cảm xúc hỗn độn của mình bằng từ “chết đi”.

Thứ hai, cậu ta là một đứa phiền toái. Ở trường thì có vẻ ít nói, song chỉ hơi tin tưởng một chút là cậu ta nói và nói...

“Không ăn bánh quy cà rốt mẹ tớ làm à? À, vậy Watanabe ghét cà rốt giống tớ rồi. Họp nhau ghê. Tớ chỉ ăn được kiểu này thôi. Vì tớ ghét cà rốt nên mẹ đã thử chế biến cà rốt theo nhiều kiểu, làm cả bánh nữa nhưng cái nào cũng kinh hết. Chỉ có cái này là có thể chấp nhận nên tớ ăn cho mẹ vui.”

Tóm lại cậu ta muốn nói gì. Tôi không động đến chỗ bánh quy ấy là vì thấy khó chịu. Tôi khó chịu với bà mẹ bắt thằng con học cấp hai đến chơi nhà bạn mang theo bánh quy tự làm. Tôi khó chịu vì Shimomura mang bánh đến thật mà chẳng thấy xấu hổ.

Tôi nghĩ hay là giết thằng này? Lần đầu tiên tôi nhận ra ý muốn giết người nảy sinh khi người lẽ ra phải giữ khoảng cách nhất định lại vượt qua đường ranh giới.

Nhưng đúng lúc tôi nghĩ tới chuyện chọn một kẻ khác làm nhân chứng thì Shimomura lại nêu ra một mục tiêu bất ngờ. Là người tôi hoàn toàn không nghĩ tới... Con gái cô chủ nhiệm.

Nam sinh cấp hai sát hại con giáo viên chủ nhiệm!

Đây là điều chưa hề có tiền lệ. Nhất định truyền thông sẽ vồ lấy ngay. Cô chủ nhiệm đã điên cuồng chỉ trích tôi khi tôi đưa cô xem chiếc “ví giật mình”. Cô chủ nhiệm đã lưỡng lự khi ký tên vào đơn dự thi cho tôi. Con gái của cô giáo. Shimomura có ý rất hay. Cậu ta còn biết cả chuyện đứa bé đó đòi mua cái ví Watausa ở trung tâm mua sắm nhưng không được. Tôi quyết định tiếp tục tiến hành với Shimomura là người chứng kiến.

Shimomura rất phấn khích vì tưởng đang lên một kế hoạch nghịch ngợm. Cậu ta nói nào là “phải đi thám thính trước”, rồi bắt đầu hăng hái tự lên kế hoạch. Cậu ta càng khoái chí hơn khi tôi để mặc cậu ta tự nghĩ ra mấy thứ linh tinh.

“Đứa bé đó có khóc không nhỉ? Này Watanabe, cậu nghĩ sao?”

Chẳng biết có gì thú vị mà cậu ta vừa cười hí hí như ngớ ngẩn vừa hỏi.

“Không khóc đâu.”

Bởi mục tiêu sẽ chết. Nhìn điệu bộ lộ bịch của Shimomura vì chẳng biết điều đó, tôi cũng cười theo.

Đến khi tận mắt nhìn thấy án mạng tôi mới có thể mừng vui được. Chỉ cần cậu ta sợ hãi chạy về nhà rồi kể ngay với mẹ là được. Hình như ai đó đã bảo mẹ của Shimomura là người hay phàn nàn. Hễ có chuyện gì là bà ấy lại viết thư cho hiệu trưởng. Được lắm, cứ làm to chuyện lên đi.

Công tác chuẩn bị đã rất hoàn hảo.

Ngày hành quyết. Nhận được tin nhắn đã thám thính xong của Shimomura, tôi đi tới bể bơi.

Ngay cả lúc nấp trong phòng thay đồ để chờ mục tiêu tới cậu ta cũng liên tục nói những điều khó chịu. Nào là mẹ đã nướng bánh cho rồi, hôm nay ăn mừng luôn. Tôi im lặng vì nghĩ một khi kế hoạch này hoàn tất, tôi sẽ không nói chuyện với cậu ta nữa nhưng đồng thời cũng muốn cho tên ngốc này nếm mùi đau thương. Đơn giản thôi. Chỉ cần nói thật là xong.

Tôi đang nghĩ vậy thì mục tiêu tới. Một bé gái (lúc đó bốn tuổi) có khuôn mặt lạnh lợi giống cô chủ nhiệm. Là trẻ con mà nó cũng biết vờ người,

ngó tới ngó lui trong lúc tiến lại gần con chó, lôi từ trong áo len ra cái bánh mì dài rồi xé cho con chó ăn.

Vì đó là con của một bà mẹ đơn thân nên tôi đã tưởng tượng ra một đứa trẻ đáng thương hơn nhiều, song chẳng có vẻ gì như vậy. Cái áo len hồng có in hình Watausa. Mái tóc buộc hai bên cân đối bằng dây buộc tóc điệu đà. Bầu má trắng và mềm. Gương mặt rạng rỡ khi nhìn con chó. Cảm giác như có một con Watausa mềm mại đang ở ngay trước mặt vậy. Một đứa bé rất được yêu thương... Đó là những gì mắt tôi nhìn thấy.

Nói ra có phần xấu hổ, nhưng khi ấy tôi đã rất ghen tị với mục tiêu của mình. Dù tôi chỉ coi mục tiêu đó là một thứ cần thiết cho kế hoạch, một vật thể không hơn không kém.

Tôi đứng phắt dậy như để xua đi cảm xúc đáng hổ thẹn ấy, tiến về phía mục tiêu. Shimomura đuổi theo sau rồi tiến lên trước một bước.

“Xin chào, em là Manami đúng không. Bọn anh là học sinh lớp mẹ em. Nhớ không, anh mới gặp em hôm trước ở Happy Town ấy.”

Đột nhiên Shimomura mở mồm. Thực lòng, cho đến lúc này tôi chưa hề nghĩ cậu ta không dùng được. Kẻ nhận sẽ lên tiếng trước là Shimomura. Thậm chí cậu ta còn nghĩ trước lời thoại, vì cậu ta có lợi thế duy nhất là trông tử tế nên tôi để cậu ta làm vậy, song cậu ta nói quá tệ.

Cách cậu ta nói giống hệt người dẫn chương trình hạng ba của mấy trò trẻ con tổ chức ở khu phố mỗi năm một lần. Lẽ ra cứ nói như bình thường thì cậu ta lại hăng hái ra vẻ một anh trai đáng mến. Đến mục tiêu cũng nghi ngờ nhìn Shimomura. Cứ thế này thì kế hoạch đổ bể mất.

Tôi vội vàng xen vào. Giờ chỉ cần Shimomura đứng nhìn thôi.

Nhắc tới con chó là mục tiêu mừng rỡ ra mặt. Con người đứng là một loài vật đơn giản. Tôi canh thời điểm để đưa ra cái ví.

“Ừ, tuy hơi sớm nhưng đây là quà Valentine của mẹ em đấy.”

Nói đoạn tôi quàng cái ví vào cổ đứa bé.

“Là mẹ ạ?”

Mục tiêu toét miệng cười. Nụ cười chỉ những người được yêu thương mới có. Là thứ tôi đã đánh mất...

Chết đi! Tôi đã thâm nghĩ vậy. Nỗi hổ thẹn đã biến thành ý định giết người, tăng thêm giá trị cho việc giết người. Giây phút ấy kế hoạch của tôi

trở nên hoàn hảo.

“Đúng rồi. Bên trong có sô cô la đấy, em mở ra xem đi.”

Mục tiêu chẳng hề nghi ngờ gì, chạm tay vào khóa kéo.

Có tiếng tách nho nhỏ. Cùng lúc ấy mục tiêu co giật mạnh rồi cứ vậy ngã ngửa ra. Mắt nhắm nghiền, bất động.

Còn nhanh hơn cả bong bóng vỡ.

Nó chết rồi! Chết rồi! Thành công lớn rồi. Mẹ sẽ đến vì tôi, ôm chặt tôi và nói, “Mẹ xin lỗi con vì thời gian vừa qua”. Rồi sau đó hai mẹ con sẽ được ở bên nhau.

Tôi suýt trào nước mắt thì Shimomura kéo tôi về thực tại. Cậu ta ôm lấy tôi, người run lẩy bẩy. Thật khó chịu.

“Cứ nói với mọi người đi.”

Nói xong điều cần nói, tôi hất tay Shimomura ra và quay đi.

Tao sẽ không bao giờ nói chuyện với mày nữa. Giờ đến phiên mày rồi đấy. Đó là lý do tao bắt chuyện với một kẻ ngu xuẩn như mày, lại còn cho vào cả “phòng nghiên cứu”. Mày làm vãi đầy vụn bánh quy trên thảm điện.

Tôi dừng chân, ngoảnh lại thì thấy Shimomura vẫn đang đứng đực ra.

“À, đúng rồi. Đừng lo chuyện tòng phạm nhé. Vì ngay từ đầu tao đã không coi mày là chiến hữu. Tao ghét nhất loại không có tài mà tự ái lại cao. Đối với một nhà phát minh như tao thì mày đúng là sản phẩm thất bại của con người.”

Hoàn hảo quá. Sáng khoái quá. Sản phẩm thất bại của con người. Tôi đã nghĩ ra cụm từ quá hay. Tôi lại quay lưng đi, lần này không nhìn lại nữa mà ra khỏi bể bơi và về “phòng nghiên cứu”.

Đáng lẽ mọi chuyện đã đúng theo kế hoạch.

Tôi ngủ lại một đêm ở “phòng nghiên cứu”. Tôi đã đợi điện thoại reo hoặc cảnh sát đến bấm chuông cửa song rốt cuộc trời sáng mà chẳng có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ Shimomura vẫn chưa khóc lóc với mẹ sao? Cái thằng làm gì cũng trì độn. Nhưng chắc cái xác phải được phát hiện rồi.

Không thấy thông tin gì trên tivi hay trên mạng, tôi hơi nghi ngờ nên rẽ qua nhà để đọc báo buổi sáng trước khi đến trường. Cô Miyuki rót cho tôi một cốc sữa và nói, “Ít nhất thì cũng uống sữa rồi đi nhé?” dù tôi đã hoàn toàn đánh mất thói quen ăn sáng. Tôi uống cạn một hơi rồi mở tờ báo vẫn

chưa có ai đọc lên trên bàn ăn. Thường tôi hay đọc bắt đầu từ trang nhất nhưng giờ không phải lúc. Tôi mở trang tin địa phương.

Bé gái bốn tuổi chết do ngã xuống bể bơi khi lên vào cho chó ăn.

Ngã chết? Có nhầm lẫn gì chẳng, tôi lướt qua bài báo.

Khoảng 6 giờ 30 phút chiều ngày 13, bé Manami (4 tuổi) con gái cô Moriguchi Yuko giáo viên trường cấp hai S được tìm thấy đã chết trong bể bơi của trường. Nguyên nhân tử vong được cho là chết đuối do ngã xuống bể bơi đầy nước, cảnh sát đang tiến hành điều tra xét hỏi những người liên quan.

Từ tiêu đề cho tới nội dung bài báo đều cho đó là một vụ tai nạn. Lại còn không phải chết vì giật điện mà là chết đuối.

Chuyện này là sao? Tôi đang sắp xếp lại mọi thứ trong đầu thì cô Miyuki lên tiếng.

“Ồ... trường của Shuya mà? Hả? Moriguchi Yuko là cô giáo của lớp Shuya? Đúng rồi, nhỉ, nhỉ. Ghê thật! Con cô ấy chết rồi!”

Khi viết những dòng này, một mặt nào đó tôi thấy khâm phục người mẹ kể đã nói ra câu khá hay, song lúc ấy tôi không có tâm trí nào để nghĩ tới chuyện đó. Chắc chắn Shimomura đã làm chuyện thừa thãi rồi. Tôi vội vã tới trường để xác minh sự thực.

Tôi đã nghĩ trong cuộc đời mình sẽ không bao giờ gặp phải từ “thất bại”. Bởi tôi tưởng mình biết cách để không thất bại. Không chơi với bọn ngốc. Tuy nhiên, vì quá chú tâm vào chuyện chọn nhân chứng nên tôi đã hoàn toàn quên mất điều đó.

Cả trường xôn xao vì vụ việc. Người phát hiện ra thi thể là Hoshino học cùng lớp tôi. Cậu ta nói như đinh đóng cột: “Xác chết nổi lên bênh trong hồ bơi.” Tôi lẩm bẩm trong lòng là đâu phải thế. Tại sao không ai nói là Watanabe Shuya đã dùng phát minh đoạt giải ở “Triển lãm sáng tạo khoa học toàn quốc” để sát hại con cô chủ nhiệm?

Đương nhiên rồi. Bởi ai cũng tin đó là tai nạn chứ không phải một vụ giết người. Kế hoạch đã thất bại hoàn toàn. Chắc chắn Shimomura nhát gan đã ném cái xác xuống bể bơi để giả làm một vụ tai nạn nhằm che giấu chuyện nó là đồng phạm.

Tôi giận điên. Giả làm tai nạn, tưởng rằng cậu ta sẽ ít nhiều sợ sệt, nhưng thấy cậu ta thản nhiên tới trường, tôi càng giận.

“Sao cậu lại làm cái chuyện thừa thãi đó?”

Tôi lôi Shimomura ra hành lang hỏi dồn thì cậu ta nói với vẻ thách thức.

“Bạn bè gì đâu mà bắt chuyện. À với lại tớ không có ý định nói với ai về chuyện hôm qua đâu. Nếu muốn tung tin thì xin mời tự làm nhé.”

Khi ấy tôi nghĩ, thằng này ném cái xác xuống bể bơi không phải vì sợ. Nó cố tình làm vậy để phá kế hoạch của tôi.

Tại sao nó lại làm thế? Đơn giản thôi. Để trả thù cho câu tôi nói lúc rời bể bơi. Tôi đã chủ quan. Con giun xéo lăm cũng quần. Chẳng phải trên khắp nước Nhật, càng những đứa ngốc bị dồn ép thì càng làm mấy chuyện vớ vẩn hay sao. Tôi hối hận vì đã để cảm xúc nhất thời chi phối dẫn tới việc khiêu khích một tên ngốc.

Song, tôi chưa đánh mất gì cả. Không có gì thay đổi hết. Tôi vẫn sẽ tiếp tục là một học sinh giỏi một thời gian rồi lại chuẩn bị một kế hoạch mới.

Những tưởng đã xong xuôi.

Nhưng sự việc chưa kết thúc. Mẹ của nạn nhân, tức cô chủ nhiệm đã phát hiện ra sự thật.

Khoảng một tháng sau vụ việc, cô chủ nhiệm gọi tôi tới phòng Hóa học và đưa cho tôi xem chiếc ví Watausa lăm lem. Vũ khí chứa đựng cả tâm hồn tôi, phát minh yêu dấu... Suýt nữa thì tôi hét lên.

Hay quá, hay quá, hay quá!

Tôi thú nhận sự thật. Tôi muốn giết người bằng phát minh của tôi. Tôi muốn được truyền thông quan tâm hơn cả Lunacy. Tuy nhiên Shimomura, kẻ tôi lợi dụng làm nhân chứng vì quá sợ hãi nên đã ném thi thể xuống hồ bơi. Tôi nói rằng tôi cực kỳ tiếc khi thấy kết cục lại như vậy.

Khi ấy, thái độ của tôi thách thức đến nỗi không bị cô chủ nhiệm giết mới là lạ. Đương nhiên rồi. Một cơ hội lớn để chuyển bại thành thắng cơ mà. Nhưng cô chủ nhiệm nói sẽ không báo cảnh sát. Nói sẽ không coi đây là một

vụ án mạng kỳ lạ như tôi mong muốn đâu.

Tại sao? Tại sao hết người này tới người khác đều cản bước tôi? Tôi bực mình khi mọi tình tiết đều không diễn ra theo ý muốn.

Nhưng cô chủ nhiệm nói sẽ không báo cảnh sát.

Hôm bế giảng, cô chủ nhiệm thông báo sẽ nghỉ việc trước cả lớp rồi vừa làm bộ nói lời chia tay vừa kể sự thật về vụ việc. Tôi không đoán được ý đồ thực sự của cô chủ nhiệm khi không báo cảnh sát mà lại đi kể cho bọn ngốc ấy, nhưng câu chuyện không đến nỗi tệ nhạt. Tuy có những chỗ nghe phát ớn vì lối kể diễn cảm thái quá song đúng là một cuộc đời sóng gió.

Khi tới gần sự thật, mọi người bắt đầu chú ý đến tôi. Mặc dù phải hứng chịu những cái nhìn soi mói nhưng trong lòng tôi tràn ngập cảm giác mãn nguyện rằng cứ để tin đồn tôi là kẻ giết người lan ra khắp trường cũng không tệ. Đúng lúc ấy, sự thật gây sốc được tiết lộ bằng một câu hỏi ngớ ngẩn: “Nếu A lại giết người nữa thì sao?”

“Bảo A lại giết người là sai.”

Là người trong cuộc, lại biết rõ vụ việc nhưng tôi không hiểu cô chủ nhiệm đang nói gì về mình.

“Trừ người bị bệnh tim, cái ví đó không thể làm cho tim ngừng đập, kể cả một đứa trẻ bốn tuổi.”

Phát minh của tôi bị phủ nhận, kẻ giết đứa bé không phải tôi mà là Shimomura. Tôi chỉ làm đứa bé bất tỉnh thôi. Sau đó, tưởng đứa bé đã chết nên Shimomura đã ném đứa bé xuống bể bơi khiến nó chết đuối. Mọi người nhất loạt nhìn về phía Shimomura, kẻ sát nhân thực sự.

Nhục quá. Không có nỗi nhục nào hơn thế này. Đến nỗi tôi muốn cắn lưỡi tự tử chết ngay tại chỗ. Kết thúc câu chuyện, cô chủ nhiệm nói ra một điều rất thu hút sự chú ý.

Cô ta nói đã pha máu của bệnh nhân AIDS vào sữa của tôi và Shimomura.

Tôi mà ngu cờ như Shimomura thì có khi đã nhảy cẫng lên và hét “Hoan hô” rồi cũng nên.

Khi nhận ra mình đang ngáng đường mẹ, nhiều lần tôi nghĩ tới chuyện tự tử, song vì còn nhỏ nên tôi chẳng nghĩ ra được cách chết nào. Khi ấy tôi đã cầu nguyện không biết bao nhiêu lần.

Rằng ước gì mình bị bệnh.

Ước nguyện ấy lại linh nghiệm theo một cách bất ngờ. Một bước tiến ngoài dự đoán, không, hơn cả những gì có thể dự đoán. Thế cũng là thành công rồi. Có lẽ nhiều khả năng mẹ sẽ tới gặp đứa con trai đang mắc bệnh nặng hơn là đứa con trai mang tội giết người.

Cách nói này hơi kỳ cục nhưng lúc ấy bỗng nhiên sức sống trong tôi trỗi dậy.

Nếu có thể tôi muốn đến ngay bác sĩ để xin kết quả xét nghiệm nhiễm HIV rồi gửi đến trường đại học, nơi có lẽ mẹ đang làm việc. Nhưng phải chờ ba tháng.

Tôi sốt ruột chờ đợi. Đã bao giờ tôi thấy toại nguyện như thế kể từ lúc mẹ đi chưa nhỉ? Bố không muốn tôi gặp mẹ nhưng nếu biết tôi bị bệnh, có thể tình hình sẽ thay đổi chẳng. Biết đâu tôi lại được ở cùng mẹ nốt mấy năm cuối đời.

Thời kỳ ủ bệnh thường là năm đến mười năm. Vậy thì tôi sẽ thi vào trường đại học của mẹ rồi cùng mẹ nghiên cứu. Hai mẹ con phát minh ra một thứ thật tuyệt vời. Rồi tôi sẽ chết. Trong vòng tay chăm sóc của mẹ.

Tôi đã tưởng tượng cảnh ấy không biết bao nhiêu lần khi học kỳ mới đến. Shimomura không tới trường, bọn ngốc trong lớp xa lánh tôi vì sợ nhiễm bệnh nên tôi được thoải mái hơn bao giờ hết.

Song lũ ngu xuẩn ấy lại bắt đầu làm mấy chuyện vớ vẩn. Chúng nhét đầy vỏ hộp sữa vào hộc bàn hay ngăn để giày, giấu đồng phục thể dục, viết chữ “Chết đi” vào sách giáo khoa của tôi. Tuy ngán ngẩm vì bọn nó cứ liên tục nghĩ ra những trò nhảm nhí song tôi cũng thấy phục. Đúng là khi thấy hộp sữa thiu bị nhồi đến mức vỡ cả ra trong ngăn bàn, trong khoảnh khắc tôi đã nghĩ đến chuyện giết người nhưng ngay cả khi ấy, chỉ cần tưởng tượng ra cuộc sống chung với mẹ là tôi lại thấy có thể tha thứ, mặc cho chúng muốn làm gì thì làm.

Sau ba tháng chờ đợi, tôi đến bệnh viện đa khoa ở thị trấn bên cạnh để làm xét nghiệm máu.

Chuyện xảy ra đúng một tuần sau. Đúng là không nên coi thường sức mạnh tập thể dù là của bọn ngốc. Sau giờ học, tôi bất ngờ bị tóm từ đằng sau, tay và chân bị trói chặt bằng băng keo. Bọn tăn công đã cẩn thận đeo

khẩu trang và găng tay cao su.

Tôi sẽ bị giết mất. Nếu là tôi trước đây có chết cũng được. Song khi ấy tôi không thể chết được. Giấc mơ của tôi sắp thành hiện thực mà.

Liệu bọn ngốc này có tha cho tôi nếu tôi khóc lóc van xin không nhỉ? Liệu bọn nó có tha cho tôi nếu tôi quỳ rạp xuống đất không? Tôi muốn sống tới mức có thể làm chuyện nhục nhã như thế. Nhưng mục tiêu của ngày hôm ấy không phải là tôi. Mục tiêu là lớp trưởng, người bị nghi ngờ mách lẻo giáo viên chủ nhiệm về trò chơi nhảm nhí tên “trùng phạt”.

Lớp trưởng nói là mình vô tội và ném hộp sữa vào tôi để chứng minh điều ấy. Hộp sữa trúng mặt tôi, kêu “pạch” rồi vỡ toác ra. Giây phút đó... ký ức bị mẹ đánh lướt qua trong đầu. Không biết mặt tôi trông như thế nào. Bất gặp ánh mắt của tôi, lớp trưởng khẽ nói: “Xin lỗi.” Và thế là bị xác nhận có tội. Phán quyết được đưa ra là phải hôn. Vì lý do đó mà tôi bị bắt.

Sao toàn gặp phải lũ vớ vẩn thế này không biết. Tôi đang nghĩ vậy trên đường về nhà thì thấy có phong bì từ bệnh viện trong hòm thư.

Cuối cùng cũng tới! Tôi run run mở phong bì thì lập tức rơi thẳng xuống địa ngục. Âm tính. Tôi không nhiễm bệnh. Không phải là không có khả năng đó. Sao tôi lại không nghi ngờ gì chứ. Có lẽ vẻ khiếp hãi của cô chủ nhiệm hôm ấy đã khiến tôi không nghi ngờ.

Vậy thà vừa rồi tôi bị giết còn hơn. Tôi đã nghĩ như vậy.

Buổi tối, tôi gọi điện thoại hẹn gặp lớp trưởng. Vì tôi không thể vứt đi mảnh giấy hoàn toàn vô giá trị kia. Dù nó chẳng có giá trị gì với bản thân tôi nhưng với người tin rằng mình bị ép hôn một người nhiễm HIV, có thể mảnh giấy này giá trị ngang với sinh mệnh.

Mà không, lý do này chỉ là phụ. Tôi không muốn ở một mình. Và tôi cũng hơi tò mò về lớp trưởng từ trước. Lý do này đúng hơn. Tôi tò mò vì có lần nhìn thấy cậu ta hỏi mua mấy loại hóa chất ở hiệu thuốc nhưng bị từ chối.

“Vì cháu muốn nhuộm...”

Cậu ta nói với người bán hàng như thế nhưng tôi nghĩ, nếu là tôi thì tôi sẽ dùng để chế bom. Cùng lúc ấy, tôi chợt nghĩ hay cậu ta cũng định làm vậy nên mới để ý.

Cậu ta muốn giết ai đó chẳng? Thậm chí tôi còn mong rằng biết đâu tôi

có thể chia sẻ gì đó.

Bị gọi ra vì chuyện khá trẻ con, lớp trưởng nhìn tờ kết quả xét nghiệm máu mà tôi đưa và đáp lại bằng một câu khá bất ngờ.

“Tớ đã biết rồi.”

Cậu ta nói. Bằng cách nào đó mà cậu ta còn biết kết quả trước cả tôi à. Hay cậu ta đã tìm hiểu cận kề các con đường lây nhiễm HIV và biết với cách làm của cô chủ nhiệm thì xác suất lây nhiễm rất thấp. Tuy nhiên, lúc tôi hỏi ở trước “phòng nghiên cứu”, câu trả lời của cậu ta hoàn toàn khác.

Cô chủ nhiệm không hề pha máu vào sữa. Hôm ấy, lớp trưởng là người cuối cùng rời khỏi lớp, cậu ta đã mang vỏ hộp sữa ghi số thứ tự của tôi và Shimomura về nhà rồi kiểm tra bằng hóa chất cậu ta có.

Vậy là tôi đã bị cô chủ nhiệm lừa phỉnh và tự vẽ ra một giấc mơ sao.

Nhưng quan trọng là tại sao cô chủ nhiệm lại bịa ra chuyện đó. Chẳng phải rốt cuộc là không trả thù được gì sao? Mục đích của cô ta chỉ là dồn ép tâm lý thôi à? Vậy thì cô ta đã thành công với Shimomura. Trên thực tế, cậu ta đã đâm chết mẹ mình bằng dao, đầu óc trở nên không bình thường nên cảnh sát cũng không điều tra được gì. Nhưng liệu cô chủ nhiệm có dự đoán được điều này vào thời điểm hôm bé giảng không?

Chuyện Shimomura bám váy mẹ mà lại giấu mẹ chuyện bị nhiễm HIV khiến tôi bất ngờ hơn. Thậm chí tôi đã nghĩ chắc kẻ như cậu ta về tới nhà là khóc lóc với mẹ ngay rồi ngày nào cũng tới bệnh viện dù vẫn chưa thể kiểm tra là có bị nhiễm hay không.

Nếu cô chủ nhiệm muốn cựa kiêu được ăn cả ngã về không thì có thể nói là đã thành công với Shimomura. Song trường hợp của tôi thì sao. Đúng là kẻ thực chất đã giết đứa bé có thể là Shimomura. Nhưng nếu tôi không lên kế hoạch sát hại thì đứa bé đã không chết. Không thể có chuyện cô ta không hận tôi. Dù thế nào cô ta cũng không thể đoán trước được rằng tôi sẽ thất vọng khi biết mình không bị nhiễm bệnh.

Tuy nhiên, dù ý đồ của cô chủ nhiệm là thế nào thì rốt cuộc kế hoạch của tôi cũng đã kết thúc trong thất bại. Chán thật. Sống trên đời thật là chán. Nhưng chọn cái chết cũng thật ngớ ngẩn.

Tôi muốn tiêu khiển. Đúng rồi, trả đũa lại bọn ngốc đó. Làm cho bọn chúng nghĩ tôi đang bị nhiễm HIV.

Ngày hôm sau, màn đảo ngược tình thế diễn ra chưa đến năm phút. Tôi phải cảm ơn món quà chia tay tuyệt vời của cô chủ nhiệm.

Thế này thì chẳng còn biết “động cơ” để tôi đặt bom là gì nữa. Xin đừng kết luận rằng mọi việc đã xong xuôi nhờ cô bạn gái làm lớp trưởng đã lấp đầy nỗi nhớ mong mẹ.

Tôi hơi phân vân khi viết về lớp trưởng ở đây song thà viết rõ ràng còn hơn để bị phỏng đoán lung tung.

Đầu óc cậu ta không đến nỗi tệ. Tôi cũng không ghét nhìn gương mặt nhàn nhạt, không có gì đặc biệt ấy. Song lý do tôi có thiện cảm với lớp trưởng không phải bắt nguồn từ đây. Trong lúc tất cả mọi người, thật xấu hổ là có cả tôi, đều tin sái cổ câu chuyện của cô chủ nhiệm và sợ hãi thì chỉ có duy nhất cậu ta nghi ngờ và đi xác minh sự thật. Hơn nữa, cậu ta cũng không khoái chí đi rêu rao sự thật đã tìm ra mà giữ ở trong lòng. Tôi tôn trọng cậu ta chính vì lẽ đó.

Để được lớp trưởng thích, tôi thậm chí còn dùng những cách nhỏ mọn để lôi kéo sự thương hại như nói “Tớ chỉ muốn được ai đó khen thôi”. Thực ra không phải “ai đó” mà là “mẹ”, song tôi đã thành công.

Nhưng chẳng ngờ cậu ta lại hết sức ngốc nghếch. Phải nói là ngu xuẩn mới đúng.

Cả kỳ nghỉ hè, cậu ta mang từ nhà tới chiếc máy tính xách tay ngồi gõ lạch cạch bên cạnh trong lúc tôi chế tạo bản chạy thử phát minh mới. Tôi hỏi đang làm gì thì cậu ta chẳng nói và tôi cũng không định hỏi thêm. Dù là bạn gái nhưng tôi vẫn không thích nghe chuyện của người khác. Mãi hôm đi gửi bưu điện cậu ta mới cho biết đó là bản thảo dự thi một giải thưởng văn học nào đó. Là chuyện một tuần trước.

“Thấy cậu có nhiều hóa chất đặc thù nên tớ tưởng cậu thích ngành tự nhiên, hóa ra cậu cũng quan tâm đến lĩnh vực đó.”

Tôi nói rồi tiết lộ là đã nhìn thấy cậu ta ở hiệu thuốc, thế là cậu ta bắt đầu kể ra lý do tích trữ hóa chất như thể chờ mãi mới có dịp kể.

Không phải cậu ta định chế bom. Cũng không phải cậu ta muốn nhuộm thật. Nhưng cũng không phải cậu ta muốn giết ai đó. Và không phải vì muốn tự sát.

Đơn giản chỉ vì cậu ta bị ảnh hưởng bởi Lunacy.

Lần đầu tiên nghe về “vụ án Lunacy” cậu ta đã thấy Lunacy là một nhân cách khác của cậu ta. Bằng chứng là cái tên “Lunacy”. Lunacy có nghĩa là nữ thần mặt trăng, chính là lấy từ tên Mizuki. Cậu ta cứ nói những điều vô nghĩa kiểu thế.

Thấy tôi không nói gì, cậu ta càng tiếp tục.

Bằng chứng Lunacy và cậu ta vốn là một người không chỉ ở cái tên. Tại sao à, vì thời điểm xảy ra vụ án cậu ta cũng có những hóa chất giống hệt với Lunacy. Khi nhìn vào danh sách những hóa chất của Lunacy được đăng trên tuần san, cậu ta đã không thốt nên lời... Chuyện là vậy.

À mà tôi trông thấy cậu ta ở hiệu thuốc là sau khi tờ báo đó được phát hành. Tôi không biết những điều cậu ta nói thật đến đâu nhưng một trong những hóa chất ấy đã được dùng để kiểm tra xem trong hộp sữa có máu hay không nên tạm thời cũng có giá trị sử dụng.

Cậu ta nói định dùng hóa chất đó với thầy Terada chủ nhiệm.

Tuy tôi cũng thấy thầy đó hay nhúng mũi vào chuyện người khác giống nhân vật thường xuất hiện trong mấy bộ phim học đường (tôi chưa xem nhưng hình dung là thế), song chưa từng nghĩ đến chuyện sát hại. Khi bị cảnh sát hỏi về vụ việc của Shimomura, cậu ta đã khai những lời khá bất lợi cho Terada. Vậy nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ, điều này khiến tôi thắc mắc. Tôi cho rằng chỉ vì thầy đó tình cờ làm chủ nhiệm rồi bị đối xử như thế đã dẫn dắt để Shimomura gây ra vụ việc ấy thì nên thương hại cho thầy đó.

“Cậu không thích Terada ở điểm nào?”

Đáp lại câu hỏi của tôi, cậu ta đã đưa ra một câu trả lời tồi tệ.

“Vì Nao là mối tình đầu của tớ... À nhưng bây giờ tớ thích Shuya.”

Tôi bị coi ngang hàng với Shimomura. Còn nổi nhục nào hơn thế này không?

“Khiếp, sao mà ngu thế?”

Tôi tưởng mình chỉ nghĩ thầm trong bụng nhưng hình như đã nói ra miệng. Tiện thể tôi nhạo báng luôn chuyện cậu ta bị ảnh hưởng bởi Lunacy, cậu ta bèn nổi khùng chửi tôi là “kẻ bám váy mẹ”.

Tôi từng kể cho cậu ta nghe phần đầu lá thư ngỏ này song không ngờ sẽ bị gán cho một từ nhảm nhí như vậy. Tôi cãi thì cậu ta giáng ngay cho một cú.

“Có lẽ cậu tưởng là mẹ cậu yêu cậu nhưng vẫn phải ra quyết định đau đớn để theo đuổi giấc mơ? Thực chất là bà ấy chỉ vứt bỏ cậu thôi. Nếu cậu mong gặp mẹ như thế thì tự mình đến gặp đi? Lên Tokyo thì có thể đi về trong ngày được, cậu cũng biết mẹ đang ở trường đại học nào mà.

“Chỉ biết ngồi lải nhải chờ đợi là vì cậu không có đủ can đảm đấy. Cậu sợ bị từ chối khi chủ động đến gặp đúng không? Thực ra từ lâu cậu đã biết là mình bị mẹ vứt bỏ.”

Liệu còn có sự báng bổ nào hơn thế này không? Cậu ta không chỉ làm nhục tôi mà còn làm nhục cả mẹ. Đến khi nhận ra thì tôi thấy mình đang túm lấy cái cổ thanh mảnh đó. Kẻ sát nhân nảy sinh ý định giết người chẳng kịp có thời gian nghĩ đến hung khí. Phía trước kẻ sát nhân này chẳng có gì hết. Nói cách khác, đây chính là điểm cuối, giết người là kết quả tất yếu. Cái chết của cậu ta cũng vậy, nhanh hơn cả bong bóng vỡ.

Việc trẻ vị thành niên giết người sẽ chẳng gây được ồn ào đã quá rõ từ vụ Shimomura. Tôi không định lợi dụng cái chết của cô bạn này.

Tôi nhét thi thể vào trong chiếc tủ lạnh cỡ lớn đặt ở “phòng nghiên cứu”. Tôi thấy đáng thương cho cậu ta khi biến mất cả một tuần mà không có ai đi tìm, nếu có thể, tôi muốn cho cậu ta tan xác cùng trong vụ nổ bom ngày mai. Lý do là vì quả bom được làm bằng những hóa chất cậu ta mua về. “Đặt ở đây mới đúng vị trí của chúng chứ,” cậu ta đã nói vậy rồi tự mình mang đồng hóa chất đến “phòng nghiên cứu”. Nhưng dầu sinh mệnh nhẹ hơn bong bóng thì thể xác cũng nặng hơn một khối sắt nên tôi đã từ bỏ ý định mang cái xác tới trường.

Song, xin đừng hiểu nhầm. Chuyện chế tạo bom và chuyện giết cậu ta không hề liên quan đến nhau.

Ba ngày trước, để hoàn tất mọi thứ, tôi đã tới trường đại học K.

Nếu được, tôi muốn mẹ là người đến gặp tôi. Tuy nhiên, lúc ly hôn mẹ buộc phải cam kết sẽ không liên lạc với tôi. Với người quá mức nghiêm túc như bà ấy, điều đó trở thành một cái cùm lớn. Bà càng nghĩ tới tôi và muốn đến gặp bao nhiêu thì cái cùm ấy lại càng siết chặt bấy nhiêu, khiến bà không thể cử động được. Nếu tôi không cắt cái cùm đó thì chẳng còn cách nào để mẹ con tôi gặp mặt.

Mất bốn tiếng di chuyển bằng tàu thường, tàu cao tốc, tàu điện ngầm tôi

đã tới được trường đại học. Khoảng cách đến nơi tôi tưởng xa hơn bất cứ thiên đường nào hóa ra chỉ có thế. Dù vậy, càng gần đến đích, tôi càng thấy khó thở, cảm giác ngọt ngào tăng dần như thể lồng ngực bị bóp chặt.

Trường đại học K, khoa Khoa học và Công nghệ, chuyên ngành Cơ điện tử, phòng nghiên cứu số ba. Đó là phòng nghiên cứu mẹ tôi làm việc. Vừa bước đi trong khuôn viên rộng lớn, tôi vừa tự tưởng tượng ra vô số cảnh gặp gỡ.

Tôi gõ cửa phòng nghiên cứu. Người bước ra là mẹ. Gương mặt mẹ sẽ thế nào khi trông thấy tôi? Mẹ sẽ nói gì? Không, có thể mẹ sẽ im lặng và ôm chầm lấy tôi. Nhưng có khi người bước ra lại là trợ lý phòng nghiên cứu hoặc một sinh viên nào đó. Xin cho cháu gặp phó giáo sư Yasaka. Sau đó nên xưng tên hay im lặng nhỉ...

Trong lúc nghĩ những chuyện ấy, tôi đã tới dãy nhà của chuyên ngành Cơ điện tử. Ở đó tôi gặp lại một người không ngờ đến. Là người đã nhận xét phát minh của tôi ở “Triển lãm sáng tạo khoa học toàn quốc dành cho học sinh cấp hai và cấp ba”, giáo sư Saguchi. Thật ngạc nhiên là giáo sư vẫn còn nhớ và gọi tôi trước.

“Ồ, lâu quá rồi nhỉ. Cháu làm gì ở đây thế?”

Tôi không thể nói thật là tới gặp mẹ. Nhưng cũng ứng biến được ngay.

“Cháu có việc ở gần đây nên ghé qua, nghĩ rằng biết đâu lại gặp được giáo sư.”

“Vậy thì ta vui lắm. Nói vậy tức là cháu mang tới phát minh nào mới chăng?”

“Vâng, thì cũng...”

Tôi không nói dối. Tôi đã mang theo cái đồng hồ chạy ngược, cái ví giật mình, máy phát hiện nói dối định cho mẹ xem. Giáo sư hào hứng dẫn tôi tới phòng nghiên cứu. Phòng nghiên cứu số một ở mạn phía Đông trên tầng ba. Phòng nghiên cứu số ba ở ngay bên trên, tầng bốn.

Có thể tôi sẽ nói thật với giáo sư là tôi tới để gặp mẹ sau khi đưa ông ấy xem phát minh.

Ồ, cháu là con trai phó giáo sư Yasaka à. Thảo nào giỏi thế.

Vừa hân hoan tưởng tượng tôi vừa theo chân giáo sư vào phòng nghiên cứu số một.

Những máy móc tối tân và những cuốn sách chuyên ngành chất như núi. Gần như y hệt phòng nghiên cứu của một nhà phát minh mà tôi hình dung. Giáo sư mời tôi ngồi xuống xô pha rồi bắt đầu pha Calpis^[10]. Tôi buồn chán ngó quanh căn phòng thì bất chợt nhìn thấy tấm ảnh dựng trên bàn.

Ảnh giáo sư Saguchi và một người phụ nữ. Sau lưng là một tòa lâu đài cũ ở châu Âu, hình như ở Đức. Người phụ nữ nép mình vào giáo sư, mỉm cười dịu dàng.

Nhìn thế nào cũng thấy đó... là mẹ.

Chuyện này là sao. Hay là ảnh chụp khi đi hội thảo hoặc tu nghiệp gì đó... Mặc dù giáo sư đã đặt cốc Calpis lên bàn trước mặt tôi, nhưng tôi vẫn không thể rời mắt khỏi tấm ảnh.

Thấy vậy, giáo sư cười ngượng ngùng nói:

“Ngại quá, ảnh chụp khi đi du lịch trăng mật đấy.”

Bong bóng vỡ.

“Du lịch trăng mật?”

“Ừ, cháu nghĩ ta già rồi đúng không. Ta kết hôn năm ngoái, gần năm mươi tuổi rồi mới chuẩn bị làm cha, xấu hổ ghê.”

“Làm cha?”

“Em bé sẽ ra đời vào cuối tháng Mười hai. Vậy mà vợ ta hôm nay còn đi hội thảo ở tận Fukuoka cơ đấy. Lo quá.”

Tiếng bong bóng vỡ lộp bộp trong đầu tôi.

“... Là phó giáo sư Yasaka, đúng không ạ?”

“Ồ, cháu biết vợ ta à?”

“Là người... cháu rất ngưỡng mộ.”

Toàn thân tôi run lên, không nói được gì nữa. Những bong bóng cuối cùng biến mất. Giáo sư nhìn tôi nghi ngờ rồi nói như thể giật nẩy mình.

“Có lẽ nào cháu là...”

Tôi chạy ra khỏi phòng nghiên cứu mà không nghe hết câu. Tôi không quay lại nhìn song hình như giáo sư không đuổi theo.

Người mẹ đầy tài năng của tôi đã từ bỏ gia đình để đổi lấy ước mơ cơ mà. Mẹ đã bỏ lại đứa con yêu quý để thực hiện ước mơ vĩ đại là trở thành một nhà phát minh cơ mà.

Tôi là đứa con duy nhất. Chẳng phải mẹ đã nói thế hay sao. Mẹ không

bao giờ đến đón tôi mà đi cưới một người đàn ông tài năng hơn mẹ, sinh con cho người đó rồi cùng nhau hạnh phúc.

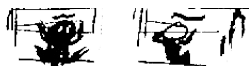
Bốn năm sau khi mẹ đi, cuối cùng tôi đã hiểu. Đối với bà ấy, thứ ngáng đường không phải con cái. Thứ ngáng đường là đứa con tên Shuya. Kể từ ngày bỏ đi, Shuya chỉ còn là sự tồn tại trong quá khứ. Mà không, có lẽ bà ấy đã xóa hẳn khỏi bộ nhớ rồi cũng nên.

Bằng chứng là mẹ không hề liên lạc gì, dù chắc chắn giáo sư đã nhận ra tôi.

Việc giết người quy mô lớn mà tôi sắp thực hiện chính là để trả thù mẹ. Ngoài ra chẳng còn cách nào khác khiến bà ấy biết về tội ác tôi gây ra.

Và lần này nhân chứng chính là các bạn, người đã đọc bản di chúc tôi đăng lên trang web này. Xin hãy theo dõi tới cùng vụ việc rất có thể sẽ lưu danh trong lịch sử tội phạm thiếu niên xảy ra ngày mai và chuyển tới bà ấy tiếng gào thét của linh hồn này.

Vĩnh biệt!

“Vĩnh biệt!”

Tôi ném bài văn nhặt nhẻo tiêu đề “sinh mệnh” xuống bọc nói chuyện, rút chiếc di động từ trong túi quần đồng phục ra. Số đã được bấm sẵn. Tôi từ từ nhấn nút gọi, tức nút kích hoạt quả bom.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây...

... Chẳng có gì xảy ra. Có chuyện gì vậy. Không nổ? Thậm chí còn không thấy có dấu hiệu là chiếc điện thoại gài trong thiết bị kích nổ đang rung. Chẳng có lẽ! Tôi nhìn vào lòng bọc nói chuyện.

Không có bom...

Ai đó đã đọc trang web và vô hiệu hóa rồi chăng. Nhưng không có vẻ gì là cảnh sát đã tới trường. Gỡ bom là việc quá nguy hiểm với người nghiệp dư. Vậy thì ai đã... Chẳng có lẽ! Là mẹ?

Bỗng nhiên chiếc điện thoại tôi đang cầm đổ chuông. Cuộc gọi ẩn số.

Tôi dùng ngón tay đang run rẩy nhấn nút nghe.

Shuya à, mẹ đây con... Em có tưởng tượng ra như thế không? Thật đáng tiếc, tôi không phải mẹ em. Tôi là Moriguchi. Năm tháng rồi chưa gặp nhỉ. Em đang ngạc nhiên vì bom không nổ phải không? Tôi đã mạo phép vô hiệu hóa nó sáng nay rồi.

Tôi nghĩ phát minh đó của em rất tuyệt vời, ở đặc điểm là dưới mức nhiệt nhất định thì chức năng sẽ tê liệt. Nếu vậy, khi mang thứ được làm ra ở “phòng nghiên cứu” tới trường học, chỉ cần nhanh chóng cấp đông rồi cho vào thùng đá thì dù có rung tới cỡ nào nó cũng sẽ không phát nổ. Không chỉ cơ điện tử mà cả hóa học em cũng ngày càng giỏi lên đấy nhỉ.

Nếu phát huy tài năng ấy vào việc tốt thì nhất định tương lai em sẽ trở thành một nhà phát minh tuyệt vời. Thế nhưng em lại dùng tài năng trời phú đó vào việc xấu là chế tạo những công cụ để phạm tội. Để theo đuổi những mục tiêu nhảm nhí.

Tôi đã mạo phép đọc bức thư em gửi cho người mẹ yêu quý rồi. Em đã đăng nó lên trên trang web mà chẳng hề e ngại, chứng tỏ bản thân em cũng nghĩ mình là nhân vật chính của một bi kịch đúng không?

Người mẹ tuyệt vời đầy tài năng. Tôi, đứa con duy nhất, được thừa hưởng dòng máu ấy. Mẹ đã ra đi, bỏ đứa con trai khóc nức nở lại quê nhà để thực hiện ước mơ. Nhưng mẹ đã hứa với tôi. Nếu có chuyện xảy đến với tôi, nhất định mẹ sẽ chạy về bên tôi. Tôi đã tin vào điều ấy. Không lâu sau, bố tôi tái hôn, đưa con với mẹ kế ra đời. Tôi trở nên cô độc. Tôi muốn gặp mẹ. Để được gặp mẹ, tôi đã gửi phát minh đi dự thi. Nhưng không hề có liên lạc từ

mẹ. Vì vậy tôi quyết định sẽ giết người. Vì tôi nghĩ nếu trở thành tội phạm, chắc là mẹ sẽ liên lạc. Thế nhưng tại một thằng bạn cùng lớp ngu xuẩn mà kế hoạch thất bại. Tôi vui khi biết bị trả thù và sẽ mắc bệnh. Vì tôi nghĩ mẹ sẽ liên lạc với tôi. Nhưng tôi lại cũng không mắc bệnh. Để khóa lớp nổi cô đơn, tôi đi kiếm tìm sự giúp đỡ từ cô bạn cùng lớp. Nhưng tôi đã giết cô bạn ấy sau khi bị sỉ nhục là đồ bám váy mẹ. Tôi hạ quyết tâm đến gặp mẹ. Rồi trước khi gặp mẹ, tôi tình cờ gặp người chồng mới cưới của mẹ và biết mẹ đang mang thai. À, vậy ra tôi đã bị vứt bỏ. Tôi sẽ trả thù mẹ.

Tóm tắt lại thì là như thế? Và em đã chế ra một quả bom.

Ngu xuẩn à? Trong bức thư đây rầy từ “ngu xuẩn”.

Thế em nghĩ em là gì? Em đã làm ra được cái gì và mang lại được gì cho những người mà em gọi là ngu xuẩn ấy?

Thậm chí đến cả bố mình em còn nói là không đáng sống, vậy em đang sống nhờ ai đây? Đến chuyện đó cũng không biết, mới học giỏi một chút đã nghĩ mình là “kẻ được chọn”, chính em mới là đứa không hiểu gì hết, là đứa ngu xuẩn như em vẫn nói đấy.

Một kẻ như thế đã giết hại Manami. Tôi đã bị cướp mất một người vô cùng quan trọng. Đọc thư của em mà tôi thấy xấu hổ vì mình đã chủ quan khi định trả thù em. Về chuyện trả thù, có lẽ nên kể từ hôm bé giảng.

Sáng hôm ấy, đúng là tôi đã lấy máu của Sakuranomiya lúc anh ấy đang ngủ, và mang đến trường. Sữa được giao đến trường lúc 9 giờ và cất trong tủ lạnh cạnh phòng hành chính. Tôi rời lễ bé giảng sớm, dùng kim tiêm bơm máu vào hộp sữa có đánh số của em và Shimomura. Để người tinh ý như em không phát hiện ra, tôi đã tiêm vào mép gấp của hộp sữa. Hết giờ uống sữa, tôi đã kể chuyện đó. Kể trước cả lớp như vậy, ở một khía cạnh nào đó, tôi muốn ném bọ em cho đám người có thể sẽ đưa ra phán quyết tàn nhẫn nhất. Dù đứa trẻ độc ác đến thế nào thì cũng sẽ được người lớn bảo vệ theo những luật lệ sẵn có.

Như sau này em phát hiện ra, phương pháp tôi sử dụng có xác suất lây truyền HIV cực thấp. Ngay từ đầu tôi đã biết thế. Tuy nhiên xác suất không hẳn bằng không nên tôi tin mình đã đưa ra một hình phạt thích đáng.

Tôi đã nghĩ như vậy là xong xuôi tất cả. Đương nhiên, việc bọn em cảm nhận được nỗi sợ hãi trước cái chết và bị bạn cùng lớp bắt nạt không khiến

tôi thấy nhẹ lòng. Thực tế, dù đã trả thù nhưng nỗi căm ghét bọn em không hề thay đổi. Kể cả dùng bàn tay này trực tiếp cầm dao băm vằm bọn em thì kết quả vẫn sẽ như vậy thôi. Tôi nhận ra là chẳng có sự trả thù nào có thể rửa sạch mọi thứ.

Tuy vậy, tôi cũng cố kìm hãm được cảm xúc của mình. Tôi sẽ không bao giờ quên Manami nhưng cũng không muốn đếm xỉa tới hạng người như các em. Tôi tính sẽ làm lại cuộc đời từ đầu sau khi Sakuranomiya qua đời. Từ trước tới nay, tôi không mấy khi nghĩ tới chuyện làm gì cho ai đó, tôi định sẽ thử làm những việc như thế.

Một tháng sau, vào cuối tháng Tư, Sakuranomiya trút hơi thở cuối cùng. Và tôi được cho biết một sự thật bất ngờ. Sakuranomiya nói.

Anh rất hận vì không thể làm em hạnh phúc. Vậy nên, để bù đắp, ít nhất anh muốn ngăn chặn việc em trở thành tội phạm. Hôm bê giảng, anh biết em đã lấy máu của anh. Anh biết ngay là em đang định làm gì đó. Anh tới trường thì biết em đã pha máu vào sữa. Anh nghĩ đó là một sự trả thù khủng khiếp. Sau khi em đi khỏi, anh đã thay ngay sữa mới vào. Có lẽ em sẽ không tha thứ cho anh. Nhưng không nên lấy hận thù đáp lại hận thù. Chắc chắn lòng không nhẹ bớt được đâu. Hơn nữa, những đứa trẻ đó chắc chắn cải tạo lại được. Đúng vậy đấy, hãy tin anh. Chỉ có thế em mới được tái sinh...

Đó là những lời cuối cùng của Sakuranomiya. Dù con mình bị giết cũng không được trả thù, bọn trẻ con gây ra tội ác có thể cải tạo lại được. Giả như có từ “giáo sĩ” thật thì đúng là quá hợp với anh ấy.

Nhân tiện, xét theo lý luận của em thì Sakuranomiya cũng không sinh ra trong hoàn cảnh được mẹ đọc cho nghe truyện cổ tích từ khi chưa biết nhận thức. Tôi nghĩ em chưa đọc mấy cuốn sách để ở cuối lớp, mẹ anh ấy bị bệnh và mất không lâu sau khi sinh anh ấy. Cũng như em, bố anh ấy tái hôn khi anh học lớp Năm. Anh ấy không phải là một học sinh ưu tú như em nên không hòa hợp được với mẹ kế, bỏ nhà đi không biết bao nhiêu lần. Về điểm này thì tuyệt nhiên cuộc đời anh ấy không đáng được thiên hạ ca ngợi. Nếu em và anh ấy có quen biết nhau, chắc chắn em sẽ coi anh ấy là một kẻ ngu xuẩn. Thế nhưng chính người đó đã cứu em.

Quan niệm đạo đức của con người, đúng như em nói, có lẽ chỉ đơn giản là kết quả việc dạy dỗ. Những điều người bình thường học được từ nhỏ thì

Sakuranomiya đến gần tuổi trưởng thành mới học được. Là do anh ấy nhận thấy rằng mình còn thiếu sót và cảm thấy không thể để như vậy được. Còn em, tuy biết đạo đức mình nghèo nàn nhưng lại làm như hay ho lắm, cho rằng tại mẹ mà mình như vậy và cũng không có ý định cải thiện mình. Có thể em cho rằng nếu thay đổi thì mối liên hệ vô hình với mẹ sẽ bị cắt đứt nên đã cố tình như thế. Nhưng giờ chuyện đó chẳng còn quan trọng nữa.

Tôi không thể chấp nhận được hành động của Sakuranomiya. Tôi không thể tha thứ cho anh ấy khi bảo muốn tôi hạnh phúc nhưng đến tận lúc chết vẫn chọn làm một giáo viên chứ không phải một người cha. Dĩ nhiên, không có chuyện tôi tha thứ cho các em dù các em được anh ấy bảo vệ. Có điều, tôi cũng không thể ngay lập tức nghĩ ra một phương án trả thù mới. Tôi quyết định xem xét tình hình một thời gian.

Tôi vẫn được thầy Werther, tức Terada Yoshiki, báo cáo chi tiết tình hình của các em. Terada là học trò của Sakuranomiya. Tôi dạy cậu ta một năm nên tôi nhớ khá rõ.

Terada không phải là học sinh lắm đường lạc lối gì nhưng lại có phần tôn sùng Sakuranomiya. Vậy nên khi biết hồi cấp hai Sakuranomiya giấu bố mẹ hút thuốc, cậu ta cũng hút thử dù ho sặc sụa, biết Sakuranomiya từng bôi bẩn xe của giáo viên mình ghét, cậu ta cũng bắt chước làm theo. Cậu ta đã làm mấy chuyện kỳ cục như thế. Tuy nhiên, vì là đứa dễ bảo nên được Sakuranomiya khuyến khích cậu ta lập tức thay đổi thái độ.

Sau cái chết của Sakuranomiya, tuy tôi đã nhờ truyền thông giữ kín địa điểm và thời gian tổ chức tang lễ, song Terada vẫn tìm đến với lý do rất hiển nhiên là muốn “người thầy cứu rỗi” sống mãi trong lòng lũ trẻ. Dù phát ón với cái lý do muốn đưa tiễn thầy để bù đắp những rắc rối đã gây ra, nhưng cậu ta đã đến rồi nên tôi chẳng còn cách nào khác. Sau lễ tang, Terada bắt đầu xin lỗi về những hành vi xấu khi xưa trước di ảnh của Sakuranomiya. Chắc Sakuranomiya cũng đang cười khở trước cảnh này. Rồi trong lúc ấy, cậu ta thông báo, để nối tiếp di nguyện của thầy, cậu ta đã trở thành giáo viên cấp hai. Rằng từ mùa xuân này sẽ dạy tại trường cấp hai S.

Tôi bảo mình cũng dạy ở trường S đến tháng Ba năm nay và hỏi thăm tình hình trường. Đoạn cậu ta nói đã trở thành giáo viên chủ nhiệm của lớp 8B. Trên đời này vẫn có những chuyện trùng hợp như vậy. Vì cậu ta không

biết tôi chủ nhiệm lớp năm ngoái nên tôi giấu nhẹm đi, tiếp tục hỏi thăm tình hình lớp. Rồi cậu ta tiết lộ có học sinh không đến trường. Là em Shimomura. Nghe cậu ta nói, tôi có thể hình dung em Shimomura định ninh rằng mình bị nhiễm HIV song không nói ra điều ấy với mẹ. Tuy hơi bất ngờ nhưng khi biết giữa hai mẹ con có vẻ thân thiết ấy lại tồn tại một bức tường vô hình, tôi đã nghĩ không biết có thể lợi dụng điều ấy không.

Tức là liệu có thể dồn ép Shimomura hơn nữa không. Tôi khuyên Terada rằng nếu là Sakuranomiya thì chắc anh ấy sẽ làm thế này. Chắc anh ấy sẽ đến tận nhà. Sẽ dẫn học sinh đi cùng. Dù bị tỏ thái độ khó chịu thì anh ấy vẫn sẽ tiếp tục đến vì tin rằng nhất định một lúc nào đó bên kia sẽ hiểu cho. Có lẽ là một tuần một lần. Giả sử có bị đóng cửa đuổi đi thì anh ấy sẽ đứng từ bên ngoài nói với vào. Tôi gợi ý những điều như thế.

Tôi còn nói, nếu có gì khó khăn hãy đến hỏi tôi, tôi sẽ không kể với ai đâu. Chắc chắn ở trường cậu ta không thể bàn bạc với ai rồi. Cậu ta đã hỏi tôi rất nhiều chuyện qua thư điện tử. Cậu ta đã cẩn thận trao đổi với giáo viên chủ nhiệm cũ. Vậy nên không có lý do gì để buộc tội cậu ta một mình tự tung tự tác.

Cậu ta cũng nói với tôi về chuyện em bị bắt nạt. Tôi đã khuyên Terada rằng thay vì trực tiếp phê bình chuyện bắt nạt thì nên giả như một học sinh nào đó trong lớp phát giác, làm thế các học sinh sẽ dễ nhận thức được vấn đề hơn, quả nhiên Terada đã phát huy được toàn diện cá tính và lý tưởng của cậu ta. Tôi đã nghĩ như vậy thì càng khuyến khích được việc bắt nạt em, nhưng không ngờ liên lụy sang cả em Kitahara khiến tôi rất áy náy.

Biết đâu có thể Kitahara đã không bị em giết. Nghĩ vậy tôi thực sự rất đau lòng, song nếu vậy các em sẽ rũ bỏ trách nhiệm ngay nên tôi sẽ không nói là lỗi của tôi. Người giết Kitahara là em. Bị nói trúng tim đen là kẻ bám váy mẹ, em đã nổi điên và giết Kitahara. Cái gì, giết người là kết quả tất yếu hả? Ngụy biện đến ngu xuẩn.

Trong lúc tôi quan sát bọn em thì Shimomura đã giết mẹ mình. Tôi không thể tưởng tượng giữa hai người đó đã xảy ra chuyện gì. Vả lại, cũng không nên mới hình dung ra được chút ít mà nói như thể mình biết cả.

Tuy nhiên, tôi có thể khẳng định nếu Shimomura không sát hại Manami thì cũng sẽ không giết mẹ. Thế nên tôi hoàn toàn không thấy thương xót gì

Shimomura, với người mẹ tôi cũng coi đó là quả báo vì đã nuôi dạy một đứa con như thế. Tôi nghĩ mình đã trả thù được Shimomura dù có bị Sakuranomiya cản đường.

Chỉ còn lại em, Watanabe. Như em đã tự nhận, tuy Shimomura là kẻ trực tiếp đẩy Manami tới chỗ chết, nhưng nếu em không nghĩ ra cái kế hoạch ngu xuẩn ấy thì Manami đã không chết. Tôi muốn cả em và Shimomura đều chết trong đau khổ, song nếu phải chọn một người để căm ghét thì tôi sẽ chọn em.

Đã nhiều lần tôi ước em bị bọn bạn cùng lớp giết chết bởi trò bắt nạt dưới danh nghĩa phán xử ấy.

Tuy nhiên, tôi được Terada thông báo đã giải quyết xong chuyện bắt nạt. Cậu ta thực sự có vẻ rất vui mừng. Tôi còn được cậu ta cảm ơn rằng đó là nhờ lời khuyên của tôi. Tuy thấy hơi khó tin nhưng tôi có thể dễ dàng hình dung chuyện em lợi dụng việc mình nhiễm HIV để trả đũa lại. Dù tôi thấy hơi khó hiểu sao em không làm thế ngay từ đầu.

Để trả thù em, có lẽ tôi chỉ còn cách trực tiếp nhúng tay vào. Nhưng dù làm thế thì chắc chắn trước khi chết, em vẫn không cảm thấy có chút tội lỗi nào chuyện Manami. Vậy thì chẳng có nghĩa lý gì. Tôi muốn biết điểm yếu của em. Biết là vô ích song mỗi ngày tôi đều kiểm tra trang web của em. Nhưng sau bài đăng “Chiếc ví giật mình chống trộm, phát minh đã được công nhận!” thì chẳng có gì mới nữa. Tôi thắc mắc người có vẻ ghét những thứ vô ích như em tại sao lại không đóng trang web lại. Tôi bỏ luôn ý định trả thù em, tiếp tục quan sát em, định khi nào em có được thứ quan trọng thì sẽ phá hủy. Chính lúc tôi bắt đầu nghĩ vậy thì trang web được cập nhật.

Nhờ bức thư gửi cho mẹ mà tôi biết được về tuổi thơ có phần đáng thương của em. Tôi cũng nghĩ, giả sử, chỉ là giả sử thôi, khi em mang cái “ví giật mình” đến chỗ tôi mà tôi khen em thì liệu có gì thay đổi không nhỉ. Tôi suyt nữa còn thấy hối hận. Nhưng đó chỉ là những lời mê sảng thôi. Chẳng phải chính em đã viết sao. Rằng “ví giật mình” là một món đồ để chọc phá. Làm ra một món đồ mà khi chạm vào sẽ bị điện giật để được khen chẳng qua chỉ là suy nghĩ của một đứa trẻ quen thói được nuông chiều. Có người lớn nào đi khen ngợi đứa trẻ đã đào một cái bẫy không? Em chỉ muốn khoe khoang tài năng của mình thôi. Không tạo ra thứ phục vụ con người, lại đi làm những thứ vô ích chỉ để thể hiện tài năng thì ai mà khen cho được. Lẽ ra

em nên tự thỏa mãn với bản thân.

Cách nghĩ của em, nhân cách của em là do chính em tạo ra vì không công nhận một người nào khác ngoài mẹ. Chuyện em phạm tội là do lỗi của em chứ không ai khác. Mặc dù vậy, ngoài em ra, nếu ai đó phải chịu trách nhiệm thì chính là mẹ em, người vì nguyện vọng không được đáp ứng mà liên tục đánh đũa con thơ và buông xuôi tất cả, nhưng ngay khi nguyện vọng được đáp ứng thì lại ra đi, chỉ để lại mớ tình cảm vô trách nhiệm.

Hai mẹ con em giống hệt nhau ở tính ích kỷ đó. Để trả thù mẹ, em đã chế tạo bom. Đúng vậy không? Giết những người không liên quan là cách trả thù của em hả?

Chuyện của Manami chắc chắn cũng vậy. Trong lòng em hướng đến mẹ nhưng người em làm hại lại không bao giờ là mẹ.

Nếu trong thế giới của em chỉ tồn tại em và mẹ thì hãy giết mẹ em đi. Tôi không thể tha thứ cho kẻ hèn nhát không làm nổi chuyện đó nhưng lúc nào cũng ăn nói đao to búa lớn rồi làm theo ý mình.

Watanabe, tôi nghĩ cảnh sát sắp tới chỗ em rồi. Họ sẽ tìm ra thi thể của Kitahara sớm thôi. Nếu em bị bắt, thêm cả vụ của Shimomura thì chuyện Manami sẽ được đưa ra ánh sáng. Tuy nhiên, dù phải nhận án phạt gì thì chắc chắn em cũng không cảm thấy đó là hình phạt. Em giỏi viết văn, thậm chí các hoạt động công ích em cũng sẽ làm tốt. Có khả năng em sẽ xóa sạch quá khứ và bắt đầu một cuộc đời mới với sự nghiệp xán lạn.

Trước đó hãy cho tôi được nói một lời với em.

Đọc thư và vô hiệu hóa quả bom xong, tôi đã đi gặp một người. Có thể tôi có chút thương xót em. Có thể vì tôi muốn ngẫm lại những lời mà Sakuranomiya muốn nói với tôi. Có thể vì tôi nghĩ đây chính là lý do dẫn tới cái chết của Manami.

Tôi dễ dàng gặp được người mà em mong mỏi muốn gặp. Trước tiên, tôi đưa ra bức thư của em. Sau đó tôi kể việc em làm với Manami, và cả vụ việc của Shimomura nữa.

Em muốn biết phản ứng không?

... Xin lỗi em nhé. Xung quanh bắt đầu âm ỉ rồi. Tôi nghĩ em cũng nghe thấy tiếng xe cảnh sát và xe cứu thương.

Watanabe, tôi không vô hiệu hóa quả bom em chế rồi đặt ở trường đâu.

Tôi đã đem nó đặt ở một chỗ khác. Tôi đã ước em đừng nhấn nút. Nhưng em đã nhấn. Không phải nó không nổ. Tôi không biết em ước lượng quy mô thế nào, song nó đã dễ dàng thổi bay nửa tòa nhà bê tông cốt thép. Nếu không tin vào tài năng của em mà tránh đi thật xa thì có lẽ tôi cũng nguy rồi.

Phòng nghiên cứu số ba, chuyên ngành Cơ điện tử, khoa Khoa học và Công nghệ trường Đại học K. Đó là nơi tôi đã đặt lại quả bom. Kẻ chế tạo bom và ấn nút đều là em.

Watanabe này, em có nghĩ đây mới là trả thù thực sự, là bước đầu tiên để em tái sinh không?

•Chú Thích•

^[1] **Bậc tiểu học của Nhật là từ lớp Một đến lớp Sáu.**

[2] Cụm từ chỉ vấn đề não chịu ảnh hưởng xấu từ việc chơi trò chơi điện tử nhiều.

[3] Yoshiki nguyên tác tiếng Nhật là 良輝. Trong đó, 良 mang nghĩa “tốt, giỏi”, tương đương với “well” trong tiếng Anh, phát âm theo người Nhật là “weru”. Còn 輝 có cách đọc khác là “teru”. Ghép hai từ này lại sẽ đọc thành Weruteru, khiến liên tưởng tới nhân vật Werther trong tác phẩm *Nỗi đau của chàng Werther* của Goethe.

[4] Nữ anh hùng người Pháp (1412-1431) trong Cuộc chiến Trăm năm (1337-1453) giữa Pháp và Anh.

[5] Ngó ngắ trong tiếng Nhật là “aho”. ở đây, “Mizuki” ghép với “aho” thành “Mizuho”.

[6] Obon: dịp lễ cầu nguyện cho linh hồn của tổ tiên, giống như lễ Vu Lan, kéo dài trong ba ngày, thường vào khoảng giữa tháng Tám, có thể khác nhau một chút tùy theo từng địa phương.

[7] Osechi: bữa ăn mừng năm mới của Nhật Bản. Các món ăn được đặt trong một chiếc hộp đặc biệt gọi là Jubako và mỗi món ăn đều mang một ý nghĩa riêng.

[8] Từ chỉ những thanh thiếu niên tự nhốt mình trong phòng, không giao lưu với thế giới bên ngoài.

[9] Viết tắt của “Not in Education, Employment and Training” chỉ những người không đi học và cũng không tìm việc làm.

^[10] Một loại sữa lên men của Nhật.